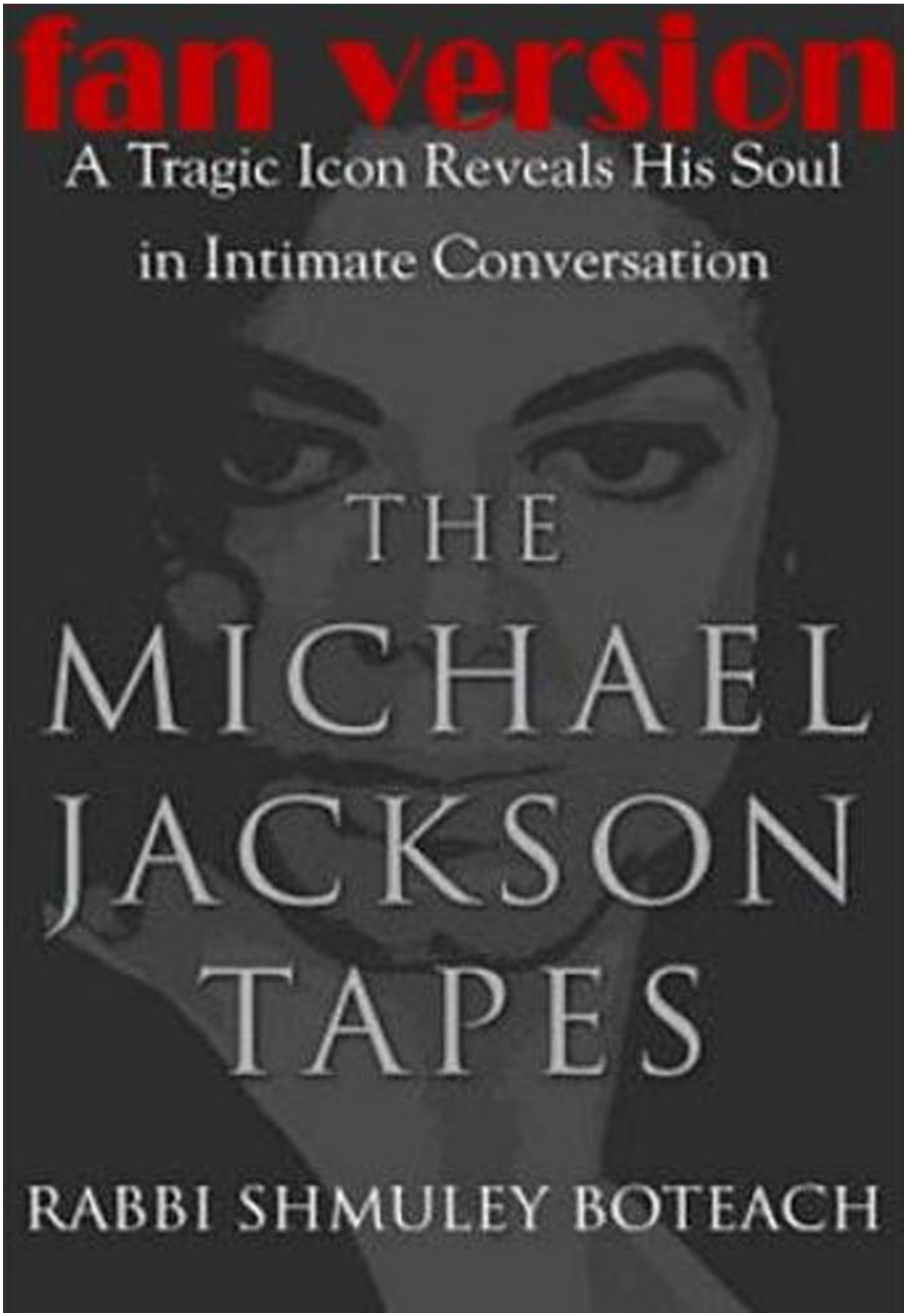
fan version
A Tragic Icon Reveals His Soul
in Intimate Conversation
THE
MICHAEL
JACKSON
TAPES
RABBI SHMULEY BOTEACH

Traducerea şi adaptarea: Mikael A. Dobrescu

Conversații înregistrate între august 2000 şi aprilie 2001

După această dată, Michael Jackson a întrerupt orice relație cu Shmuley Boteach, din cauză că acesta a delapidat fondurile organizației „Heal The Kids”.

Cartea nu conține comentariile jignitoare făcute de Boteach la adresa lui Michael.

Conversațiile sunt complete şi needitate.

Această versiune a cărții publicate de Boteach, este dedicată fanilor interesați să afle discuțiile reale purtate între Michael Jackson şi Shmuley Boteach, fără comentariile răuvoitoare adăugate ulterior de Boteach.

Discursul lui Michael Jackson la Universitatea Oxford, 2001

Probabil nu v-ar surprinde să aflați că nu am avut o copilărie idilică. S-a vorbit mult despre încordarea şi tensiunea care există în relația dintre mine şi tatăl meu. Tata este un om dur care ne-a forțat puternic pe mine şi pe frații mei, de la vârste fragede, să fim cei mai buni performeri.

Avea mari probleme să arate afecțiune. Niciodată nu mi-a spus efectiv ca mă iubeşte. Şi niciodată nu mi-a făcut complimente. Dacă făceam un spectacol extraordinar, îmi spunea că a fost un show bun. Dacă făceam unul acceptabil, îmi spunea că a fost mizerabil. Pentru el nu conta decât succesul nostru comercial. Tata a fost un manager genial şi o parte din succesul nostru profesional se datorează felului în care ne-a constrâns să muncim. El m-a pregătit să devin un om de spectacol şi, sub îndrumarea lui, nu aveam cum să ratez.

Dar ceea ce voiam eu cu adevărat, era un tată. Voiam un tată care să-mi arate că mă iubea. Iar tatăl meu nu a făcut niciodată asta. Nu a spus niciodată „Te iubesc" privindu-mă drept în ochi. Nu a jucat vreun joc cu mine, nu m-a urcat pe umerii lui, nu mi-a aruncat nicio pernă.

Dar îmi amintesc că odată, când aveam vreo patru ani, la un carnaval, tata m-a ridicat şi m-a aşezat pe spatele unui ponei. A fost un gest mărunt, pe care el probabil că l-a uitat după cinci minute. Dar, datorită acelui unic moment, a avut mereu un loc special în inima mea. Pentru că aşa sunt copiii. Lucrurile mici contează enorm pentru ei; iar pentru mine, acel moment a însemnat totul. Nu s-a intâmplat decât o dată dar mi-a schimbat mult părerea despre el şi despre lume.

Acum sunt tată la rândul meu, şi într-o zi mă gândeam la propriii mei copii, Prince şi Paris, şi la ceea ce aş vrea să gândească ei despre mine atunci când vor creşte. Mi-ar plăcea ca ei să-şi amintească faptul că i-am vrut lângă mine mereu, oriunde mergeam; faptul că am încercat să-i pun mereu pe primul loc, înaintea a orice, inclusiv a albumelor şi concertelor.

Dar şi în viețile lor există provocări. Din cauză că sunt vânați de paparazzi, copiii mei nu pot să meargă cu mine într-un parc sau la film. Şi atunci, mă întreb dacă nu vor avea resentimente, atunci când vor fi mari. Oare cum le vor afecta copilăria, deciziile mele? Ar putea să întrebe: „De ce nu am avut şi noi o copilărie obişnuită, ca alții?" Şi atunci mă rog, ca ei să fie îngăduitori cu mine; şi să spună: „Tăticul nostru a făcut tot ce a putut, în situațiile cu care s-a confruntat. Poate că nu a fost perfect, dar a fost un om cuviincios şi cald, care a încercat să ne ofere toată dragostea din lume."

Sper că ei se vor concentra mereu pe lucrurile pozitive, pe sacrificiile pe care le-am făcut pentru ei cu dragă inimă; şi să nu critice situațiile nefericite în care s-au aflat sau greşelile pe care le-am făcut şi pe care le voi mai face în creşterea lor. Căci fiecare dintre noi a fost copilul cuiva şi ştim că în ciuda oricăror eforturi, întotdeauna vor apărea greşeli. Este în firea lucrurilor.

Şi, când mă gândesc la asta, la speranța că nu voi fi judecat nefavorabil de copiii mei şi că îmi vor ierta scăpările, sunt obligat să mă gândesc la propriul meu tată, şi în ciuda faptului că am negat-o atâția ani, trebuie să recunosc că m-a iubit. Chiar m-a iubit, şi ştiu asta.

Au fost mici semne care au arătat-o. Când eram copil, eram înnebunit după dulciuri, ca toată lumea. Preferatele mele erau gogoşile glazurate, iar tata ştia asta. Aşa că, odată la câteva săptămâni, găseam dimineața pe masa din bucătărie o pungă cu gogoşi glazurate – fără vreun bilet, fără explicații – doar gogoşile. Era ca şi când venise Moş Crăciun. Uneori mă gândeam să stau treaz până noaptea târziu, ca să-l văd când le lasă, dar, ca şi în cazul lui Moş Crăciun, nu voiam să stric magia, de teamă că n-o să mai am parte de astfel de surprize. Tata trebuia să le lase noaptea, pe furiş, ca să nu fie prins

cu garda jos. Era speriat de emoțiile umane, nu le înțelegea ori nu ştia cum să le înfrunte. Dar ştia să aducă gogoşi.

Şi, când dau frâu liber amintirilor, vin şi altele, gesturi mărunte, uneori incomplete, care dovedesc că el a făcut tot ce i-a stat în putință.

Prin urmare, în seara aceasta, în loc să mă gândesc la ceea ce nu a făcut tatăl meu, vreau să mă gândesc la toate lucrurile pe care le-a făcut, să țin cont de faptul că şi el a avut provocările lui proprii şi să încetez să-l mai judec.

Am început să reflectez la faptul că tata a crescut în Sud, într-o familie foarte săracă. A crescut în timpul crizei economice iar tatăl lui, care se zbătea din greu să-şi hrănească familia, a arătat foarte puțină afecțiune şi şi-a crescut copiii cu un braț de fier. Vă puteți imagina cum era viața în Sud pentru un copil sărac, de culoare, privat de demnitate, lipsit de speranță, şi care se lupta să devină adult într-o lume în care tatăl meu nu putea fi decât subordonat. Am fost primul artist de culoare difuzat la MTV şi îmi amintesc bine cu câtă greutate am reuşit asta, deşi eram în anii ’80.

Tata s-a mutat în Indiana şi şi-a făcut o familie mare, muncind ore lungi în oțelărie, muncă ce distruge plămânii şi îngenunchează spiritul, pentru a-şi întreține familia. E de mirare, atunci, că i-a fost greu să-şi expună sentimentele? E un mister că şi-a împietrit inima, că şi-a construit ziduri care să-l țină la adăpost de emoții? Ce altă opțiune are un om, atunci când viața lui nu e decât o luptă de a rezista de azi pe mâine? Şi, mai presus de toate, este de mirare faptul că el şi-a forțat fiii să aibă succes ca artişti, pentru ca astfel să fie feriți de o viață plină de umilință, pe care el o simțise din plin? Am început să înțeleg că până şi duritatea tatălui meu era un semn de afecțiune, una imperfectă desigur, dar tot afecțiune era. M-a forțat să muncesc, pentru că mă iubea. Pentru că a vrut ca nimeni să nu se uite vreodată de sus la băiatul lui.

Iar acum, nu mai simt amărăciune, ci binecuvântare. În locul mâniei, am descoperit îngăduința. În locul răzbunării, am găsit împăcarea. Iar furia mea inițială a lăsat, treptat, locul iertării.

În urmă cu aproape un deceniu, am creat o fundație caritabilă denumită „Salvați Lumea”. Numele ei mi-a venit ca o inspirație. Nu ştiam, pe atunci, că aceste două cuvinte reprezintă piatra de temelie pentru profețiile din Noul Testament. Cred eu, cu adevărat, că putem vindeca această lume, măturată chiar şi astăzi de războaie, ură şi genocid? Cred eu, cu adevărat, că ne putem vindeca copiii, aceiaşi copii care intră în şcoli cu arme şi ură şi îşi împuşcă colegii, aşa cum s-a întâmplat în Şcoala Columbine; copiii noştri, care pot să omoare în bătaie un puşti fără apărare, aşa cum a pățit Jamie Bulger (ucis în Anglia de doi băieți în vârstă de zece ani)?... Sigur că da, cred în asta, altminteri nu aş fi aici în această seară. Dar totul începe cu iertare. Căci, pentru a vindeca lumea, trebuie ca mai întâi să ne vindecăm noi înşine. Iar pentru a vindeca copiii, trebuie ca mai întâi să vindecăm copilul din noi, din fiecare.

Ca adult şi ca părinte, îmi dau seama că nu pot fi o ființă întreagă şi nici un părinte devotat şi capabil de a dărui iubire necondiționată, până când nu îmi înving fantomele propriei mele copilării. Şi asta cer, de la noi toți, în seara aceasta. Să trăim respectând cea de-a cincea poruncă. Să ne respectăm părinții şi să nu-i judecăm. Să le acordăm avantajul îndoielii. Să înțelegem că şi ei au avut propriile lupte, propriile dureri şi traume, şi cu toate acestea au făcut tot ce le-a stat în putință.

De aceea vreau să-mi iert tatăl şi să încetez să-l mai judec. Vreau să-l iert, pentru că vreau să am un tată şi el este singurul pe care l-am primit. Vreau să înlătur de pe umerii mei povara trecutului şi vreau să fiu liber să păşesc într-o relație nouă, cu tatăl meu, pentru tot restul vieții, care să nu fie împiedicată de fantasmele trecutului.

Shmuley şi cu mine, cei care lansăm astăzi această inițiativă, suntem membri ai comunităților afro-americane şi evreieşti, ambele suferind orori şi atrocități de-a lungul istoriei. Cum ar putea comunitățile noastre să ierte ororile care ni s-au făcut, fără să le uităm? Amintindu-ne. Ne transmitem poveştile mai departe. Dar totodată ne ridicăm deasupra lor. Într-o lume plină de ură, îndrăznim totuşi

să sperăm. Într-o lume plină de mânie, îndrăznim să mângâiem. Într-o lume a disperării, îndrăznim totuşi să visăm. Îi într-o lume plină cu neîncredere, continăm să credem.

Pe toți cei prezenți în această seară, care s-au simțit abandonați de părinți, îi rog să-şi abandoneze dezamăgirile. Pe cei care s-au simțit mințiți de părinți, îi rog să nu se mai mintă pe ei înşişi. Iar pe cei care simt că locul părinților lor ar fi în iad, îi rog ca mai bine să le întindă mâna.

Pentru că nimic nu poate răscumpăra durerea. Răzbunarea nu aduce alinare. Dacă ne iertăm părinții nu înseamnă că negăm faptul că au greşit față de noi. Nu le spălăm păcatele şi nu-i transformăm în sfinți. Dar, păstrând resentimente față de părinți, nu vom primi niciodată dragostea după care tânjim. Răzbunarea nu ne va face viața mai frumoasă, ci va face ca durerea şi suferința să perpetueze într-un ciclu fără sfârşit. Există un proverb din Congo, care spune: „Răzbunarea este sacrificiul propriu.” Şi, prieteni, generația noastră s-a sacrificat şi a suferit destul.

Vă cer vouă şi îmi cer mie însumi, să le oferim părinților noştri darul iubirii necondiționate şi astfel vor putea la rândul lor să învețe să iubească de la noi, de la copiii lor. Astfel iubirea va fi, în sfârşit, restaurată în lumea noastră pustiită şi singuratică. Shmuley mi-a spus odată de o profeție biblică veche, care spune că va veni o vreme când „inimile părinților vor fi vindecate prin intermediul inimilor copiilor lor”. Prieteni, noi suntem acei copii.

Mahatma Gandhi a spus: „Cel slab nu poate niciodată să ierte. Iertarea este atributul celor puternici.” În seara asta, să fim puternici. Şi, dincolo de a fi puternici, să acceptăm cea mai mare provocare dintre toate: să refacem legăturile, învățându-i pe părinții noştri cum să iubească. Trebuie să depăşim, cu toții, orice efecte pe care traumele din copilărie ni le-ar fi generat şi, cum spune Jesse Jackson, să ne iertăm unii pe alții, să ne eliberăm şi să mergem mai departe.

PARTEA I
Faima din copilărie şi Joe Jackson

Capitolul 1
Ce ți-e scris în frunte ți-e pus: discutând despre a muri tânăr

SB: Consideri că cel mai bun lucru care li s-a întâmplat celor de la Beatles a fost faptul că s-au despărțit şi asta le-a conferit longevitate... pentru că au dispărut brusc, şi lumea nu a avut când să se plictisească de ei? Nu s-au dezumflat niciodată?

MJ: Mdap... Marilyn Monroe a murit tânără. Nu a văzut-o nimeni bătrână şi urâtă. Vreau să spun, ăsta e misterul lui James Dean.

SB: Iar oamenii spun despre Beatles: „Aş fi vrut să fi rămas împreună."

MJ: Da, da.

SB: Şi atunci fanul devine o parte a dorinței. Publicul le menține vie amintirea, din cauza dorinței arzătoare de a-i vedea împreună din nou.

MJ: Absolut. Altminteri, acum ar fi bătrâni şi înfricoşători, nimănui nu i-ar mai păsa de ei.

SB: Prin urmare, Michael, acesta este un argument pentru tine, să spui într-o zi „Gata, asta e" şi să renunți?

MJ: Mdap, mi-ar plăcea ca la un moment dat să dispar cumva, şi publicul să nu mă mai vadă deloc. Să fac în continuare tot ceea ce fac şi acum, pentru copii, dar să nu fiu văzut. E foarte important să dispari. Noi suntem oameni ai schimbării. Avem nevoie de schimbare în viața noastră. De aceea există iarnă, primăvară, vară, toamnă.

SB: Bine, dar tu vrei să ai o viață lungă şi sănătoasă. Tu nu vrei să dispari la fel ca acele staruri, Doamne iartă-mă. Nu vrei să dispari ca Marilyn Monroe. Nu vrei să mori tânăr.

MJ: Hm, îmi ridici o problemă interesantă. Eşti sigur că vrei răspunsul meu?

SB: Da.

MJ: Bine, îți voi da răspunsul cel mai sincer. Mi-a îndeplinit visele cu muzica şi toate cele, iubesc muzica şi entertainment-ul, dar cel mai mare vis al meu, pe care îl mai am de îndeplinit, este acesta cu copiii, ceea ce facem noi acum [*se referă la fundația Heal The Kids, pe care Michael a înființat-o în acea perioadă*]. Nu-mi pasă de nimic altceva, chiar nu-mi pasă, Schmuley, nici măcar de carieră. Ceea

ce mă ține în viață sunt copiii... altfel – ți-am mai spus asta, şi am vorbit foarte serios – dacă nu ar exista copiii, aş renunța la tot. Acesta este răspunsul meu adevărat, şi sincer. Am mai spus, dacă nu ar exista copiii, aş alege moartea. O spun din toată inima.

SB: Ai alege să mori, aşa cum a făcut-o Marilyn Monroe?

MJ: Ceva în genul ăsta. Aş găsi o cale să dispar de pe fața pământului, pentru că nu mi-aş mai dori să trăiesc. Eu nu trăiesc decât pentru aceşti copii.

SB: Îi vezi ca fiind o parte din Dumnezeu, o scânteie divină, aici pe pământ?

MJ: Chiar asta sunt, îți jur.

SB: Deci, pentru tine, ei reprezintă cel mai spiritual lucru din lume?

MJ: Nu există nimic mai pur şi mai spiritual, pentru mine, decât copiii; şi nu pot trăi fără ei. Dacă mi-ai spune acum: „Michael, n-o să mai vezi niciodată un copil", m-aş sinucide. Îți jur că aş face asta, pentru că nu aş mai avea pentru ce să trăiesc. Asta e. Sincer.

SB: Aşadar, vrei să trăieşti mult?

MJ: Dă-mi voie să retrag cuvântul „jur", pentru că nu vreau să jur în fața lui Dumnezeu. Nu vreau să folosesc acest cuvânt. Ce mă întrebai?

SB: Ai spus că vrei să dispari. Consideri că e important să dispari?

MJ: Nu vreau să trăiesc mult. Nu, nu-mi place asta, nu. Să îmbătrâneşti e cel mai urât lucru, cel mai urât, aşa cred eu. Când corpul tău cedează şi începi să te zbârceşti, e foarte rău. Uite, asta e ceva ce nu înțeleg, Shmuley. Şi nu vreau ca vreodată să mă uit în oglindă şi să văd aşa ceva. Nu pot să accept asta. Iar oamenii spun că e frumos să îmbătrâneşti şi aşa mai departe. Nu sunt de acord. Deloc.

SB: Prin urmare, vrei să mori înainte să se întâmple asta?

MJ: Ăm... nu vreau să îmbătrânesc. Mi-ar plăcea să...

SB: Dacă ai putea să rămâi tânăr în spirit, Michael?

MJ: Mdap, asta e important pentru mine.

SB: Ai putea să ai riduri, dar nu vrei să-i vezi crescând pe Prince şi pe Paris?

MJ: Ba da.

SB: Nu vrei să le vezi copiii?

MJ: Nu vreau să arăt bătrân şi să încep să uit. Vreau să am mereu un spirit tânăr, să am energie, să alerg, să mă joc de-a v-ați ascunselea, care e unul dintre jocurile mele preferate. Mi-am dorit enorm de

mult să mă joc ultima oară când am fost la voi acasă, pentru că aveți mult spațiu pentru asta. Mm, urăsc să văd oamenii îmbătrânind, Shmuley.

SB: Dar n-ai văzut oameni care, deşi îmbătrânesc, îşi menţin tinereţea spiritului şi se poartă ca şi cum ar fi tineri?

MJ: Mda, când au o inimă tânără, îmi place mult asta. Dar când încep să uite şi se ridează, iar trupul lor cedează, mă doare.

SB: Cui i s-a întâmplat asta, dintre cei din jurul tău? A îmbătrânit mama ta? Sau tatăl tău? Sau vreunul dintre artiştii pe care îi cunoşti?

MJ: Da, sunt oameni pe care i-am iubit foarte mult şi care au murit şi nu am înțeles de ce. L-am iubit pe Fred Astaire, l-am iubit de-a dreptul, şi era prietenul meu. Când eram copil, Fred Astaire locuia foarte aproape de noi; stătea de vorbă cu mine de multe ori, când eram mic, şi mă învăța diverse lucruri, îmi spunea că o să fiu un mare star şi chestii din astea la care eu nici măcar nu mă gândeam pe vremea aceea. Şi când îl vedeam dansând în filme, eram uimit. Nu mai văzusem pe nimeni să se mişte atât de frumos, ştii? Şi, ăm, când l-am văzut ajuns la vârsta asta... Într-o zi mi-a spus: "Ştii, Michael, dacă ar trebui să fac o piruetă acum, aş cădea grămadă. Mi-am pierdut definitiv echilibrul." Şi când venea să deschidă uşa, atunci când mergeam la el acasă, uite aşa mergea, Shmuley... cu paşi mici... mi-a rupt inima... Iar în ziua când a murit, am fost distrus.

SB: Dar ceea ce s-a întâmplat cu Prințesa Diana a fost o adevărată tragedie, Michael.

MJ: Aceea a fost o mare tragedie. Am fost distrus. Toată lumea a fost distrusă, bănuiesc.

SB: Nu e bine să mori tânăr. Poate că asta te transformă într-o legendă, dar viața e atât de prețioasă, nu crezi?

MJ: Viața e foarte frumoasă şi prețioasă.

SB: Şi crezi că într-o zi vei deveni legendă?

MJ: Uite, de ce nu putem fi precum copacii? Ei îşi pierd frunzele iarna, şi îşi recapătă toată frumusețea primăvara, ştii? E un fel de nemurire la ei, şi Biblia spune că omul a fost făcut să fie nemuritor. Dar prin păcate şi toate astea, am primit moarte.

SB: Dar poate că tu vei merge într-un loc diferit, undeva mai sus, iar sufletul tău, odată liber, va putea fi mai aproape de oameni. Gândeşte-te la asta. Dumnezeu este aici, chiar acum, Michael. Amândoi credem asta, chiar dacă nu-l putem vedea sau atinge. Sunt altfel, sufletele celor dragi nouă?

MJ: Mi-ar plăcea să mă întorc ca un copil care nu creşte niciodată. Ca Peter Pan. Aş vrea să cred că e posibil să mă întorc. Sper că e adevărat; aş vrea să cred asta, Shmuley.

SB: În reîncarnare? Vrei să te reîncarnezi în copil?

MJ: Da... chiar dacă religia mea e împotrivă, spune că nu există reîncarnare. Când mori, moare şi sufletul tău, şi eşti cum e canapeaua asta, înțelegi? Mort. Dar există promisiunea reînvierii şi toate astea.

SB: Dar hinduşii cred în revenire.

MJ: Mi-ar plăcea să cred şi eu, îmi plac concepțiile egiptenilor şi africanilor despre înmormântare. Aş vrea să văd, cu toții am vrea să vedem, cum e de partea cealaltă. Nu-i aşa?

SB: Vrem să ştim ce e după viață, cum e Raiul.

MJ: Da, pentru că sunt atât de multe concepții...

SB: Crezi că în Rai sunt copii care se joacă?

MJ: O, Doamne, mă rog să fie aşa.

SB: ...şi că acolo sunt şi adulți care se joacă?

MJ: Cred că da, şi mai cred că ei sunt foarte copilăroşi. Ca Adam şi Eva într-o grădină a veseliei, un loc minunat de paşnic. Mă rog să fie aşa.

SB: Ți-e teamă de moarte?

MJ: Da.

SB: Tuturor ne este.

MJ: Am spus întotdeauna că vreau să fiu îngropat acolo unde sunt copii. Vreau să fiu lângă ei. M-aş simți în siguranță. Am nevoie ca spiritul lor să mă protejeze. Întotdeauna văd asta cu ochii minții şi mă văd pe mine şi nu-mi place. Mă văd pe mine şi văd copiii stând în jurul meu, ca să mă protejeze.

Capitolul 2
Despre copilărie, singurătate, desene animate şi frați

SB: A fost o vârstă anume la care ai realizat „Doamne, mi-am ratat copilăria”?

MJ: Da, îmi amintesc clar... E ca şi cum ai fi într-o cursă din care nu poți scăpa şi te gândeşti: „Doamne, ce am făcut?” dar eşti angajat în cursa aia şi nu poți ieşi din ea. Am avut revelația asta înainte de adolescență. Îmi doream atât de mult să mă joc în parcul de peste drum, unde vedeam copii jucând baseball şi fotbal dar eu aveam înregistrări de făcut. Vedeam parcul, era chiar peste drum, dar eu trebuia să intru în altă clădire, şi să lucrez până noaptea târziu la albume. Stăteam acolo, uitându-mă

la copii, cu lacrimile şiroind, şi mă gândeam: „Sunt prins într-o capcană şi trebuie să fac asta pentru tot restul vieții mele. Am un contract.” Dar îmi doream enorm să merg în parc, măcar ca să îmi fac un prieten care să-mi spună „Bună.” Obişnuiam să umblu pe străzi căutând pe cineva cu care să vorbesc. Ți-am povestit.

SB: Câți ani aveai?

MJ: Era în timpul înregistrărilor pentru albumul „Thriller”.

SB: Deci, erai cel mai mare star din lume şi...

MJ: ...căutam oameni cu care să vorbesc. Eram atât de singur, încât plângeam în camera mea de la etaj şi mă gândeam: „Gata, nu mai rezist. Trebuie să ies de aici.” Şi ieşeam în stradă. Îmi amintesc că, efectiv, întrebam oamenii: „Vrei să fii prietenul meu?”

SB: Probabil că erau şocați.

MJ: Spuneau, uimiți: „Michael Jackson!” Iar eu mă gândeam: „O, Doamne! Îmi vor fi prieteni doar pentru că sunt Michael Jackson? Sau pentru că sunt *eu*?” Şi nu-mi doream decât să vorbesc cu cineva.

SB: Şi, ai găsit?

MJ: Mdap... în fine, am mers în parc şi acolo erau nişte copii care se dădeau în leagăne.

SB: Şi atunci ai decis că ei erau răspunsul – copiii. Ei sunt singurii care se poartă cu tine ca şi cu un om obişnuit?

MJ: Mda. Ăsta e adevărul.

SB: Aşadar, aceasta e vârsta la care ai realizat „O, Doamne. Am pierdut copilăria, pentru că aceştia sunt singurii oameni cu care mă pot identifica.”

MJ: Am suferit mult, în felul acesta. Ştiam că ceva nu era în regulă cu mine, la vremea respectivă. Dar aveam nevoie de cineva... Probabil că din cauza asta mi-am luat manechinele. Pentru că aveam nevoie de prezența cuiva, dar eram prea timid ca să stau în preajma oamenilor reali. Nu vorbeam cu manechinele. Nu eram ca babele alea care vorbesc cu plantele. Dar aveam nevoie să simt că cineva îmi ținea companie. Mă întrebam şi eu „De ce am manechinele astea?” Ei sunt aproape ca nişte copii şi nişte oameni adevărați, şi mă fac să simt că mai e cineva în cameră cu mine.

SB: Dar de ce îți era ruşine să vorbeşti cu oameni reali? Era din cauză că tu nu învățaseşi să te porți decât pe scenă, şi nu ai avut ocazia să ieşi, să te distrezi?

MJ: Exact. Niciodată nu era timp de ieşiri prin oraş.

SB: Acum te mai simți singur?

MJ: Nu în felul în care mă simțeam atunci. Nu.

SB: Sigur, acum ai copiii tăi, ceea ce face o mare diferență. Dar există o parte în noi care nu e doar părinte. Există o parte în noi, care are nevoie de alte forme de interacțiune.

MJ: Ce fel de interacțiune?
SB: Cineva în fața căruia să te descarci emoțional, într-un fel pe care Prince sau Paris nu l-ar înțelege.

MJ: Mmm... prieteni şi anumiți oameni în care să te încrezi... Elizabeth [*Taylor*], sau, ştiu eu... Mac [*Macaulay Culkin*], Shirley Temple, oameni care au trecut prin ce am trecut şi eu.

SB: Deci, întotdeauna e vorba de oameni care au trecut prin ce ai trecut şi tu – toți acei copii-vedete?

MJ: Toată lumea spune: „Mdap, înțeleg ce vrei să zici", dar nu înțeleg. Doar încearcă să fie de acord cu tine.

SB: Discuți cu prietenii care au fost copii-vedete, despre lucruri care li s-au întâmplat? Sau nu e nevoie, pentru că înțelegi totul?

MJ: Ştii, e ca în telepatie. Aş fi vrut să ne vezi, pe mine şi pe Shirley Temple. [*Cu doar câteva săptămâni înainte de această conversație, Michael se întâlnise cu Shirley Temple în San Francisco.*]

SB: Mai păstrezi legătura cu ea?

MJ: Vreau să o sun. Trebuie să o sun din nou. Îi tot mulțumeam şi m-a întrebat „De ce?" iar eu i-am răspuns: „Pentru tot ceea ce ai făcut pentru mine."

SB: Îi vei dedica vreodată un cântec?

MJ: Mi-ar plăcea mult să fac asta.

SB: Deci, nu e nevoie ca Macaulay Culkin să-ți spună: „Eram la filmări şi, uite ce am pățit cu tatăl meu." Nu aveți conversații de genul acesta?

MJ: Oh, da. Macaulay Culkin are un suflet minunat şi copilăros, se întreabă: „Cum am ajuns să fiu prins în asta? Eu nu am vrut niciodată să fiu actor." El întotdeauna a vrut să scape. Să-l fi văzut, atunci când nu-l mai suporta pe tatăl lui, cum izbucnea, avea o energie fantastică. Mă vedeam pe mine, în locul lui. „Mac, treci aici!" – strigătul acela...

SB: Deci, asta îți reamintește prin ce ai trecut tu? Şi el a făcut nişte alegeri asemănătoare cu ale tale. A încercat să rămână copil cât a putut de mult. Dar sunt alți copii-vedete care nu au făcut asta, cum ar fi Brooke Shields, de care ai fost apropiat cândva. Cum a reuşit cineva ca ea – care la fel, nu pare că a avut de ales în copilărie – dar nu a încercat să-şi redescopere copilăria? Crezi că are un preț? Crezi că Macaulay Culkin, tu şi alții, vă puteți menține echilibrul, pentru că înțelegeți ceea ce v-a lipsit şi încercați să compensați?

MJ: Ştii, nu se aplică tuturor. Brooke Shields a început ca model, aşa că nu a stat la filmări non-stop. Ea făcea modelling. Nu a fost star de cinema până când a jucat în „Pretty Baby" cred; şi a jucat rolul unei prostituate la vârsta de... cred că avea doisprezece ani. A făcut o mulțime de fotografii, dar nu a

muncit ca noi, zilnic, din zori şi până noaptea târziu. Probabil că oamenii sunt afectați în mod diferit, dar e acelaşi lucru. Ea e foarte drăguță şi deşteaptă. Nu e prostuță. Chiar e deşteaptă. Multă lume crede că atunci când cineva e frumos, nu prea-l duce capul. Dar ea e deşteaptă.

SB: Cu ce alți copii-vedete ai mai fost apropiat?

MJ: Puțini dintre ei au mai rămas. Asta e înspăimântător. Mulți s-au distrus singuri.

SB: La treisprezece ani ai devenit personaj într-un serial animat. A fost dificil?

MJ: Mă trezeam în fiecare duminică dimineața, abia aşteptam.

SB: Ca să urmăreşti „The Jacksons”?

MJ: Ca să urmăresc desenul animat cu „The Jackson 5”. Mă simțeam foarte onorat că fusesem transformat într-un desen animat. Nu ai idee cât de fericit eram. Nu trebuia să facem nimic. Erau vocile altora. Ne-au animat şi au folosit cântece de pe albumele noastre, iar serialul acesta s-a difuzat ani la rând. Îmi amintesc că eram în Brunei, ca să dau un spectacol pentru sultanul de acolo; şi am fost la spital. Era cel mai frumos spital pe care l-am văzut în viața mea. Stăteam în pat şi când am văzut desenul animat cu „The Jackson 5” la televizor, nu mi-a venit să cred. Îl difuzează mereu. Serialul „The Jackson 5” e creat de aceaşi companie care a creat „The Beatles” şi „The Osmonds”.

SB: Deci, acesta e unul dintre lucrurile care ți-au plăcut cel mai mult?

MJ: Oh, adoram asta.

SB: Te-a făcut să te simți mai conectat cu copiii din toată lumea? Pentru că, ştii, copiii sunt cei care se uită cel mai mult la desene animate, nu?

MJ: Iubesc asta. Mă plasează într-o altă lume. Mă gândeam: „Doamne, sunt în altă lume!” Mă simțeam special. Cred că m-a făcut să mă simt mult mai special, asta, decât hiturile şi concertele şi toate celelalte. Asta m-a impresionat, mai mult decât orice altceva.

SB: Acum, dintre toți frații, tu ai avut parte de cea mai multă atenție. Erai pe cale să devii star, încă dinainte să te desprinzi şi să urmezi o carieră solo. A fost greu pentru frații tăi? Există vreo analogie cu povestea din Biblie despre Iosif, care primea mai multă atenție decât frații lui şi aceştia s-au răzbunat?

MJ: Nu m-am gândit la asta şi nici nu am observat, până mai târziu. Mama mea văzuse, dar nu mi-a spus. Însă cred că soțiile i-au instigat, într-un fel. Asta ne-a dezbinat ca grup. Soțiile sunt cele care i-au despărțit pe Beatles. Asta i-a despărțit pe Dean Martin şi Jerry Lewis. Tot asta a distrus toate marile spectacole. Soțiile se implică şi apoi încep să-i bage în cap unuia dintre membri: „Tu eşti starul. El are nevoie de tine, nu tu de el.” Apoi, el vine la muncă a doua zi umflat de mândrie şi începe să se certe cu partenerul de scenă. Asta s-a întâmplat cu mine şi frații mei. Chiar aşa au făcut [*soțiile lor*]. Am văzut cum s-a întâmplat.

SB: Asta te-a făcut să fii un pic împotriva căsătoriei?

MJ: Chiar aşa. Mi-am spus: „Nu vreau să am parte de aşa ceva. Eu n-o să mă căsătoresc.” Şi m-a ținut ani de zile.

SB: Ar fi fost vreo cale să opreşti asta? Nu ai fi putut să le spui fraților tăi: „Priviți! Ce se întâmplă cu noi?” Ai fi putut să opreşti totul? Frații tăi s-au căsătorit foarte tineri. Poate că şi ei se simțeau singuri.

MJ: Ei s-au căsătorit de tineri ca să scape de tata, să plece de acasă. I-am implorat să nu se căsătorească, dar tot au făcut-o.

SB: Dar tu de ce ai mai stat acasă?

MJ: Eram în culmea gloriei cu „Thriller”, dar încă mă consideram un copil. Simțeam că nu-mi venise timpul să plec. Eram încă un băiat. Nu-mi venise vremea să plec de acasă. Aşa simțeam, în inima mea.

SB: Şi totuşi, încă îți era teamă de tatăl tău. Cum vine asta?

MJ: Deja nu mai era impresarul meu, dar primea drepturi de autor. Era ceva mai calm, şi se mândrea cu mine. Chiar dacă n-o spunea niciodată.

SB: Ți-ai dorit să-l auzi spunând că era mândru de tine?

MJ: Aveam nevoie de asta.

SB: Mai mult decât orice pe lume?

MJ: Mdap.

SB: Şi totuşi, nu a spus-o niciodată. Crezi că ştie că eşti cel mai mare star din lume, sau crezi că în mintea lui încă nu concepe asta?

MJ: Ştie, dar îi e foarte greu să facă un compliment, iar faptul că m-am străduit mereu să-l impresionez, m-a făcut să devin un perfecționist. Era în public, şi făcea o față ca asta. Făcea [*Michael imită, adoptând o grimasă*] şi te îngrozea efectiv, şi te gândeai „Nu trebuie să greşesc. Ne va ucide.” Toată lumea aplauda iar el arăta ca şi cum „O să ți-o iei rău pe coajă. Să nu îndrăzneşti să greşeşti.” Iar eu mă gândeam „Doamne, o să dau de belea după spectacol.”

SB: Având în vedere că în viață există două forțe motrice, frica şi iubirea, crezi că ai fi ajuns şi mai departe, dacă motivația ta ar fi fost iubirea? Cum ar fi fost, dacă tatăl tău ți-ar fi spus „Michael, eu te voi iubi indiferent ce-ar fi, dar poți să faci asta”? Sigur, acum poți să condamni frica pe tatăl tău ți-a băgat-o în oase. Dar chestia e că uite, ai devenit cel mai mare star din lume. Deci, poate că frica e o motivație mai bună decât iubirea. Sincer, eu nu cred asta; dar nu cumva exemplul tău o confirmă?

MJ: Eu cred că există o balanță. A meritat să renunțe la a fi părinte? A meritat să renunțe la toată iubirea pe care i-aş fi acordat-o, la prietenia pe care am fi simțit-o uitându-ne unul în ochii celuilalt, la plimbările prin parc, ținându-ne de mână? Eu nu cred că a meritat să renunțe la toate acestea. Îmi pare rău. Lucrurile acestea sunt neprețuite.

SB: Dacă, pentru a fi un părinte bun, cariera ta ar avea de suferit; eşti pregătit să accepți prețul ăsta?

MJ: Nu, nu sunt pregătit pentru asta. Pot să le fac pe amândouă. Simt că n-am încotro.

SB: Simți că Dumnezeu ți-a dat acest potențial, acest dar, şi trebuie să-l foloseşti?

MJ: Trebuie. Tata a făcut o treabă extraordinară cu mine, pregătindu-mă pentru scenă, ca artist, dar a fost extrem de sever. Nu-mi place să-l judec, dar sunt multe lucruri pe care eu le-aş fi făcut altfel, ca părinte. Nu am simțit niciodată iubire pentru el. Când mergeam cu avionul, trebuia să fiu ținut în brațe pentru că mi-era frică de turbulențe, țipam şi mă zbăteam de teamă că o să ne prăbuşim. Îmi amintesc foarte clar. El niciodată nu m-a îmbrățişat, nici măcar nu m-a atins, trebuiau să vină stewardesele să mă țină de mână şi să mă liniştească.

SB: Era un om mânios?

MJ: Cred că era aspru. Nu ştiu de ce. Omule, acum nu mai e aşa, dar pe atunci era foarte dur. Cel mai dur ins pe care l-am cunoscut în viața mea.

SB: Dar dacă cineva ți-ar spune: „Uite, Michael, ai de ales, ori una ori alta. El a fost un manager excelent, dar nu un părinte cald şi iubitor. Te-a învățat să te mişti şi te-a învățat disciplina.” Ai fi dispus să renunți la titlul de cel mai mare entertainer din lume, în schimbul unei copilării pline de iubire? Ori simți că nu ar fi nevoie să alegi, că ai fi ajuns oricum unde eşti acum?

MJ: Ar fi putut să facă toate aceste lucruri cu mine şi să-şi găsească timp să mai fie şi tată, uneori – să ne jucăm un joc, să prindem o minge. Ți-am povestit că odată că m-a pus pe un ponei. Nu cred că a realizat vreodată cât de mult m-a marcat acest gest.

SB: Aceea a fost una dintre cele mai emoționante povestiri despre ideea de a fi părinte, pa cer am auzit-o vreodată. Că un singur gest din partea unui tată, pentru fiul său, ar putea avea un asemenea efect, este uimitor şi foarte emoționant.

MJ: Mă gândesc azi la asta şi-mi doresc să fi făcut puțin mai mult, doar puțin mai mult. Aş fi avut cu totul alte sentimente.

SB: Şi poate că nu ai fi fost atât de încrâncenat să fii cel mai bun. Dacă ai fi primit multă iubire atunci când erai copil, poate că nu ai fi avut nevoie ca lumea să te iubească şi nu nu ai fi ajuns un superstar. Ai renunța la asta, în schimbul iubirii din copilărie?

MJ: Nu. Nu aş renunța niciodată. Asta e meseria mea. Mi-a fost dată cu un motiv. Chiar cred în asta şi o simt...

SB: ...că Dumnezeu te-a ales, dându-ți acest dar special...

MJ: Chiar cred în asta. Dacă ai putea să vezi chipurile oamenilor din toată lumea, şi unii care spun „Îți mulțumesc, îți mulțumesc, pentru că ne-ai salvat viața, mie şi copiilor mei. Pot să te ating?” şi apoi încep să plângă. E ca şi cum ai avea puteri de vindecător. Primim asta cu un scop. .. să ajutăm oamenii.

SB: Deci, ceea ce a făcut Shirley Temple pentru tine, prin acele postere pe care le aveai pe pereți în camera de hotel, ca să te simți în siguranță, faci tu pentru oameni din toată lumea, şi la un nivel mai mare.

MJ: O, da. Aşa e; şi am vrut neapărat să-i mulțumesc lui Shirley Temple pentru că mi-a insuflat nădejde în momentele grele; dar am început să plâng aşa de tare că nu puteam rosti cuvintele; iar ea mi-a luat mâna şi mi-a mângâiat-o, uite aşa.

SB: Prin urmare, Michael, atunci când nu ştiai dacă puteai să mergi mai departe, şi apoi îi priveai fotografiile sau filmele de pe vremea când era copil, ce anume te înfrângea? Ce era? Josnicia pe care o vedeai la oameni? Sau faptul că tu întotdeauna a trebuit să munceşti din greu ca să fii cel mai bun? Sau toate astea?

MJ: Să muncesc din greu, fără să mă pot opri ca să mă joc şi să mă distrez. Am avut parte de puțină distracție, în acele hoteluri – câte o bătaie cu pernele, cu frații mei şi lucruri din astea, sau aruncam lucruri pe fereastră. Dar am avut parte şi de multă suferință. Odată, ne pregăteam să mergem în America de Sud, imi amintesc că trebuia să plecăm iar eu, în casă, am început să plâng foarte tare şi să spun: „Nu vreau decât să fiu la fel ca toți ceilalți. Nu vreau decât să fiu normal.” M-am ascuns, dar tata m-a găsit şi m-a obligat să mă urc în maşină, pentru că aveam un concert de susținut. Apoi, cunoşti oameni pe drum, îi inviți la tine, şi ştii că trebuie să profiți cât poți, de fiecare moment petrecut cu ei, pentru că nu îi vei mai vedea niciodată, iar asta e dureros. Ştii că prietenia aceasta nu va dura. Genul acesta de lucruri doare foarte tare, mai ales când eşti copil.

SB: Toată viața ta, a trebuit să-ți pui cariera înaintea relațiilor afective. Dar astăzi, există ceva afectiv în viața ta? O maşină nu poate merge fără combustibil, iar tu nu poți merge mai departe fără să primeşti iubire. Nu poți, pur şi simplu, doar să oferi iubire, fără să şi primeşti înapoi. Iar, să spui că o primeşti de la fani, nu e suficient, Michael, pentru că ei te iubesc pentru ceea ce faci şi nu pentru ceea ce eşti. Ei te iubesc pentru electricitatea şi pentru încântarea pe care le aduci în viețile lor.

MJ: O primesc înapoi, prin fericirea şi bucuria pe care le văd în ochii copiilor. Ei mi-au salvat viața, aşa că vreau să le ofer ceva în schimb [*aici Michael începe să plângă.*] Ei m-au salvat. Nu glumesc. Doar fiind lângă ei, doar văzându-i. Chiar aşa e.

SB: Când ai crescut, ți s-a întâmplat să simți că cineva a încălcat promisiuni pe care ți le făcuse?

MJ: Tata a încălcat una foarte mare, pentru care sunt supărat şi azi. M-a manipulat să semnez un contract cu Columbia, când aveam optsprezece ani, promițându-mi că voi lua cina cu Fred Astaire. Tata ştia că îl iubeam pe Fred din toată inima. Ştia că aş fi semnat contractul cu ochii închişi, şi aşa am făcut, iar el a plecat fericit şi nu a făcut nimic ca să-şi țină promisiunea. Apoi a spus că îi pare rău sau ceva de genul. Mi-a frânt inima că a făcut asta. M-a înşelat.

SB: I-ai spus vreodată cât de tare te-a supărat?

MJ: Nu. Nici până în ziua de azi nu ştie cât am suferit. De aceea, eu nu fac promisiuni pe care să nu le respect.

Capitolul 3
Înfățișarea lui Michael

SB: Vei avea o viață lungă şi fericită. Dar chiar crezi că într-o bună zi vei hotărî să devii un pustnic şi să dispari?

MJ: Mdap.

SB: Să părăseşti Neverland şi să-i încui porțile. Aşa?

MJ: Mda. Ştiu că aşa voi face.

SB: Dar de ce? Doar pentru că nu vrei ca oamenii să te vadă îmbătrânind?

MJ: Nu pot suporta asta. Iubesc prea mult lucrurile frumoase, inclusiv pe cele din natură, şi vreau ca mesajele mele să ajungă la întregaa lume, dar nu vreau să fiu văzut acum... şi atunci când poza mea îmi apare pe computer, îmi face rău să o văd.

SB: De ce?

MJ: Pentru că sunt ca o şopârlă. E oribil. Niciodată nu mi-a plăcut asta. Aş vrea să nu pot fi niciodată fotografiat sau văzut; şi trag de mine, ca să merg acolo unde mergem. [*Michael se referă la discursurile publice pe care le ținea în acea perioadă, cum ar fi cel de la Oxford University din Anglia sau cel de la Carnegie Hall din New York, pentru promovarea organizației „Heal The Kids”.*]

SB: Michael, s-a scris că tatăl tău îți spunea că erai urât. E adevărat?

MJ: M-hm. Râdea de mine... Îmi amintesc, odată, eram în avion, gata de decolare, eu treceam printr-o pubertate cumplită, când trăsăturile încep să ți se schimbe. Iar tata a spus: „Îh, ce nas mare ai. Nu e moştenit de la mine.” Nu şi-a dat seama cât de mult mă rănea. M-a durut atât de mult, că voiam să mor.

SB: Era o jignire indirectă adresată mamei tale, acel „Nu l-ai moştenit de la mine”?

MJ: Habar n-am ce voia să spună.

SB: Crezi că e important să le spui copiilor că sunt frumoşi?

MJ: Da, dar fără să exagerezi. Eşti frumos pe dinăuntru. Gândeşte-te în felul următor. Prince se priveşte în oglindă, îşi piaptănă părul şi spune „Arăt bine.” Iar eu îi spun „Eşti în regulă.”

SB: Nu crezi că tatăl tău ți-a insuflat convingerea că nu eşti frumos? Şi în felul ăsta, ai încercat să-ți schimbi înfățişarea puțin, dar tot nu te-a făcut fericit. Prin urmare, ar trebui să începi să-ți iubeşti înfățişarea şi pe tine însuți şi toate astea.

MJ: Ştiu. Aş vrea să pot.

SB: Toţi avem probleme cu aspectul nostru. Uite, eu am barba asta dezordonată. De câte ori am apariţii televizate, mi se spune să o rad sau să o scurtez. Dar religia mea nu-mi dă voie să-mi tai barba, aşa că ea tot creşte.

MJ: Ai vrea să-ţi tai barba?

SB: Să fiu sincer, da, aş vrea să o tai. Nu de tot. Doar să o scurtez. Dar Dumnezeu şi religia mea sunt mult mai importante pentru mine, decât felul în care arăt.

MJ: Nu ai voie să o tai?

SB: În principiu, nu. Aici părerile sunt împărţite. Mulţi rabini îşi taie bărbile, iar unii nu o fac.

MJ: E împotriva regulilor, să-şi taie bărbile?

SB: Regulile sunt interpretate diferit de fiecare rabin. Biblia spune că nu ai voie să foloseşti cuţitul pe faţă. Aşa că unii oameni o iau literal, nu folosesc „cuţit", nici lamă simplă, dar se rad cu aparatul electric pe faţă. Alţii interpretează că nu au voie să folosească absolut niciun feol de obiect care să taie. Soţia mea Debbie spune „Nu m-am măritat cu un om care încearcă să se conformeze societăţii. M-am măritat cu un om pe care vreau să îl respect, iar tu eşti rabin. Fii mândru de ceea ce eşti."

MJ: Nu o deranjează barba?

SB: Nu numai că nu o deranjează, dar s-ar supăra foarte tare dacă aş tăia un fir din ea. Chiar azi-dimineaţă mi-a spus: „Dacă mă iubeşti şi mă respecţi cu adevărat, nu vei spune niciodată că îţi tunzi barba din cauză că mă deranjează pe mine sau că vrei să arăţi mai bine pentru mine." Soţia mea vrea să trăiesc numai conform cu principiile mele.

MJ: Grozav.

SB: În seara aia, joi seara, arătai fantastic. [*Michael se dichisise pentru Balul Îngerilor, organizat de Denise Rich cu ocazia strângerii de fonduri pentru combaterea cancerului*] Erai cel mai prezentabil bărbat de acolo. Prin urmare, nu-ţi place să fii fotografiat?

MJ: Mi-aş dori să nu pot fi fotografiat niciodată şi să nu pot fi văzut niciodată. Doar pentru entertainment; îmi creez dansul aşa cum vreau să arate, şi filmul la fel.

SB: Acum vrei să faci filme?

MJ: Iubesc filmele, dar nu pot controla, în acelaşi timp, felul în care acele imagini apar în lumină şi expresia mea. Îhh...

SB: Dacă un copil ţi-ar spune „Detest să fiu fotografiat", ce i-ai raspunde?

MJ: I-aş spune: „Habar nu ai cât eşti de frumos. Spiritul tău este cel care..."

SB: Păi şi de ce eşti gata să spui asta oricui, în afară de tine?

MJ: Nu ştiu. [*Spunând asta, Michael pare încurcat şi resemnat.*]

SB: Ai văzut la fanii tăi, mii de femei aruncându-se la picioarele tale. Asta înseamnă că eşti atrăgător şi dorit. Ai simțit, la vremea aceea, că ele voiau să se îndrăgostească de tine?

MJ: Când mă gândesc la asta – nu aş spune-o niciodată la televizor – dar dacă ar fi să merg pe scenă gândindu-mă la tot ce le trece femeilor prin cap, atunci nu m-aş mai urca niciodată pe o scenă. Dacă aş începe brusc să mă gândesc la ce se gândesc ele – la sex, sau cum aş arăta dezbrăcat – atunci, o, Doamne, mi-ar fi atât de ruşine, încât nu aş mai ieşi niciodată din casă măcar. E oribil.

SB: Mulți adoră să fie sex-simbol. Ție nu-ți place, pentru că eşti prea ruşinos. Îți dai seama, atunci când unele femei îți vorbesc, că de fapt asta e în mintea lor?

MJ: M-hm. Chiar mi-o spun.

SB: „Vreau să fac sex cu tine”?

MJ: Aham.

Capitolul 4
Teama lui Michael de tatăl lui

SB: Știi, Michael, îl judecam pe tatăl meu dar într-o zi am încetat să fac asta, pentru că şi el a avut propriile provocări. A avut o viață foarte grea, care a început într-o sărăcie lucie în Iran. Şi nu era uşor pentru evrei să crească în Iran. Cine ştie cum a fost copilăria lui... Tu, îți mai judeci tatăl?

MJ: Şi eu făceam asta. Eram foarte supărat pe el. Mă duceam pur şi simplu în camera mea şi strigam de furie, pentru că nu înțelegeam cum putea un om să fie atât de depravat şi de josnic. Uneori, eram în pat, dormind, era ora 12 noaptea, după ce înregistrasem toată ziua, după ce cântasem toată ziua, fără pauză, fără distracție, fără joacă. El ajunge acasă târziu. „Deschide uşa.” Uşa era încuiată. Zice: „Ai cinci secunde, înainte să dărâm uşa.” Şi începe să lovească în uşă până o dărâmă. Zice: „De ce nu ai semnat contractul?” Îi răspund: „Nu ştiu.” Zice: „Păi, semnează-l. Dacă nu, o să ai probleme.” Şi mă întrebam: „O, Doamne, de ce? Unde e iubirea? Unde e spiritul părintesc?” Mă gândeam: „Chiar aşa trebuie să fie?” Te arunca şi te lovea cât de tare putea. Era foarte corpolent.

SB: Ai început să simți că erai o maşină de făcut bani, pentru el?

MJ: Da, absolut.

SB: Aşa cum a decsris Macaulay Culkin [*despre tatăl lui*]? Te-ai simțit folosit?

MJ: Da. Şi într-o zi – nu-mi place să repet asta, şi Dumnezeu să-l binecuvânteze pe tatăl meu, pentru că a făcut unele lucruri minunate şi a fost un geniu – dar într-o zi a spus: „Dacă vreodată vă veți opri din cântat, vă voi arunca exact ca pe un cartof stricat.” M-a durut. Te-ai aştepta să se gândească şi el „Copiii ăştia au inimă şi sentimente”. Nu şi-a dat seama că ne rănea? Dacă le-aş spune una ca asta lui Prince sau lui Paris, ştiu că i-ar durea. Nu poți să le spui aşa ceva unor copii; şi eu nu am uitat niciodată asta. Mi-a afectat relația cu el, până în ziua de azi.

SB: Adică, dacă nu ați mai fi cântat pentru el, nu v-ar mai fi iubit?

MJ: Ne-ar fi aruncat ca pe un cartof stricat. Aşa a spus.

SB: Dar mama ta, venea să vă spună „Nu-l ascultați. Nu vorbeşte serios”?

MJ: Ea era întotdeauna cea din planul doi, atunci când el îşi ieşea din fire, lovindu-ne şi bătându-ne. O aud şi acum. [*Îşi modifică vocea, imitând-o pe mama lui*] „Joe, nu, o să-i omori. Nu! Nu, Joe, e prea mult.”, iar el spărgea mobila şi era înfiorător. Întotdeauna am spus că dacă voi avea copii, niciodată nu mă voi purta cu ei în felul acesta. Nu mă voi atinge nici măcar de un fir de păr de pe capul lor. Pentru că oamenii spun întotdeauna că cei abuzați, abuză la rândul lor – şi nu e adevărat. Eu cred dimpotrivă. Cea mai grea pedeapsă pe care le-o dau eu, e să-i pun să stea puțin la colț, şi mi se pare suficient.

SB: Cred că ai dreptate. Nu-mi place când aud lucruri ca acesta, că „cei abuzați, abuză”. Ar însemna că eşti condamnat să fii un om rău.

MJ: Nu e adevărat. Întotdeauna mi-am promis, în inima mea, că nu voi fi niciodată aşa, niciodată. Dacă sunt într-un magazin şi aud pe cineva certându-şi copilul, îmi vine să plâng. Pentru că îmi reaminteşte de felul în care am fost tratat când eram copil. În momentul acela mă cutremur şi plâng. Nu suport asta. E foarte greu.

SB: Când părinții mei au divorțat, ne-am mutat departe, la 3.500 de mile distanță de tata. Era foarte greu să fim apropiați de el. Dar îl iubesc, şi încerc să nu-l judec niciodată, şi am făcut mari eforturi să fiu mult mai apropiat de el. Trebuie să luăm în serios porunca din Biblie care spune ca întotdeauna să-ți cinsteşti părinții. Biblia nu spune „Cinsteşte-i dacă merită”. Pur şi simplu ne porunceşte să-i cinstim. Ei au dobândit acest drept, prin faptul că ne-au dat viață.

MJ: Îmi e teamă de tata, chiar şi astăzi. Când intra în cameră – Dumnezeu mi-e martor că spun adevărul – îmi venea să leşin în prezența lui, de multe ori. Odată, chiar am leşinat. Am şi vomat în prezența lui, pentru că atunci când intra în încăpere simțeam un fel de aură, şi începea să mă doară stomacul şi ştiam că nu era de bine. Acum e altfel. Timpul şi vârsta l-au schimbat, îşi priveşte nepoții şi vrea să fie un tată mai bun. Mie îmi foarte greu să îl accept pe acest „alt tip”, care nu e tipul cu care am crescut. Dar mi-aş dori ca el să fi învățat asta mai devreme.

SB: Şi atunci, de ce îți mai este teamă?

MJ: Pentru că cicatricea este încă acolo, rana e încă acolo.

SB: Deci, tu îl vezi tot ca la început. Îți e chiar atât de greu să-l vezi ca pe un om schimbat?

MJ: Nu pot să-l văd ca pe un om nou. Sunt ca un înger speriat în fața lui. Într-o zi m-a întrebat: „De ce ți-e teamă de mine?" Nu am putut să-i răspund. Dar în sinea mea îi spuneam: „Ştii ce ai făcut?..." [*vocea i se frânge*] „Știi ce mi-ai făcut?"

SB: E foarte important pentru mine să aud asta. Ca prieten al tău şi ca unul care sunt întrebat constant despre tine, este important să înțeleg aceste lucruri. Este foarte important, pentru întreaga lume, să înțeleagă asta. Vezi tu, Michael, nimeni nu te-ar mai fi judecat atât de dur, dacă ar fi auzit toate astea. S-ar fi străduit mai mult să empatizeze cu suferința ta, mai degrabă decât să te condamne. Îi spui „tată" sau „Joseph"?

MJ: Nu aveam voie să-i spunem „tată", când eram copii. Ne-a zis: „Să nu-mi spuneți tată. Eu sunt Joseph." Exact aşa ne-a spus. Dar acum vrea să-i spunem „tată". Mie mi-e greu. Nu pot să-i spun „tată". Uşa asta s-a închis definitiv, în clipa când ne-a spus „Să nu-mi spuneți tată. Eu sunt Joseph." Eu iubesc să-i aud pe Prince şi pe Paris spunându-mi „tati", sau să-i auzi pe copiii italieni spunând „papa", sau pe cei evrei spunând „poppy". Sunt atât de drăgălaşi, cum să nu fii mândru? Ei sunt urmaşii tăi.

SB: De la ce vârstă ți-a spus să nu-i zici „tată"?

MJ: De când eram foarte mic şi până în perioada „Off The Wall", „Thriller".

SB: Se simțea mai profesionist în felul ăsta?

MJ: Nu. Se simțea mai tânăr. El era prea şmecher ca să fie „tată". El era Joseph. Nu aş vrea să mă audă acum...

SB: Am citit undeva că mama ta se gândeşte să divorțeze şi că a depus nişte acte.

MJ: Nu ştiu dacă a depus actele, poate. Nu, nu, nu a depus nimic. A vrut să o facă, de multe ori, din cauză că o înşela şi din cauză că era un om dificil. Dar, după religie, ea nu poate divorța decât pe motiv de adulter. El a făcut asta înainte, iar ea ştie. Dar ea e o sfântă şi nu o să se despartă de el. Ştie că el iese şi îşi face de cap, după care vine acasă şi se aşează în pat lângă ea. Nu cunosc pe nimeni ca mama. E ca Maica Tereza. Sunt puțini asemenea oameni, în lume.

SB: Deci, e genul de femeie aproape sfântă, care suferă de multă vreme. Ți se pare că a suferit prea mult timp? Că nu ar fi trebuit să îndure atât?

MJ: Noi o imploram să divorțeze. Îi spuneam: „Mamă, divorțează de el." Ea ne răspundea: „Lăsați-mă în pace. Nu!" Noi îi spuneam: „Scapă de el." Îi strigam: „Divorțează de el!" când eram mici. Dar mulți ani de zile aveam să tot auzim maşina lui venind. Întotdeauna conducea un Mercedes mare şi mergea foarte încet. „A venit Joseph, repede!" Toată lumea alerga în camere, trânteau uşile.

SB: Atât erați de speriați de el?

MJ: Mdap. Mereu spuneam „Când vin acasă şi deschid uşa, vreau să mă întâmpine copiii strigând '*tati*', să sară în jurul meu" – şi aşa fac copiii mei. Eu vreau să fie invers decât am fost noi. Nu vreau să fugă de mine.

Capitolul 5
Protector cu Janet

SB: Dă-mi voie să-ți împărtășesc un gând. Ai spus că tatăl vostru vă umilea când erați în concerte, vă făcea să plângeți şi vă împingea pe scenă, în fața acelor fete care vă iubeau... ca să ce? Ca să vă arate că el avea putere asupra voastră?

MJ: Păi, ă, nu. Nu făcea asta pe scenă. Dar, după show, era o cameră plină de fete. Tatălui meu îi plăcea să aducă fete în cameră. Iar după show trebuia să mâncăm ceva şi camera era plină-ochi cu fete care chicoteau, strigau „Oh, Doamne!" şi tremurau. Şi dacă vorbeam sau cine ştie ce făceam şi lui nu-i plăcea, îşi lua privirea aia... care te speria de moarte. Odată m-a plesnit peste față cu toată puterea şi m-a îmbrâncit în camera aia mare şi plină de fete, cu lacrimile şiroind pe obraji. În condițiile astea, ce puteam să fac?

SB: Câți ani aveai? [*Prince în fundal, strigă „Suntem copaci!" şi râde*]

MJ: Ăm, nu mai mult de doisprezece... unsprezece, pe-acolo.

SB: Deci, acestea sunt primele momente din viața ta în care te-ai simțit ruşinat? Umilit de-a dreptul?

MJ: Nu, au mai fost şi altele. A făcut ceva foarte grosolan, crud... crud... Nu ştiu de ce. El era grosolan. Felul în care te bătea era dur, ştii? Mai întâi, de dezbrăca la piele. Te dădea cu ulei. Era un întreg ritual. Te ungea pentru ca atunci când te lovea capătul cablului [*imită sunetul şfichiului*], ştii... şi simțeai că mori, şi erai plesnit peste față, pe spate, peste tot... Şi întotdeauna o auzeam pe mama: „Nu, Joe! O să-i omori, nu!" Şi mă lăsam în voia sorții, pentru că nu aveam ce să fac. Şi l-am urât pentru asta, l-am urât. Cu toții l-am urât. Îi spuneam mamei, ne-o spuneam şi între noi, nu o să uit niciodată asta. Janet şi cu mine, discutam. Îi spuneam: „Janet, închide ochii." Ea: „Bine, i-am închis." Îi spuneam: „Imaginează-ți-l pe Joe într-un coşciug. E mort. Îți pare rău?" Ea spunea: „Nu." Chiar aşa. Asta făceam noi când eram copii. Astea erau jocurile noastre. Într-atât eram de plini de ură. Îi spuneam: „E în sicriu, e mort. Simți vreun regret?" Iar ea răspundea „Neh." Atât de furioşi eram pe el. Astăzi îl iubesc, dar pe atunci era tare aspru, Shmuley. Era brutal.

SB: Dar îți dai seama că, atunci, copilul din tine a fost corupt – atunci când ai început să simți ura? Te-ai gândit: „Trebuie să scap din asta, cumva. Trebuie să fac ceva."?

MJ: Mda, am vrut să devin un performer atât de minunat, încât să primesc înapoi iubirea.

SB: Deci, te-ai gândit că ai putea să-l schimbi. Te-ai gândit că, dacă vei deveni un mare star şi vei avea mult succes, şi vei fi iubit de întreaga lume, atunci şi tatăl tău te va iubi.

MJ: Aham.

SB: Aşadar, ai fi putut să-l schimbi în felul acesta.

MJ: Mda, speram să pot şi speram să obţin iubire din partea altor oameni, pentru că aveam nevoie disperată de asta, înţelegi? E nevoie de iubire, toată lumea are nevoie de iubire. E cel mai important lucru. De aceea îmi pare atât de rău pentru copiii din orfelinate şi spitale, care sunt singuri şi stau legaţi de paturi – îi leagă pentru că nu au destul personal care să se ocupe de ei. Am zis: „Sunteţi nebuni?" şi m-am dus la fiecare pat, să-i eliberez. Le-am zis: „Nu aşa te poţi cu copiii. Nu-i legi." În unele locuri îi ţineau legaţi de pereţi, cu lanţuri, cum am văzut în România. Şi dormeau în propriile fecale şi în propria urină.

SB: Te identifici mai mult cu astfel de oameni, din cauză că şi tu eşti foarte sensibil?

MJ: Mda... Ţin mai mult la Mushki [*fiica cea mare a lui Shmuley, care avea 12 ani la data discuţiei şi era obeză*], pentru că simt suferinţa ei. Ea suferă foarte mult. A avut şi Janet o perioadă în care era supraponderală şi plângea foarte mult. Dar a decis să ia măsuri. „O să scap de asta", a spus, şi aşa a făcut. Era foarte nefericită din cauza greutăţii.

SB: Ai fost foarte protector cu ea, fiind sora mai mică?

MJ: Da, eram hotărât să o fac să slăbească. Eram răutăcios. O tachinam, ca să o motivez. Nu-mi plăcea să o văd grasă. Nu-mi plăcea, pentru că ştiam că din cauza asta va avea de suferit.

SB: Cum ai convins-o să ia măsuri?

MJ: I-am spus: „Trebuie să slăbeşti, pentru că arăţi ca o vacă grasă." Ştiu că a fost josnic din partea mea, să-i vorbesc aşa. Ea îmi spunea: „Taci!", iar eu îi spuneam „Taci tu!" Dar eram hotărât să o văd pe sora mea arătând bine, pentru că în adâncul inimii mele o iubeam şi voiam să o văd strălucind, iar când a devenit o artistă de succes, ştii... am fost fericit şi mândru pentru că a reuşit.

SB: O mai protejezi şi acum?

MJ: Da, da... Aş vrea totuşi să fim mai apropiaţi. Suntem apropiaţi ca spirit, dar nu ca familie. Pentru că noi nu sărbătorim nimic, nu avem motive să ne reunim. Aş fi vrut să fi fost educaţi altfel. Îmi place mult ce am văzut la voi, acele binecuvântări care mă emoţionează. Înţeleg de ce sunteţi atât de apropiaţi, e foarte frumos.

[*În serile de vineri, înainte de Sabatul evreiesc, Shmuley şi soţia lui îşi binecuvântează copiii pe rând, urându-le să crească şi să devină la fel ca marile personaje din Biblie, patriarhii şi matriarhele poporului evreu. Michael a fost martor de câteva ori, ca oaspete la masa de Sabat, şi de fiecare dată privea cu atenţie ritualul binecuvântării copiilor*.]

Capitolul 6
O fericire amară: „Nu-mi doream decât să fiu iubit”

SB: Ți-a răspuns Dumnezeu, întotdeauna, la rugăciuni?

MJ: De obicei, da. Absolut. De aceea cred în asta.

SB: Simți că a fost cu tine, atunci când ai trecut prin greutăți?

MJ: Nu există nici măcar un singur lucru pe care să-l fi cerut şi pe care să nu-l fi primit. Nu e vorba de lucruri materiale. Voi spune ceva ce n-am mai spus niciodată şi care e adevărat. Nu am niciun motiv să te mint şi Dumnezeu ştie că spun adevărul. Consider că tot succesul şi toată faima – pe care mi le-am dorit enorm – mi le-am dorit pentru că voiam să fiu iubit. Atâta tot. Acesta este adevărul adevărat. Am vrut ca oamenii să mă iubească, să mă iubească cu adevărat, pentru că nicodată nu m-am simțit iubit cu adevărat. Îmi spuneam „Ştiu că am o abilitate. Poate că, dacă îmi ascut această abilitate, poate oamenii mă vor iubi mai mult.” Am vrut să fiu iubit, pentru că eu consider că este foarte important să fii iubit şi să le spui oamenilor că îi iubeşti, să te uiți în ochii lor şi să le spui asta.

SB: Dar reversul monedei, Michael, este că dacă ai fi primit prea multă iubire când erai copil, poate că nu ai fi muncit atât de mult ca să ai succes.

MJ: E adevărat. De aceea nu aş vrea să schimb nimic, pentru că fiecare lucru îşi are rostul lui.

SB: Deci, ai putea să transformi neglijarea în binecuvântare?

MJ: Mda.

SB: Îmi amintesc ce a spus Paul McCartney, atunci când a fost întrebat despre marele tău succes. Cineva l-a întrebat: „Va avea Michael Jackson soarta altor staruri rock – Doamne fereşte, să moară la treizeci de ani din cauza drogurilor?” Iar McCartney a spus: „Nu. Michael e total diferit. Nu înjură, nu bea.” Asta se întâmpla acum cincisprezece ani. Ştiai asta de spre tine? Ştiai că ai un caracter care nu poate fi distrus de faimă şi succes?

MJ: Mdap. Am fost întotdeauna destul de motivat. Am avut mereu o viziune a lucrurilor pe care voiam să le fac şi a scopurilor pe care voiam să le ating şi nimic nu m-ar fi putut împiedica. Şunt concentrat şi ştiu ce vreau, ştiu ce vreau să obțin şi nu mă las deturnat de la asta. Şi chiar dacă uneori mai cad, eu continui să alerg maratonul, ca să-mi ating țelurile. Asta mă menține pe direcție. Sunt dedicat.

SB: Dacă eşti fericit cu tine însuți, atunci ce spui despre... ai zis că nu ai fi schimbat nimic, pentru că toate experiențele tale din copilărie au contribuit la omul care eşti astăzi, la succesul tău. Aşadar, nu ai schimba nimic?

MJ: Nu. Datorită trecutului meu, sunt sensibil şi empatizez cu alți copii, iar asta mă face foarte fericit.

Capitolul 7
Rose Fine: meditatorul lui Michael din copilărie

[*Michael şi Shmuley au dscutat despre Rose Fine, meditatorul care a însoțit The Jackson 5 în turnee. Michael a rămas ataşat de ea chiar şi după ce a crescut şi a sprijinit-o financiar pentru tot restul vieții ei. Conversația a început cu frica lui Michael de călătoriile cu avionul.*]

MJ: M-a afectat teribil.

SB: Ce anume?

MJ: Turbulențele şi gândul că eram acolo sus şi teama că nu aveam să supraviețuiesc.

SB: Îți aminești ce-mi povesteai despre tutorele tău din copilărie?

MJ: Despre Rose Fine?

SB: Mi-ai zis odată la telefon ce spunea ea, că dacă ar fi fost o călugăriță în avion, toată lumea ar fi murit.

MJ: Ea spunea: „Suntem bine, stăm toți în avion şi avem atât de multă credință. Am verificat... nu există nicio călugăriță în avion.” Întotdeauna am crezut-o.

SB: Şi acum, încă mai cauți călugărița aceea?

MJ: Mă gândesc la asta. Nu văd niciodată o călugăriță în avion. Rose Fine m-a ajutat mult, pentru că mă lua de mână şi mă strângea la piept. După spectacole, alergam în cameră. Citeam împreună, beam lapte cald şi asta mă alina foarte mult. Ea îmi spunea mereu „Uşa e deschisă” şi avea grijă să lase uşa camerei ei deschisă.

SB: E posibil ca cineva care nu e părintele biologic al unui copil, să-l iubească exact ca şi cum ar fi al lui? Tu iubeşti alți copii, aşa cum îi iubeşti pe Prince şi pe Paris?

MJ: Absolut.

SB: Unul dintre cele mai impresionante lucruri pe care le-am văzut la tine este că, atunci când spun „Prince şi Paris sunt frumoşi”, tu răspunzi „Nu. Toți copiii sunt frumoşi.” Nu-mi dai voie să-i laud pe Prince şi Paris.

MJ: Dar aşa este. Eu văd frumusețea în toți copiii. Pentru mine, toți sunt frumoşi. E minunat asta, şi îi iubesc pe toți la fel. Mă contraziceam, cu oameni care nu erau de acord cu mine şi spuneau că trebuie să-ți iubeşti mai mult copiii proprii.

SB: Rose Fine, cu toate că nu era mama ta biologică, a putut să-ți ofere iubire maternă?

MJ: Şi, mamă!, câtă nevoie aveam de asta... Nu prea am stat cu mama când eram mic, foarte rar se întâmpla, deşi am avut o mamă minunată. O privesc ca pe un înger, dar mereu eram plecat, ţinând concerte prin toată America, şi peste ocean, în cluburi – eram mereu plecat. Faptul că am avut-o pe Rose Fine m-a ajutat enorm. Janet şi cu mine am avut grijă de ea până în clipa în care a închis ochii. Asta s-a întâmplat de curând.

SB: Crezi că ar trebui să fie menţionată în contextul iniţiativei tale recente, fundaţia Heal The Kids?

MJ: Da, sigur. Trebuie să fie menţionată.

SB: Ce vârstă avea?

MJ: Nu mi-a spus niciodată vârsta ei. Cred că avea vreo nouăzeci [*atunci când a murit*]. Spunea: „Când o să-mi închei misiunea cu voi, o să vă spun câţi ani am." Dar n-a vrut să-mi spună, nici atunci. A fost cu noi tot timpul, de la primul turneu profesionist al trupei The Jackson 5 şi până când am împlinit optsprezece ani. Primul turneu a fost după ce am erupt, cu primul nostru hit single. Ea avea întotdeauna puterea. Unele concerte trebuiau să înceapă târziu şi ea avea întotdeauna puterea să oprească spectacolul, conform Consiliului Educaţiei care spunea „Copiii nu au voie să depăşească ora legală." Dar ea lăsa mereu spectacolul să se desfăşoară. Nu avea inima să dezamăgească publicul.

SB: Iar în timpul zilei, vă ţinea lecţii?

MJ: Aham.

SB: Materiile obişnuite? Matematica, engleza? Făcea lecţiile cu voi toţi cinci deodată?

MJ: Da, cu toţii, timp de trei ore. I-a predat şi lui Janet, tuturor.

SB: Mai spune-mi despre ea.

MJ: Mda, Rose a murit anul acesta. Janet şi cu mine am plătit pentru îngrijirea ei şi pentru spitalizare, iar dacă i se strica televizorul sau instalaţia electrică, sau orice se putea întâmpla în casă, noi plăteam facturile. Acum, soţul ei este bolnav, aşa că am grijă de el, fiindcă, ştii, am simţit că ea a fost ca o mamă pentru noi şi de mama ta trebuie să ai grijă.

SB: Chiar aşa ai simţit?

MJ: Absolut. Ea a fost pentru noi mai mult decât un meditator, şi am fost foarte supărat pe mine fiindcă, atunci când a murit, eram departe şi nu am putut să ajung la ea. Eram în Elveţia şi Evy, secretara mea, m-a sunat să-mi spună că Rose Fine a murit. Am zis: „Cum?? Sunt în Elveţia. Nu pot..." Am fost supărat, dar am făcut tot ce am putut. Era dureros, atunci când mergeam la uşa ei şi spuneam „Miss Fine, sunt Michael" iar ea zicea „Nu spune că eşti Michael. Tu nu eşti Michael." Lucruri din astea care se întâmplă în creier şi îi face să nu te mai recunoască. E foarte dureros. Bătrâneţea nu e mereu drăguţă. E trist.

SB: Cum se descurcă un copil, cu astfel de lucruri? Tu ai încercat să-ţi păstrezi tinereţea, pofta de joacă, şi toate lucrurile despre care am vorbit. Vezi bătrâneţea ca pe un blestem?

MJ: Într-un fel, da, atunci când trupul începe să cedeze. Dar atunci când oamenii în vârstă se întorc la copilărie, am văzut că redevin foarte jucăuşi şi copilăroşi. Relaționez foarte bine cu bătrânii care au aceste calități ca ale copiilor. Ori de câte ori merg într-un spital, găsesc o cale să mă strecor în alt salon şi să stau de vorbă cu oameni în vârstă. Chiar acum două zile, am fost într-un spital şi am făcut asta, ei sunt atât de înduioşători şi te întâmpină ca nişte copii. Spun: „Vino incoace" şi stăm de vorbă. Sunt simpli şi plăcuți.

SB: Deci, viața este aproape ca un cerc. Începi copil, devii adult, ceea ce nu e mereu sănătos. Sunt o mulțime de aspecte negative aici; dar apoi te întorci, cu bătrânețea, la acea inocență, devii mult mai jucăuş. Ai mult mai mult timp, acum au şi copiii. Bănuiesc că acesta e motivul pentru care bunicii se înțeleg atât de bine cu nepoții lor.

MJ: Vârstnicii şi copiii seamănă foarte mult. Sunt lipsiți de griji, au liber la joc, sunt simpli şi drăgălaşi. E un sentiment spiritual. Nu vizitez casele bătrânilor aşa cum vizitez orfelinatele. Mulți dintre ei au Alzheimer şi nu mai recunosc multe. Dar am o relație grozavă cu oamenii în vârstă. Îmi place să stau de vorbă cu ei, şi să ascult poveşti despre vremea când erau copii şi cum era lumea pe vremea aceea, îmi place mult asta. În urmă cu mulți ani, un evreu bătrân din New York mi-a spus: „Întotdeauna să fii recunoscător pentru talentul tău şi întotdeauna să dăruieşti celor săraci. Ajută-i pe alții. Când eram mic, tatăl meu mi-a spus 'O să luăm aceste haine şi aceste bucăți de pâine, o să le învelim, iar voi o să alergați de-a lungul strazii şi pe scări, o să ciocăniți la uşi, o să lăsați pachetele în fața uşilor şi o să fugiți.' L-am întrebat 'De ce ne spui să fugim?' Iar el a răspuns 'Pentru că nu vreau să se simtă ruşinați, atunci când vor deschide uşa. Au şi ei mândrie. Asta e filantropia adevărată.'" Nu am uitat niciodată ce mi-a spus acel bătrân. E drăguț, nu-i aşa? Iar el a făcut asta mereu, când era mic.

SB: Ai încercat să faci acte caritabile de care să nu ştie nimeni?

MJ: Da, fără să flutur steaguri. Omul despre care am povestit, spunea că filantropia adevărată înseamnă să dăruieşti din inimă fără să te lauzi cu asta, şi pentru că el fugea, oamenii nu ştiau cine le punea pachetele la uşă. Era ca şi cum le-ar fi lăsat Dumnezeu acolo, ştii? Foarte frumos. Nu am uitat niciodată această poveste. Aveam vreo unsprezece ani atunci când mi-a fost spusă. El era un om în vârstă, foarte drăguț, un evreu, din câte îmi amintesc.

[*În religia iudaică, cea mai înaltă formă de caritate este atunci când binefăcătorul nu cunoaşte identitatea beneficiarului, şi beneficiarul nu cunoaşte identitatea binefăcătorului. De aici, obiceiul iudaic de a pune în fiecare zi câte o monedă într-o cutie a milei, ori acasă, ori într-un fond administrat public, care apoi este distribuit celor săraci*.]

SB: Era Rose Fine o evreică credincioasă? Îşi respecta credința? Sau era mai laică?

MJ: Ce înseamnă asta?

SB: Se ferea să călătorească de Sabat, mânca numai hrană cuşer, lucruri din astea?

MJ: Nu-mi amintesc. Mi-a spus multe lucruri despre iudaism. Nu ştiu dacă mânca numai cuşer, dar îmi părea tare rău pentru ea, din cauză că fiul ei suferise mult. El fusese medic şi a murit înainte de vreme şi în ziua în care el a murit, îmi amintesc clar cât de tristă a fost. El fusese un medic minunat, studiase la Harvard, era înalt şi frumos. A avut o tumoare la creier. Nu-mi pot imagina cum e să moară orice copil, darămite să-ți pierzi propriul copil astfel.

SB: Ai aflat ceva despre iudaism de la Rose Fine?

MJ: M-a învățat despre cultura iudaică şi n-am să uit niciodată când eram mic şi am aterizat în Germania, iar ea era foarte tăcută. Am întrebat-o „Ce s-a întâmplat, Miss Fine?" Ştii cum simt copiii că ceva e în neregulă cu mama lor? Ea a spus „Nu-mi place." Am întrebat-o: „De ce?" Mi-a răspuns „O mulțime de oameni au suferit aici." Atunci am aflat prima oară despre lagărele de concentrare, prin intermediul ei, pentru că eu nu ştiam nimic despre asta. Nu voi uita niciodată sentimentul acela. Ea spunea că o lua cu frig acolo, chiar simțea răcoare. Era o persoana foarte plăcută. M-a introdus în lumea minunată a cărților, mi-a inoculat pasiunea pentru citit şi nu aş fi fost cel care sunt astăzi, dacă nu ar fi fost ea. Îi datorez multe, şi de aceea vreau să-i dedic următorul album.

SB: Crezi că te vedea ca pe fiul ei?

MJ: Mă numea fiul ei. Ori de câte ori mergeam cu avionul, vedeai şapte copii negri şi un tată negru, toți cu freze imense de tip Afro, şi printre ei pe acea evreică albă mai în vârstă. O opreau şi o întrebau: „Dumneata cine eşti?" Iar ea răspundea „Eu sunt mama." De fiecare dată dădea acest răspuns şi o lăsau să treacă. Era specială. Aveam nevoie de ea.

SB: Ți-a arătat iubire necondiționată?

MJ: Da.

SB: Şi crezi că iubirea necondiționată se poate manifesta chiar şi între două persoane care nu sunt înrudite?

MJ: O, Doamne, desigur. Cred că am învățat asta datorită ei şi apoi am văzut-o şi am experimentat-o. Nu contează gradul de rudenie, rasa, credința ori culoarea. Iubirea e iubire şi străbate toate granițele şi se vede imediat. Eu o văd în ochii copiilor. Când privesc copiii, parcă văd nişte pui neajutorați. Sunt atât de drăgălaşi... Cum ar putea cineva să le facă vreun rău? Sunt minunați.

SB: Rose Fine a murit anul acesta, prin urmare încă eşti trist. Cum se descurcă un copil cu un astfel de necaz? Un copil trăieşte în Paradis, lumea perfectă pe care încercăm noi să o descriem. Adulții sunt corupți mult, prin războaiele pe care le duc, prin gelozia şi cinismul lor, şi brusc apare moartea, cu care până şi un copil e nevoit să se confrunte. Aşadar, cum accepți tu moartea? Şi cum o acceptă un copil?

MJ: Da, am avut de-a face cu moartea şi e foarte greu.

PARTEA a IIa
Anii Martorilor lui Iehova şi religia

Capitolul 8
Relația cu biserica Martorilor lui Iehova

SB: Crezi că aversiunea față de mândrie este încă o relicvă a educației tale religioase?

MJ: M-a rănit mult dar m-a şi ajutat mult.

SB: Cum te-a rănit?

MJ: Ăm... [*o tăcere lungă*] Când am făcut anumite lucruri, în trecut, şi nu mi-am dat seama că erau împotriva religiei şi am fost mustrat pentru ele, asta aproape că m-a distrus. Cu unele lucruri pe care le-am făcut ca artist, în muzica mea, nu mi-am dat seama că depăşisem limita, dar ei m-au pedepsit asprtu şi am suferit din cazua asta. Aproape că mi-au desființat munca. Mama a văzut.

SB: Dezaprobarea lor, respingerea lor?

MJ: Când am făcut Moonwalk pentru prima oară, în spectacolul „Motown 25", mi-au spus că era un dans burlesc, că era obscen şi am discutat cu ei luni de zile, dar o țineau una şi bună „Nu ai voie să mai dansezi niciodată aşa." Le-am spus că 90,9 procente din dans sunt mişcări din talie, iar ei mi-au răspuns: „Noi nu vrem să mai faci asta." Aşa că, o lungă perioadă de timp m-am străduit să dansez fără să-mi mişca acea parte a corpului. Pe urmă, când am făcut „Thriller", cu toți acei zombi şi fantome, au spus că era ceva satanist şi ocult şi că fratele Jackson nu putea să facă aşa ceva. Mi-am sunat avocatul şi i-am spus plângând: „Distruge videoclipul, distruge-l." Şi pentru că el a acționat împotriva dorinței mele, avem „Thriller" astăzi. M-au făcut să mă simt atât de rău, încât le-am cerut oamenilor mei să-mi distrugă munca.

SB: Deci, ai văzut două aspecte ale religiei: cea iubitoare, care te învață să eviți mândria şi să accepți umilința; dar ai văzut-o şi pe cea care ar putea fi numită meschină şi plină de prejudecăți.

MJ: Pentru că uneori discriminează într-un mod greşit. Eu nu cred că Dumnezeu a vrut aşa. Cum ar fi sărbătoarea de Halloween – mi-a lipsit atâția ani, iar acum o țin. E plăcut să mergi din uşă în uşă iar oamenii să-ți dea bomboane. Avem nevoie de mai multe astfel de obiceiuri în lume, pentru că apropie oamenii.

SB: Îți place să-i iei pe Prince şi Paris la colindat?

MJ: Sigur, suntem o familie şi mergem împreună, şi îi las pe ei să strângă bomboanele. Vreau ca ei să vadă că oamenii pot fi cumsecade. Le strângem într-o pungă şi apoi [*în şoaptă*] înlocuiesc bomboanele lor cu unele în formă de globi oculari.

SB: Azi-noapte am vorbit cu Andrew Sullivan, jurnalistul care este editor la „The New Republic". Am avut o dezbatere despre homosexualitate, şi după aceea am discutat despre tine iar el a fost surprins să audă lucruri frumoase despre tine, şi a spus: „Păi şi eu de ce nu ştiu nimic din toate astea?" I-am răspuns „Nu ştiu." Lucruri profunde, ca acesta, Michael, „esența Halloween-ului". Ar trebui să faci conferințe de presă despre astfel de lucruri. „Esența Halloween-ului este ca toți copiii să experimenteze amabilitatea străinilor." Îmi place. Este o cugetare frumoasă. Face ca tradiția colindatului să însemne mult mai mult decât a aduna bomboane.

MJ: Eu plâng în spatele măştii. Serios, când merg cu ei şi oamenii spun „Deschide-ți punga", mă gândesc „Uite ce am pierdut." Nu am ştiut că asta... Îi privesc pe oameni dăruind. E atât de plăcut. Copiii deschid pungile şi apoi se miră: „O, uite-te la ăsta!" şi e minunat felul în care răspund. Amabilitatea – asta e partea Americii de care sunt mândru.

Capitolul 9
Se vedea Michael ca un ales al lui Dumnezeu? Avea el puteri speciale de vindecător?

SB: Iisus a spus: „Lăsați copiii să vină la mine." El a spus atâtea astfel de lucruri uimitoare legate de copii şi majoritatea figurilor pioase sunt văzute în preajma copiilor. Te identifici cu astfel de oameni? Simți că Dumnezeu ți-a dăruit mai mult decât talentul muzical?

MJ: Da, absolut.

SB: Stai... Eu cred că tu ai într-adevăr ceva special de făcut aici pe pământ. Fiecare ființă omenească are o misiune. Şi nu putem ignora faptul că tu ai atins un nivel al celebrității, rar întâlnit. Şi această celebritate trebuie canalizată în direcția potrivită. De aceea, atunci când devii un model, Michael, nu doar entertainer, trebuie să identifici mesajul pozitiv pe care vrei să-l împărtăşeşti omenirii. Atunci celebritatea ta e compensată. De fapt, eu cred că „entertainer" e un cuvânt puțin jignitor pentru tine. Tu nu eşti un entertainer şi ar trebui ca întotdeauna să te străduieşti să fii mai mult decât un entertainer şi atât. Aşa cum mi-ai spus de multe ori, nimeni nu ar face lucrurile pe care le faci tu, dacă ai fi doar un entertainer. Eddie Murphy este un entertainer. E grozav. E amuzant. Dar nimeni nu campează pe lângă casa lui. Înțelegi ce vreau să spun. Deci, tu ai o putere extraordinară şi trebuie să ştii clar ce anume vrei să obții cu ea, în ce mod sănătos şi evlavios o poți utiliza. Şi nu poate fi ceva legat de tine. Trebuie să fie legat de ceva cu mult deasupra ta, un scop măreț, dincolo de entertainment. Te vezi sub aspectul acesta? Simți că Dumnezeu ți-a dat o anumită putere vindecătoare?

MJ: Da.

SB: Adică, atunci când îi vorbeşti lui Gavin îl şi vindeci, nu doar îi vorbeşti?

MJ: Ştiu că îl vindec, şi am văzut copii care pur şi simplu mă inundă cu iubire. Vor numai să mă atingă şi să mă îmbrăţişeze, mă ţin şi plâng şi nu vor să-mi dea drumul. Şi nici măcar nu mă cunosc. Vei vedea, uneori, când ieşim la plimbare sau într-un loc deschis, mame ridicându-şi copiii şi punându-i în braţele mele. „Atinge-mi copilul, atinge-mi copilul, ţine-l în braţe." Nu e cultul eroului, aşa cum încearcă religia să afirme. Nu e idolatrie.

SB: Cum nu e idolatrie? De ce, pentru că nu te idolatrizează pe tine? Pentru că lor le creşte încrederea în ei înşişi? Fiind mai aproape de tine, ei se simt mai uşori decât aerul, aproape simt că ar putea să meargă pe apă. De ce nu e venerație?

MJ: Pentru că religia mea ne-a învățat că nu trebuie să faci asta. În biserica mea nu am fost tratat niciodată aşa cum am fost tratat în biserica ta.

[*Shmuley l-a luat pe Michael la sinagogă de Sabat şi oamenii l-au întâmpinat cu mult entuziasm. În biserica Martorilor lui Iehova, era clar stabilit ca Michael să nu fie tratat niciodată altfel decât oricare alt credincios. Cei din sinagogă nu fuseseră anunțați de venirea lui Michael, pentru că s-a vrut a fi ceva fără tam-tam, iar Michael să se poată bucura de frumusețea şi seninătatea Sabatului, nestânjenite de zgomotul celebrității. Dar, evident, când oamenii l-au văzut, au alergat să-l întâmpine şi să-i strângă mâna*.]

MJ: Se manifestau cu politețe după ceremonie: „Bună, frate Jackson. Cum eşti astăzi?" Dar îmbrățişări şi „Oh, oh, te iubim." – niciodată. Considerau că ar fi însemnat idolatrie şi aşa ceva e interzis. Eu cred că exagerează. Nu e nimic rău în a spune „Mulțumim, te iubim mult."

Capitolul 10
Conectarea la divinitate

SB: Te distrezi, atunci când performezi şi când faci muzică?

MJ: Da. Iubesc asta. Dacă nu ar fi fost amuzant, nu aş face-o. Dar o fac pentru că într-adevăr îmi place. Nu există fericire mai mare decât să dansezi şi să interpretezi. E ca o sărbătorire şi când eşti captat în acel loc în care ajung anumiți performeri care devin una cu muzica şi cu publicul, dacă ajungi la acel nivel, e ca şi cum ai fi în transă, eşti dominat. Porneşti şi începi să-ți dai seama încotro te îndrepți, înainte să ajungi acolo. Iar ei trebuie să-şi dea seama unde mergi şi să-ți răspundă. E ca atunci când joci ping-pong. Ca atunci când păsările pleacă şi fiecare dintre ele ştie exact încotro merg. Sau ca peştii. Sunt telepatici, sunt pe aceeaşi lungime de undă. Asta se întâmplă când performezi, eşti una cu instrumentiştii şi dansul şi muzica şi eşti într-o stare de extaz. Şi, omule, atunci le-ai prins. Le ai în palmă. Este incredibil. Simți că eşti transformat.

SB: Ce este acea energie care te duce acolo? E ea divină?

MJ: E divină, e pură, e revelație, nu vreau să sune spiritual sau religios, dar este o energie divină. Unii oameni îi spun spirit, ca atunci când intră un spirit în încăpere. Unii privesc de sus. Religia priveşte uneori disprețuitor, încercând să spună că e demonic, că e ocult, că e satanic. Dar nu e aşa. E dumnezeiesc. E energie pur dumnezeiască. Simți lumina lui Dumnezeu. Când am avut anumite reprezentații, cum ar fi cea de la „Motown 25" sau când am făcut „Billie Jean" şi „Moonwalk" pentru prima oară pe scenă, publicul... făceam un pas mic şi ei strigau, făceam un semn din mână sau orice aş fi făcut... Eram ca prins într-o transă cu totul. Ca şi cum simțeam dar nu auzeam. Făceam totul doar pe baza a ceea ce simțeam. Şi la sfârşit, când deschid ochii şi văd răspunsul publicului, sunt surprins pentru că sunt într-o altă lume. Am fost un întreg cu momentul, acel moment în care am muncit, am fost chiar în interiorul acelui moment.

SB: Aşadar, tu nu făceai asta ca să te conformezi nimănui. Poate că asta este puterea ta ca artist. Nu a fost niciodată vorba despre ce vor alții, sau despre condiționare, nici despre a te acomoda cu ceea ce voiau alții.

MJ: Nu.

SB: Poți să-i înveți şi pe alții cum să ajungă acolo? Dacă ai fi avut vreo urmă de amărăciune sau de ură în inima ta, în astfel de momente, divine, aşa cum le spui tu, aceste sentimente negative ar fi dispărut pur şi simplu?

MJ: Dispar, pur şi simplu. Eşti deasupra tuturor. De aceea îmi place atât de mult, pentru că ajungi într-un loc în care nimeni nu poate face nimic. E un punct de la care nu mai există întoarcere. E minunat. Te laşi în voia lucrurilor. Poți să simți asta... şi oricine ajunge acolo sus, cu tine, se prinde în jocul acesta, publicul se prinde în jocul acesta...

Capitolul 11
Relația lui Michael cu religia

SB: Michael, am citit în unele articole că tu comparai constrângerile de care a suferit Iisus cu cele aferente celebrității moderne. Îți aminteşti?

MJ: Nu, nu-mi amintesc. Când a fost asta?

SB: Nu ştiu. Poate să fi fost o invenție. Ai o relație cu Iisus?

MJ: Iisus, da. Absolut. Dar tu crezi în Iisus, nu-i aşa?

SB: Nu, nu cred în faptul că e Mesia sau că are origine divină.

MJ: Nu crezi în faptul că a existat?

SB: Oh, noi credem că a existat. Credem că a fost un om bun, un evreu devotat, un mare învățător moral. Dar nu credem că el a fost fiul lui Dumnezeu sau că el a fost Mesia. Am fost la Larry King Show de curând şi am discutat cu una dintre fiicele lui Billy Graham despre asta. Simți o afinitate cu Iisus ca personalitate? Simți că el a fost un „adult-copil" pentru că a fost portretizat ca fiind o creatură foarte blândă care avea un mesaj moral frumos, şi era delicat şi vulnerabil în exterior? Era el ca un stereotip pentru cineva care, în adâncul sufletului, era un copil?

MJ: Da, absolut.

SB: Şi de aceea îi plăcea să fie în preajma copiilor?

MJ: Cred că dacă aş fi stat într-o încăpere cu el, l-aş fi urmat peste tot, oriunde s-ar fi dus, doar ca să-i simt prezența. M-aş fi purtat ca un copil, ca Gandhi.

SB: Ți-l poți închipui râzând?

MJ: Da, şi Gandhi chicotea ca un copil... tare drăgălaş. Omul acesta a venit de nicăieri, şi a condus întreaga națiune. Nu avea niciun rang politic sau guvernamental. Eu cred că asta înseamnă adevărata putere. E incredibil. Gandhi a fost un fenomen. E uimitor, există un film fenomenal despre el, l-ai văzut? [*Shmuley confirmă că l-a văzut*.]

SB: Ce poveşti biblice te inspiră?

MJ: Îmi place mult „Predica de pe munte". Îmi place povestea cu apostolii care se certau care dintre ei e mai mare şi Iisus le-a spus „Până când nu sunteți smeriți ca acest copilaş, să fiți asemeni copiilor..." Cred că era cel mai potrivit lucru care se putea spune. Reîntoarcerea la inocență.

SB: Ți-a spus cineva că are impresia că tu încerci să creezi aici, la Neverland, o Grădină a Edenului, viziunea ta proprie asupra Paradisului perfect – un refugiu din calea a ceea ce tu percepi ca fiind nebunia adulților din lume?

MJ: Tu eşti primul care spui asta.

SB: Povestea lui Adam şi a Evei, are un înțeles special pentru tine?

MJ: Sigur. Sigur.

SB: Ai văzut imediat la ei calități asemeni copiilor?

MJ: Da, aş fi vrut să ştiu dacă e vorba doar de simbolism, ori chiar s-a întâmplat. Sunt confuz uneori, pentru că există o breşă. Aveam nişte întrebări, la care uneori nici măcar Înțelepții [*din biserica Martorilor lui Iehova*] nu puteau răspunde.

SB: Dar le-ai pus o mulțime de întrebări despre Biblie?

MJ: O, da. Eu sunt genul care ia microssopul şi întreabă: „Bine, dar asta ce e? Şi astălaltă ce e?" Iar ei îmi spuneau: „Frate Jackson, vom vorbi cu tine mai târziu." Şi-mi veneau cu câte un răspuns hazliu, care nu mă lămurea deloc.

SB: Adam şi Eva erau două ființe perfecte, ca nişte copii. Ei au fost creați ca adulți, dar dar situația lor era unică pentru că ei erau de asemenea copii. Aau fost creați. Aşadar, perfecțiunea lor constă în faptul că erau adulți şi copii în acelaşi timp. Ei reprezintă amalgamarea virtuților amândurora – ale adultului şi ale copilului. Deci, aceasta este o poveste centrală pentru ceea ce încercăm să dezvoltăm – oameni care să fie adulți pe dinafară dar care să-şi păstreze mereu calitățile copilului în interior. Deci, această poveste a însemnat dintotdeauna ceva pentru tine?

MJ: Dar, ceea ce nu înțeleg eu, este de ce Dumnezeu i-a testat cu fructul interzis. Adică, dacă eşti Dumnezeu, ar trebui să cunoşti consecințele. Şi, dacă eşti Dumnezeu, de ce să testezi o ființă pe care ai creat-o perfectă şi incapabilă să facă ceva greşit? Şi de ce să-i judeci şi să te mânii pe ei, de ce să-i părăseşti şi să-i ispiteşti cu un şarpe? Ar face Dumnezeu aşa ceva? Aş face eu aşa ceva, copiilor tăi? Nu, n-aş face. Nu încerc aici să îl judec pe Dumnezeu sau să îl critic, în niciun fel. Dar uneori mă gândesc că este vorba de simbolism, ca să învățăm anumite lecții. Nu ştiu dacă s-a întâmplat cu adevărat. Eu nu ți-aş lua vreunul dintre copii să-l pun la încercare, ca să văd dacă va proceda corect sau greşit. Şi apoi, [*Adam şi Eva*] au avut doi copii, pe Cain şi pe Abel – nu a fost incest? Iar ei erau băieți amândoi, cum au făcut copii, la rândul lor?... Şi toate lucrurile astea, la care ei nu au ştiut să-mi răspundă.

SB: Acestea sunt întrebări pe care le-ai pus Înțelepților?

MJ: M-hm.

Capitolul 12
Religia şi descoperirea lui Dumnezeu în ritualuri

SB: Eu spun mereu că scopul principal al religiei este să te învețe la douăzeci de ani, lucruri pe care le vei descoperi abia la şaptezeci. Pe de altă parte, religia nu este creată ca să ofere secrete cosmice. Franchețea şi profunzimea religiei constau tocmai în simplitatea ei: fii un om bun, petrece-ți timpul cu copiii tăi, iubeşte-l pe Dumnezeu. Toate lucrurile acestea le cunoşti la optzeci de ani, dar ar trebui să le ştii din adolescență sau de la douăzeci de ani, pentru ca astfel să nu-ți iroseşti viața.

MJ: Corect, înțeleg, înțeleg. Despre asta tot discutăm.

SB: Tu eşti unul dintre puținii oameni care par să fie religioşi fără să practice; adică ai un simț al spiritualității foarte bine înrădăcinat, dar nu urmezi multe ritualuri religioase. Îmi spui lucruri cum ar fi „Deşi pe vremuri credeam că Dumnezeu este într-o biserică, acum cred că Dumnezeu este peste tot, e în inima mea... Acum îl găsesc pe Dumnezeu în momentele pe care le petrec cu copiii mei, îl găsesc pe Dumnezeu în cei inocenți."

MJ: E adevărat, e adevărat.

SB: Vezi, tu eşti foarte religios, dar este important şi să te conectezi cu Dumnezeu, prin intermediul ritualurilor. Uite, soția mea Debbie, este mai spirituală de la natură, decât sunt eu. Ea îl simte pe Dumnezeu mai mult decât mine. Eu am nevoie să fac unele lucruri pentru ca să îl simt mai des. Eu nu am sufletul atât de pur, ca ea. Sunt foarte diferit.

MJ: Păi, voi, nu mergeți la.. ă...

SB: Mergem la sinagogă în fiecare săptămână, da.

MJ: În fiecare săptămână?

SB: Absolut.

MJ: În ce zi?

SB: Vineri seara şi sâmbătă.

MJ: Serios?

SB: Da, desigur. Îți amintești de slujba pe care am ținut-o la mine acasă?

MJ: Şi toți copiii tăi, merg şi ei?

SB: Da, sigur.

MJ: Şi cât stați acolo?

SB: Vineri seara, cam o oră. Pe urmă, cam trei ore sâmătă dimineața. Şi duminică după-amiază încă o oră.

MJ: Şi rezistă copiii să stea locului, trei ore?

SB: Da.

MJ: De aceea se poartă ei atât de frumos.

SB: Sunt foarte buni, în privința asta. Sunt foarte buni. Odată pe lună nu merg la sinagogă, stau acasă cu ei şi repetăm rugăciunile pe care trebuie să le ştie atunci când mergem la sinagogă.

MJ: Aşa deci, aveți aceste rugăciuni?

SB: Ținem slujbe acasă odată pe lună.

MJ: Trebuie să fie nişte rugăciuni frumoase.

SB: Oh, sunt frumoase, da.

MJ: Sunt convins că sunt foarte frumoase.

SB: Sunt foarte simple. Rugăciunile evreieşti nu se referă la lucruri măreţe, ci la lucruri mărunte. Rugăciunea ne motivează să-l găsim pe Dumnezeu în cele mai mici detalii ale vieţii de zi cu zi. El este peste tot în jurul nostru.

MJ: Dar sunt frumoase, nu-i aşa?

SB: Prin ele îi mulţumim lui Dumnezeu pentru ploaie, pentru vântul răcoros. Îi mulţumim lui Dumnezeu pentru toate minunile pe care le-a dăruit evreilor de-a lungul istoriei.

MJ: I-auzi...

SB: Evreii sunt pe-aici de multă vreme. El a avut grijă de noi. Suntem un popor vechi.

MJ: Măi, să fie... Merge şi Mushki, şi toată lumea? Şi Baba? [*Baba e porecla uneia dintre fiicele lui Shmuley, care avea trei ani la vremea aceea.*]

SB: Şi Baba merge. Nu de fiecare dată. Merge doar odată pe lună, sâmbătă dimineaţa cu Debbie. Pentru că Debbie e însărcinată acum, merge numai dimineaţa. Ştii, noi mergem pe jos, nu cu maşina. Nu conducem deloc în ziua de Sabat.

MJ: Cât de departe e sinagoga?

SB: Nu e foarte departe. Cam la jumătate de milă [*circa 800 metri*]. Nu e foarte departe.

MJ: Şi toţi copiii merg pe jos?

SB: Toţi.

MJ: Serios?

SB: În Oxford [*unde Shmuley servise ca rabin timp de 11 ani*] era foarte departe. În Oxford mergeam trei mile pe jos dus, şi încă trei mile întors.

MJ: Voi şi copiii?

SB: Întotdeauna ploua. Întotdeauna ploua.

MJ: Shmuley, voi mergeaţi pe jos trei mile? [*circa 5 km*]

SB: Trei mile.

MJ: Şi ei nu se plângeau?

SB: Nu. Uneori se plângeau când ne întorceam foarte târziu, pentru că obişnuiam să luăm cina de vineri seara cu studenții şi adesea ne întorceam acasă târziu după miezul nopții.

MJ: Iubesc familia ta.

Capitolul 13
Karma şi justiție

SB: Chiar îmi place faptul că, la Neverland, în loc de „pază" se spune „siguranță". Şi aşa scrie şi pe insigne, uniforme şi bonete...

MJ: Nu ştiu.

SB: Faptul că se spune „Siguranță" în loc de „Securitate" e ca şi cum ar spune: „Noi nu suntem aici ca să ținem lumea la distanță, ci doar ca să ne asigurăm că toți cei care vin în vizită sunt în siguranță." E mai puțin intimidant şi mai uman. Copiii au un simț puternic al justiției. Cel mai comun lucru pe care îl aud de la copiii mei este: „Nu e drept." Spuneai de acei oameni care au făcut chestia aia în fața ta, au scăpat nepedepsiți. Pe de o parte, copiii au acest simț al justiției foarte puternic, iar pe de altă parte vezi oameni răi care nu sunt traşi la răspundere şi nimeni nu-i opreşte.

MJ: Se întâmplă mereu. Eu cred că justiția este importantă, pentru că sunt multe nedreptăți în lume şi eu detest nedreptatea. „Am obosit de atâta nedreptate" – cu asta începe un cântec de-al meu intitulat „Scream". Este primul vers pe care îl cânt. Mai este un vers, în care Janet spune: „O, Doamne, nu pot să cred ce am văzut la televizor în seara asta, m-a scârbit atâta nedreptate." Am vrut ca oamenii să ştie despre asta şi despre faptul că oamenii răi nu pățesc nimic, iar eu nu cred în karma. Consider că e o prostie, pentru că atât de mulți oameni lipsiți de suflet şi malefici ajung în vârf şi sunt bine-mersi şi lumea îi iubeşte, indiferent cât de josnici sunt.

SB: Sunt încântat atunci când faci afirmații puternice, ca aceasta.

MJ: Păi, îmi pare rău, dar e o porcărie. Karma e o teorie ca orice altă teorie inventată de nişte oameni.

SB: Bine, teoria cu „roata se întoarce" e în regulă, deoarece conține un mare adevăr. Dar karma ar putea fi malefică, pentru că această karma afirmă despre copiii handicapați că ar fi făcut ceva rău într-o viață anterioară.

MJ: E o limită subțire şi îmi pare rău că vorbesc aşa. Dar detest ca cineva să afirme asemenea lucruri. Un copil a făcut ceva într-o viață trecută, aşa că Dumnezeu îi dă un handicap? Dar toți acei orfani din aceeaşi țară, care veneau în America să fie adoptați? Avionul lor s-a prăbuşit. Toți copiii din el au murit. De ce? Dacă i-ai fi putut salva pe aceşti copii, dacă ai fi fost în Rai, ai fi spus: „Nu, acesta nu se va prăbuşi. Poate altul, dar acesta nu." Eu ştiu că aşa aş fi făcut.

SB: Ai avut vreodată mentori spirituali din Est, care vină şi să-ţi spună: „Michael, copiii sunt loviţi de camioane pentru că au păcătuit trupeşte într-o viaţă anterioară”?

MJ: Nu, iar dacă s-ar fi întâmplat asta, aş fi fost furios şi le-aş fi adus toate argumentele că ceea ce spun ei e o mare tâmpenie. E „câh”. E o teorie la fel ca cele pe care le-a inventat omul despre Univers. Unii cred în Big Bang, eu nu; alţii cred în Creaţie, în povestea cu Adam şi Eva, şi spun că Universul nu a apărut printr-un accident. Ca să spui că Universul a apărut prin Big Bang sau printr-un accident e ca şi cum ai spune: „Bun, hai să luămn un motor de maşină, îl dezmembrăm piesă cu piesă, îl punem într-o cadă de baie şi o zgâlţâim zdravăn.” Poţi să o zdruncini mult şi bine, că motorul nu se va asambla singur la loc. Asta spune teoria Big Bang, dar noi avem copii, avem copaci, plante, şi aerul pe care îl respirăm... Cineva trebuie să fi creat toate acestea, trebuie să fi existat un designer care să le fi creat pe toate. De la genele noastre, la gură şi la sistemul digestiv. Nu crezi?

SB: Aceasta este cea mai importantă dintre credinţele tuturor religiilor, anume că Dumnezeu este la originea vieţii.

MJ: Pe vremea când mergeam din uşă în uşă şi oamenii spuneau „Suntem atei”, mă gândeam „Cum? Ei nu cred în...” Am auzit multe, şi unul din fraţii mei a fost ateu la un moment dat acum nu cred că mai e. Tito, el devenise ateu, chiar după ce a fost crescut atât de strict ca Martor al lui Iehova. Mai ştiu de unii dintre marii regizori, cum ar fi tipul care a regizat „Singing In The Rain”, şi care a obţinut premii Oscar, Stanley Donen...

SB: Ce argumente aveai, pentru oamenii care spuneau că erau atei?

MJ: Încercam să le amintesc de minunile vieţii, de copii, de felul în care în corpul nostru lucrează toate perfect, lucrurile astea nu se pot petrece de capul lor, în niciun caz... Apoi mai sunt întrebările pe care le am eu: de ce suntem aici şi de ce ni se permite să ne distrugem unii pe alţii. Pentru că suntem singura specie care se distruge singură, dar şi pe toate celelalte specii de pe planetă. Nu înţeleg de ce există atâta nedreptate. De ce nu a oprit, cineva din Rai, Holocaustul sau măcar unele dintre marile genociduri care s-au întâmplat în lume, de la linşaje şi slcavie, la toate marile probleme, la Stalin, la... – nu-mi place să spun asta, dar chiar Napoleon. El a fost lăudat pentru tot genocidul făcut, iar Hitler a fost făcut diavol, ceea ce e adevărat; dar amândoi au făcut acelaşi lucru. Se spune „Da, dar unul a făcut-o pentru ţara lui”. Dar şi celălalt la fel! Mulţi oameni au murit şi din cauza lui Napoleon, dar el are statui.

SB: Da, dar nimeni nu a fost atât de rău ca Hitler. Iar Napoleon, deşi a iniţiat multe războaie, a fost totuşi un dictator mai binevoitor şi în niciun caz nu poate fi comparat cu Hitler. Cu toate acestea, pe vremea sa, Napoleon era poreclit „bestia” de englezi şi de toate naţiunile Europei. Îi spuneau „antihrist”.

MJ: Dar a murit de unul singur, izolat pe insulă.

SB: Îţi place să citeşti istorie?

MJ: Îmi place, dar nu ştiu ce să cred şi ce să nu cred. Pentru că ştiu că multe dintre cele care se scriu despre mine sunt interpretate. Dacă despre mine... atunci cât din istorie e interpretat? Din cauza felului în care această ţară a fost luată de la indieni, şi a felului în care Australia a fost luată de la aborigeni, şi a apartheidului, care a ucis atâţia negri...

SB: Ştii că cei mai mulţi indigeni din America, la fel ca şi majoritatea sclavilor aduşi din Africa, au murit din cauza infecţiilor şi a bolilor. Aproape 90% dintre nativii americani au murit din cauza bolilor europene. Vezi, europenii aveau atâtea boli în sângele lor, încât au dezvoltat imunitate la ele. Dar nativii americani nu aveau imunitate iar germenii europeni au ucis aproape 87% dintre indigenii din America şi vreo 95% dintre aborigeni. Ei trăiau în nişte medii sănătoase, până să vină europenii cu microbii după ei.

MJ: Detest asta. Îmi pare rău, dar detest asta.

SB: Am fost în Australia de curând şi era o mare dezbatere, dacă guvernul ar trebui să-i ceară scuze, în sfârşit, populaţiei aborigene.

MJ: Ştiu despre asta. I-am spus lui Frank, îţi aminteşti? [*Frank Cascio era în încăpere în acel moment.*] Ei se temeau că, dacă le vor cere scuze, pe urmă vor fi nevoiţi să-i şi despăgubească, aşa cum au fost despăgubiţi evreii după Holocaust. Şi nu voiau să plătească, aşa că nu puteau să spună că le pare rău. Au făcut o greşeală, pentru că s-au temut că vor fi traşi de mânecă şi li se vor cere bani.

SB: Crezi că ar fi trebuit să plătească?

MJ: Absolut, şi îi respect pe evrei pentru că s-au ţinut tare. Da. Germanii au plătit 47 de miliarde pe an din cauza Holocaustului.

SB: De fapt nu e nici pe de parte asemenea sumă. Dar evreii nu au fost plătiţi niciodată pentru munca de sclavi şi în mod cert nu au acceptat niciodată bani mânjiţi cu sânge pentru cei şase milioane dintre ei care au fost ucişi. Mai degrabă, au fost compensaţi pentru zecile de miliarde de dolari rezultaţi din proprietăţile confiscate, care au fost furate şi distruse de nazişti şi de colaboratorii lor, şi chiar şi aşa, au primit înapoi doar o fracţiune din ceea ce au pierdut.

MJ: Dar nu-mi place când unii oameni mai consideră şi astăzi că toţi germanii sunt răi, pentru că nu e aşa.

SB: În Biblie, contabilitatea se ţine orizontal, mai degrabă decât vertical. Adică, dacă tu îl baţi pe Frank iar eu sunt martor dar nu te împiedic, sunt la fel de responsabil, pentru că am văzut şi am ales să nu intervin. Dar Prince nu trebuie să fie responsabil, doar pentru că e fiul tău. Nu pedepsim fiii pentru păcatele taţilor. Deci, contabilitate orizontală, nu verticală. El nu poate fi luat la rost pentru ceea ce face tatăl lui. Prin urmare, desigur, noi nu acuzăm generaţia de azi a germanilor, pentru ceea ce au făcut părinţii lor. Dar acuzăm generaţia care a comis şi pe cei care au privit şi au tăcut, pentru că sunt la fel de responsabili.

Capitolul 14
Rasism, religie şi antisemitism

SB: Tu eşti glasul multor oameni care au fost lăsaţi pe dinafară. Cum e cântecul „They Don't Care About Us" – mesajul principal fiind acela că lor nu le pasă, de cine? De săraci? De lumea a treia?

MJ: Păi, când spun „Lor nu le pasă de noi", mă refer la cei care au fost trataţi nedrept, cei care sunt numiţi „corcituri", „negrotei", cei cărora li s-a adresat acel cuvânt pe care ei l-au înţeles greşit – „kike". Când eram mic, noi aveam avocaţi şi contabili evrei care dormeau în patul meu, lângă mine, şi îşi spuneau unul altuia „kike". I-am întrebat: „Ce înseamnă asta?" şi mi-au răspuns: „Este cea mai mare jignire pentru evrei, aşa cum e *negrotei* pentru afro-americani." Am zis „Ohh". Deci, am ştiut întotdeauna că atunci când oamenii erau jigniţi, li se spunea "negrotei" sau „kike". Asta am vrut să spun în cântec, iar ei au interpretat total eronat. Eu niciodată nu aş... ştii?

SB: Ai încercat să te ridici pentru cei care nu au glas?

MJ: Da, pentru cei care nu sunt auziţi. Niciodată nu aş instiga la ură. Nu-mi stă în fire să fac aşa ceva.

SB: Eşti mândru că eşti american? Când ţineai toate acele concerte prin ţări străine, simţeai că erai, într-un fel, reprezentantul Americii?

MJ: Sper să nu înţelegi greşit ceea ce-ţi voi spune, dar eu simt că aparţin întregii lumi şi nu-mi place să fiu de o parte sau alta. Chiar dacă sunt american, m-am născut aici şi sunt multe lucruri legate de America, de care sunt mândru, sunt şi lucruri de care nu sunt mândru... cum ar fi ignoranţa... ca în pictura aceea a lui Norman Rockwell cu o fetiţă care vrea să meargă la şcoală să înveţe şi unii aruncă în ea cu diverse chestii. Eu nu înţeleg rasismul. Mama mea – care e un înger şi o sfântă – venea de la piaţă, era în Mercedesul ei şi aproape ajunsese la casa noastră din Encino. Şi mama mea iubeşte pe toată lumea; dar un tip alb a strigat dintr-o maşină: „Du-te înapoi în Africa, negroteico!" M-a durut atât de mult că mama mea a păţit aşa ceva... N-au trecut mai mult de cinci ani de atunci. Doar fiindcă era gelos. Ştiu poveşti despre fraţii mei, care coborau din maşinile lor Rolls-Royce, le încuiau bine şi, când se întorceau, descopereau că cine ştie ce individ luase o cheie şi zgâriase maşina, doar pentru că o conducea un negru. Detest, pur şi simplu, lucrurile astea, pentru că nuanţa pielii unui om nu are absolut nimic de-a face cu caracterul lui. Îmi plac copiii evrei şi copiii germani, şi cei asiatici, şi ruşi. Suntem toţi la fel şi am ipoteza perfectă pentru a demonstra asta. Am cântat în toate acele ţări şi ei au plâns exact în aceleaşi momente ale showului meu. Au râs în aceleaşi momente. Au leşinat în aceleaşi momente – şi aceasta este ipoteza perfectă. Este clar că suntem la fel, cu toţii. Am auzit că ruşii sunt duri iar germanii nu au sentimente sau emoţii. Dar ei au exprimat aceleaşi emoţii ca alţii, la concertele mele... poate chiar mai mult. Unii dintre cei mai iubitori fani ai mei sunt în Germania şi Rusia. Ei stau afară, în frig şi în ploaie, doar ca să mă vadă. Ei strigă: „Noi vrem să vindecăm lumea. Te iubim." Şi sunt oameni tineri, ştii, oameni care nu au avut de-a face cu războiul şi cu toate acele situaţii nebuneşti. Ei sunt diferiţi, ştii... Generaţia nouă este diferită. Sunt minunaţi. Mă simt ca un om din lumea asta mare. Nu pot fi de o parte sau alta. De aceea nu-mi place să spun „sunt american". Acesta e motivul.

SB: Consideri că faptul că ai fost unul dintre primii oameni de culoare care au devenit faimoşi şi au avut un succes incredibil, ți-a influențat cariera într-o anumită măsură? Unul dintre luccurile nedrepte pe care le-au făcut oamenii, a fost acel rasism pe care l-a simțit şi mama ta?

MJ: Da, pentru că înaintea mea au fost Belafonte, Sammy Davis Jr, Nat King Cole, care au fost nişte entertaineri şi lumea le-a iubit muziaca. Dar nu au fost adulați, oamenii nu au plâns şi nu le-au spus „Te iubesc şi vreau să mă căsătoresc cu tine." Nu au văzut oameni rupându-şi hainele şi toată isteria şi toate țipetele. Ei nu au cântat pe stadioane. Eu am fost primul care am străpuns zidul dincolo de care fete din Scoția şi Irlanda strigau: „Sunt îndrăgostită de tine, vreau să..." Şi asta nu era pe placul multor albi din presă. Asta mi-a ridicat obstacole în cale. Pentru că eu eram un pionier iar ei au început să fabrice poveşti. „E ciudat." „E gay." „Doarme într-o cameră hiperbarică." „Vrea să cumpere oasele omului-elefant." Orice, doar ca să întoarcă publicul împtriva mea. Au încercat tot ce le-a stat în putință. Şi oricine ar fi trecut prin tot ce am trecut eu, ar fi fost terminat până acum.

SB: Ce anume ți-a dat puterea să perseverezi?

MJ: Am crezut în copii. Am crezut în oamenii tineri. Am crezut că Dumnezeu mi-a dat asta cu un scop, ca să-mi ajut copiii.

SB: Deci, chiar dacă cei mai în vârstă se purtau josnic, tu continuai să crezi că cei din generația tânără aveau bunătate în inimi?

MJ: Absolut. Chiar şi astăzi încerc să înțeleg. Am o problemă în inima mea, legată de acea chestiune cu evreii. Am o mare problemă.

SB: Care chestiune cu evreii?

MJ: Când am auzit câți copii au murit în Holocaust... Ce om poate să facă aşa ceva? Nu înțeleg. Nu contează rasa. Nu pricep. Nu înțeleg de niciun fel. Nu înțeleg şi gata. Astfel de lucruri, eu nu le pot înțelege. Te condiționează cineva să urăşti atât de mult? E posibil ca cineva să-ți influențeze inima, într-atât de rău? Ştiu că mie nu-mi poate face nimeni aşa ceva. Şi atunci, ție de ce să-ți facă?

SB: Ne pot face asta, dacă suntem susceptibili sau dacă ne întrerupem legătura cu Dumnezeu care ne cere să fim drepți.

MJ: Hitler a fost un orator genial. Era capabil să înfluențeze atâția oameni şi să-i instige la ură. El trebuia să fie un om al spectacolului, şi chiar a fost. Înainte să vorbească, lua o pauză, bea puțină apă, îşi dregea gâtul şi se uita în jur. Era ceea ce ar fi făcut un entertainer încercând să-şi controleze publicul. Apoi, intra în acea furie, de la primele cuvinte, şi le arunca cu multă duritate. Dar de unde a venit el? Ştiu că a dat greş cu şcoala şi că a vrut să devină arhitect. A dat greş cu multe lucruri. Dar cred că totul – toată povestea aceea cu „Mein Kampf" – s-a întâmplat în închisoare, nu-i aşa? Eu chiar cred asta.

[*Comentariu SB: Analiza făcută de Michael lui Hitler, ca showman, e strălucită. I-am urmărit şi eu, multe dintre discursuri, şi Michael are absolută dreptate. Hitler se ridica, lua o pauză, făcea mulțimea să fie din ce în ce mai nerăbdătoare şi cu sufletul la gură, şi abia apoi începea să vorbească*.]

SB: Acolo unde a scris cartea şi a început să-şi formuleze ideile?

MJ: Mda, da... El şi-a construit acea mânie atât de puternică, pe când Nelson Mandela a făcut invers, a devenit un miel în închisoare. El nu a avut acea amărăciune, şi chiar în ziua de azi – deşi are optzeci de ani şi tinerețea i s-a dus – spune că nu regretă nimic.

SB: Dar şi-a pierdut tinerețea?

MJ: Nu, e foarte plăcut şi copilăros.

SB: Îi place să chicotească?

MJ: Iubeşte copiii. Când am fost să-l văd, erau nişte copii cu mine şi oamenii au spus „Copiii rămân aici, dar Michael Jackson poate să treacă." Le-am spus „Sunt sigur că pe domnul Mandela nu l-ar deranja să vadă copii. Dacă ei nu sunt lăsați să treacă, nici eu nu merg." Reprezentanții lui s-au uitat la mine aşa [*Michael ia o expresie severă şi suspicioasă*], apoi s-au s-au dat înapoi şi au spus „Să treacă toată lumea." Primul lucru pe care l-a făcut Mandela a fost să alerge spre copii, să-i ridice şi să-i îmbrățişeze. Eu ştiam că el era un om care iubea copiii. A vorbit cu ei şi abia apoi a dat mâna cu mine. Aşa şi trebuia.

SB: Dar tu, eşti opusul lui Hitler? Dumnezeu ți-a dăruit această charismă fenomenală şi, în timp ce Hitler căuta să scoată la lumină bestiile din oameni, tu vrei să scoți inocența şi bunătatea. Cele mai întunecare şi maligne forțe au fost eliberate din germani, sub conducerea lui Hitler. Acum, Dumnezeu ți-a dat şi ție o charismă extraordinară. O foloseşti ca să scoți la iveală inocența şi bunătatea din oameni?

MJ: Eu aşa cred. Oamenii se pot schimba, pentru că spectacolele mele sunt ca nişte experiențe religioase – intri acolo într-un fel şi ieşi în alt fel. Chiar aşa se întâmplă.

SB: Este acesta unul dintre obiectivele tale, să încerci să scoți ce e mai bun în oameni, nu doar să-i distrezi?

MJ: Absolut, chiar asta facem. Aş fi vrut să vezi unele dintre lucrurile pe care le facem noi în concerte. Ca atunci când am adus un tanc uriaş, ca cele militare, şi ieşeau soldați din el cu armele îndreptate spre toată lumea. Apoi, unul dintre ei îndrepta arma asupra mea şi publicul începea să-l huiduie. Lucrul ăsta se întâmpla în fiecare țară. Iar eu îi apucam arma şi o îndreptam în jos iar publicul începea să strige. Apoi venea o fetiță – întotdeauna aveam o fetiță de la țară – cu o floare pe care i-o întindea soldatului, chiar în față, iar el cădea în genunchi şi începea să plângă. Iar mulțimea înnebunea, de fiecare dată. Apoi eu începeam să vorbesc, şi un băiețel venea în față şi reproducea discursul meu în limbajul semnelor şi dacă priveai publicul, vedeai că toată lumea plângea. Asta se întâmpla în fiecare țară. E o parte din „Earth Song". Am fost un ambasador al bunăvoinței în toată lumea, transmițând acest mesaj. Apoi mai e şi „Heal The World", copii de toate naționalitățile înconjurând acel glob uriaş, şi în spate aveam un ecran imens care arăta toți liderii lumii şi era uimitor. Alții cântă despre sex şi „vreau să fiu într-o cadă fierbinte cu tine iubito şi să te frec peste tot", dar presa mă atacă pe mine şi zice că sunt ciudat. Tu vezi vreo logică în asta?

SB: Nu, desigur, nu e corect.

MJ: Nu e corect, aşa-i?

SB: Dar dacă ei nu înțeleg? Dacă sunt ca naziştii, nişte oameni răi?

MJ: Nu-mi pot imagina că nu aş putea găsi o cale să ajung la inimile lor.

SB: Deci, tu crezi că dacă ai fi față în față cu Hitler, ai putea...

MJ: Absolut! În mod sigur a avut pe lângă el o mulțime de oameni slugarnici şi laşi, care îl aprobau tot timpul.

SB: Tu chiar crezi că dacă ai avea o oră cu Hitler, ai putea să-l sensibilizezi cumva?
MJ: Da. Ştiu că aş putea.

SB: Cu Hitler? Fii serios, Michael! Hitler? Adică tu crezi că nu există niciun om complet şi definitiv malefic? Adică, tu nu crezi în pedepsirea răului, pentru că atunci...

MJ: Nu, eu cred că trebuie să îi ajuți, să le oferi terapie. Trebuie să le arăți că ceva a decurs greşit în viața lor, la un moment dat. Eu nu-şi dau seama de ceea ce fac. Ei nu înțeleg, de multe ori, că procedează greşit.

SB: Dar, Michael, este evident că unii oameni sunt incorigibili. Ca Hitler. El era diavolul în persoană. Nu exista nicio fărâmă de umanitate căreia să i te adresezi. Ai fi vorbit abisului, ori unui întuneric pe care nu l-ai mai văzut niciodată. Ce ar mai fi de salvat la cineva care a ucis atâția oameni? Nu crezi că nu are cum să existe vreo terapie pentru astfel de persoane? Sunt criminali şi trebuie să suporte pedeapsa extremă.

MJ: Îmi pare îngrozitor de rău pentru ei. Aş vrea ca cineva să le fi putut atinge inimile.

SB: Dar dacă lucrul acesta chiar s-a întâmplat" Ei şi-au ucis deja victimele.

MJ: Dacă au făcut deja asta, e greşit.

SB: Vreau să clarific ceva. Un lucru interesant la felul în care priveşti tu lumea este că tu o vezi prin ochii unui copil. Pe de altă parte, tocmai faptul că le e greu să accepte că cineva poate fi cu adevărat malefic, îi face pe copii să fie atât de încrezători – iar tu ai aceeaşi problemă. Chiar şi atunci când răutatea te priveşte drept în față, tu vrei să gândeşti că trebuie să fie şi ceva bun acolo. Prin urmare, eu nu i-aş cere cuiva ca tine să construiască un sistem jdiciar de pedeapsă, pentru că nu asta este scopul tău pe lume şi, sincer, nici n-ai reuşi să o faci bine. Pedeapsa vine atunci când ai gesturi de cruzime ca ale unui adult, şi atunci ai nevoie de pedeapsă. Dar în lumea unui copil, aceste lucruri nu există şi deci nu e nevoie de aceeaşi pedeapsă. Şi totuşi... Michael, fii serios, tu chiar crezi că l-ai fi putut îmblânzi pe Hitler?

MJ: M-hm. Da.

SB: Găsind cumva, ceea ce este bun în el?

MJ: Da, aşa cred. Nimeni nu i-a vorbit, cu adevărat. Eu cred că el a fost înconjurat de lingăi – nu-mi place să spun asta, dar exact aşa erau. Asta îşi dorea el şi asta primea.

SB: Nu a fost niciodată provocat?

MJ: Au existat şi germani care i s-au împotrivit. Au încercat să-l omoare, îţi aminteşti?

SB: Da, Claus von Stauffenberg. Dar el şi complotiştii lui numărau cel mult câteva sute de persoane, dintr-o populaţie de zeci de milioane. În privinţa asta, este o mare diferenţă între noi, Michael. Hitler era intrinsec malefic. Niciodată nu ai fi putut să-i ajungi la suflet. Singurul lucru pe care îl poţi face cu astfel de oameni este cureţi de pe faţa pământului. Deci, tu i-ai iertat în inima ta pe toţi, cu excepţia celor din presă care sunt josnici şi a celor care rănesc copiii?

MJ: Da.

Capitolul 15
Urmând regula de aur – cu toată lumea

SB: Să ne întoarcem la justiţie. Când vezi atât de multe nedreptăţi, şi nicio reacţie din partea justiţiei, când oamenii sunt ucişi iar asasinii lor nu sunt găsiţi niciodată, când se scriu tot felul de porcării despre tine şi autorii lor nu sunt traşi la răspundere, ba dimpotrivă, sunt promovaţi, cum de mai continui să crezi în justiţie?

MJ: Eu nu cred în justiţie. Adică, cred în ea dar nu cred că...

SB: Nu crezi că cei buni vor fi răsplătiţi iar cei răi vor fi pedepsiţi? Că oamenii buni ar trebui să prospere iar cei înrăiţi ar trebui topiţi în cazan?

MJ: Toate acestea sunt lucruri create de oameni. Eu cred că răutatea este în inimile oamenilor. Aici s-ar putea să avem păreri diferite, tu şi cu mine. Eu nu cred că există un diavol undeva acolo, care ne manipulează gândurile. Aşa am fost învăţat.

SB: Iudaismul nu crede în diavol. Aşa că părerile noastre nu sunt atât de diferite cum ai putea crede. Aspectul în care gândim diferit este credinţa că oamenii care fac lucruri foarte rele ajung să internalizeze acele lucruri malefice până-ntr-atât încât ele devin o parte inextricabilă din ei înşişi. Ei poate că încep prin a face rău, dar ajung să devină răul. Un faimos filosof evreu pe nume Maimonedes a spus „Obiceiul devine a doua natură" iar ei devin una cu ceea ce fac. Ei devin Răul. Nu există speranţă pentru oameni ca Hitler. Şi nimeni, nici măcar tu, nu poate să-i îndrepte. Ei sunt malefici în adâncul sufletului.

MJ: Eu credeam că diavolul este foarte malefic. El se află în camera asta şi în spatele tuturor lucrurilor rele care se întâmplă în lume. Diavolul este îngrozitor de ocupat. Priveşte cum fiecare om devine gay şi studiază comportamentul femeilor. Eu cred că diavolul este omul însuşi.

[*Comentariu SB: Cu acest comentariu despre gay, cred că Michael îi parafrazează pe cei care dau mereu vina pe diavol, mai degrabă decât să exprime opinia sa personală. Categoric, Michael nu a făcut niciodată comentarii homofobe de față cu mine, şi nici nu-i stă în caracter să facă asta. El nu judecă oamenii astfel.*]

SB: Deci, cum am putea să-i facem pe oameni să aibă încredere în justiție, într-o lume atât de crudă?

MJ: Urmând regula de aur. Să fii bun cu vecinii tău, să îi iubeşti la fel de mult cum te iubeşti pe tine însuți...

SB: Cum te simți când vezi oameni care nu sunt pedepsiți pentru cruzimea lor? Eşti mânios? Îți spui „Nu există justiție, aceştia sunt oameni răi”?

MJ: Mă mânii, mda... Dar ştiu că aşa e lumea. Asta este şi tema turneelor mele: „Fii bun, vindecă lumea. Să plecăm de aici fiind nişte oameni diferiți. Haideți să iubim.” E ca şi cum ai merge la biserică, dar eu nu predic. Eu transmit mesajul prin muzică şi dans. Marilyn Manson a spus pe scenă: „Omorâți-l pe Dumnezeu... luați-vă Bibliie şi rupeți-le...” Cu toate acestea, presa nu-l atacă pe el! Şi îşi pune sâni, ca o femeie...

SB: Prin urmare, când vezi oameni care fac rău şi care sunt foarte prosperi, te uiți vreodată către Dumnezeu şi spui „Nu pot să pricep”?

MJ: Nu, pentru că eu ştiu ce simt.

SB: Şi atunci, ce faci în astfel de momente?

MJ: Eu cred că mai există şi nişte oameni buni în lume şi mai cred că există Dumnezeu. Nu cred că Dumnezeu judecă. Nu cred că El este acolo sus şi spune: „Tu eşti în regulă. Dar o să te fac bucăți.” Eu unul nu aş face asta.

SB: În iudaism nu există nici Iad. Există pedeapsă de dragul purificării, dar nu există pedeapsă de dragul osândirii.

MJ: Serios? Cred că e bine, pentru că am fost cu toții învățați să credem în diavol şi în Lucifer şi în îngropare dedesubt, unde nu primeşti niciodată înviere şi judecată. Chiar acum, în timp ce vorbim, cineva ia o decizie. Iisus pune anumiți oameni în stânga şi pe alții în dreapta, iar când vine sfârşitul lumii, toți acei oameni din stânga vor fi înghițiți cu totul şi vor rămâne morți pentru totdeauna. Nu e drept, nu-i aşa? Există o mulțime de oameni frumoşi şi buni în lume indiferent de religie, indiferent de rasă. Dacă ar fi existat într-adevăr justiție divină, eu nu cred că Hitler ar fi fost lăsat să facă atâta rău. Şi pe urmă vin unii şi spun: „S-a întâmplat cu un scop, ca lumea să învețe să nu mai lase vreodată să se întâmple aşa ceva.” Aiurea! Nu ai nevoie să moară un milion de copii ca să dai lumii o lecție. Eu nu înghit aşa ceva. L-au lăsat să facă ce a vrut.

SB: Într-o zi, o să te duc, împreună cu Elie Wiesel, la Aushwitz, acolo unde au murit foarte mulți copii. Va fi zguduitor. Şi trebuie să citeşti cartea lui, „Noaptea”, care este una dintre cele mai influente cărți ale secolului al XX-lea. El avea şaisprezece ani când a fost la Auschwitz. Este cel mai faimos supraviețuitor al Holocaustului.

MJ: El nu e plin de amărăciune. Seamănă cu Mandela în privința asta.

SB: Aşadar, nu crezi în justiție? Ai văzut-o subminată de atâtea ori, încât nu mai crezi în ea?

MJ: Eu cred trebuie să existe justiție, dar nu cred în sistemul de justiție. Asta trebuie să specific. Tu ai văzut lucrurile care se întâmplă în lume şi felul în care oamenii nu sunt traşi la răspundere.

SB: Majoritatea oamenilor buni pe care i-ai cunoscut, o duc bine?

MJ: Absolut.

PARTEA a IIIa
Faima în perioada maturității

Capitolul 16
Gânduri despre ambiție, succes şi sinceritate

SB: Ambiția poate fi un lucru bun, atâta vreme cât nu este crudă, adică atâta timp cât nu implică gelozie şi invidie?

MJ: Mda, atâta vreme cât nu răneşte pe nimeni. Ambiția este un lucru minunat. Să cunoşti cum lucrează mintea, şi puterea gândului şi felul în care ne creăm singuri circumstanțele în viață. Şi să cunoşti toate acele lucruri bune despre creier – pentru că noi nu venim pe lume cu instrucțiuni de folosire. Trebuie să găseşti adevărul în viață şi odată ce cunoşti aceste lucruri, e uimitor cum afli care îți sunt posibilitățile.

SB: Deci, tu vrei ca această ambiție să fie cultivată în copii, nu înăbuşită?

MJ: Ei o au. Nu trebuie decât să o conştientizeze.

SB: Încă ceva. Hai să vorbim despre sinceritate. Una dintre marile calități ale copiilor este sinceritatea brută. Uneori, pe copii îi doare atunci când le spunem adevărul. Dar ei întotdeauna spun lucrurilor pe nume. Mai ales când încă nu sunt suficient de mari ca să învețe să mintă. Dacă eşti gras, îți vor spune că eşti gras. Dacă eşti urât, îți vor spune că eşti urât. Dacă miroşi urât, îți spun că miroşi urât. Este oare întotdeauna un lucru bun să fii sincer, sau trebuie să fim mai diplomați?

MJ: Eu cred că trebuie să-i învățăm să fie amabili şi să le arătăm cum pot fi rănite sentimentele oamenilor. Am fost la studioul de înregistrări ieri, Prince şi cu mine. Unul dintre muzicienii care lucrează cu mine este gras, foarte gras, iar Prince a spus „Are un stomac cât un balon.” I-am spus „Prince, ai dreptate. Dar să nu spui asta în fața lui, pentru că s-ar putea să-l faci să plângă.” El mi-a zis „Bine, promit.” Doar să le spui că nu trebuie să jignească oamenii.

SB: Bine, dar ce spui despre a-i încuraja pe copii să spună adevărul? Nu îi spui lui Prince că nu e adevărat, pentru că nu e în firea unui copil să mintă. Îi spui doar că uneori e cazul să păstreze adevărul pentru sine. Nu i-ai spus lui Prince „De fapt, arată bine, nu e gras.”

MJ: Nu.

SB: Deci, e important să fii sincer. Să presupunem că ai un muzician care se mişcă mai încet şi ține pe loc întregul album. Ce faci?

MJ: Chiar am trecut prin asta, cu instrumentiştii de la corzi. O doamnă cânta complet în afara ritmului şi i-am spus tipului: „Las-o să continue. Dar de a doua zi, va trebui să nu mai vină." Şi nu i s-a spus să vină şi în ziua următoare. Am înlăturat-o pe tăcute.

SB: Aşadar, uneori ai de-a face cu astfel de situații dificile şi le abordezi cu sinceritate dar încercând să nu răneşti pe nimeni.

MJ: Trebuie să faci în aşa fel încât să nu răneşti oamenii.

SB: Deci, există o cale să fii sincer fără să jigneşti?

MJ: Absolut. Eu nu sunt prezent la castingurile pentru filmele mele scurte [*Michael îşi numea întodeauna videoclipurile „filme scurte"*], mai ales atunci când participă copii. Nu vreau să stau acolo şi să spun: „Bun, ia să vedem ce poți să faci", iar ei fac ceea ce ştiu şi pe urmă nu mai sunt sunați. Apoi vor spune „Michael Jackson m-a refuzat." Am pe cineva care îi înregistrează pe toți iar eu studiez înregistrările acasă şi decid. Nu pot să mă confrunt cu durerea lor că nu sunt acceptați. Mereu a trebuit să procedez în acest fel.

SB: Prin urmare, sinceritatea este foarte importantă în modul cum îi creşti pe Prince şi pe Paris.

MJ: [*Se întoarce spre Prince*] Pe aia a fost câh, Prince. E plină de câh. Nu o pune pe păr. E lopățica pentru strâns câh de câine. Nu o pune pe păr.

SB: Apropo, ai auzit ce am spus mai devreme, că Paul McCartney ar fi unul dintre cei mai mari colecționari de desene animate? Spuneai tu despre marii artişti, că sunt copilăroşi.

MJ: Da, da. El iubeşte desenele animate şi le ia foarte în serios. Le colecționează. A mea este mai mare decât a lui acum, dacă intri în biblioteca video vei vedea rânduri şi rânduri, pentru că iubesc desenele animate. Lumea desenelor animate reprezintă o mare evadare pentru mine.

SB: Referitor la succes... Ți-ai spus vreodată în sinea ta: „Am avut noroc, a venit de la Dumnezeu, nu e doar meritul meu. E un dar divin. Nu am dreptul să fiu arogant."?

MJ: Mda. Oamenii mă întreabă mereu cum de nu mi s-a urcat la cap. Păi, evident, pentru că nu creez eu singur. Cum să îndrăzneşti să crezi că e meritul tău, când nu e aşa? Nu e ca în cazul lui Michelangelo. El a fost atins de inspirația divină. Acela a fost un har. Eu cred ca poți să cultivi ceva până la un anumit nivel. Dar, ca să fii cu adevărat genial, îți trebuie har.

SB: Oamenii care judecă, sunt întotdeauna mărginiți. Sunt cârcotaşi. Cum ajunge un om de la măreție la micime, Michael? Pe măsură ce ne maturizăm, corpurile noastre devin mai mari dar adeseori mintea ni se îngustează. Oare copiii sunt mai inimoşi decât adulții? Şi cum li se micşorează inima? De ce a ta nu s-a micşorat? Cu cât devin mai faimoşi oamenii, au tot mai puțină iubire în inimile lor, pentru că devin tot mai absorbiți de propria persoană. Ce anume face ca, de la o minte deschisă, oamenii să ajungă la o minte îngustă, să devină jalnici? Faptul că se simt intimidați. Simt că visele lor nu s-au împlinit şi devin defensivi. Iar mecanismul lor de apărare este să judece, să respingă. Ce ne face să ajugem aşa, şi de ce ție nu ți s-a întâmplat? De ce nu ai devenit mai absorbit de persoana ta, odată cu creşterea faimei? De ce îți pasă de restul lumii? Ai elicoptere şi avioane private. Cum de apar dintr-odată copii obişnuiți în viața ta?

MJ: Ştii de ce, Shmuley? Când vezi lucrurile pe care le-am văzut eu – şi am călătorit prin toată lumea – nu ai fi constit cu tine însuți şi cu lumea, dacă ai fi astfel. Eu nu mă văd, în ruptul capului, insensibil la lucrurile pe care le-am văzut, cum era acel sat din China, sau lucrurile pe care le-am văzut în Africa şi Rusia, Germania sau Israel.

***

MJ: Îmi amintesc de acel nou-născut care se lupta să supraviețuiască – un nou-născut cu toate acele tuburi în nas, într-un spital din Israel. Cum să nu fii mişcat de astfel de lucruri? Le-am spus tuturor, inclusiv copiilor: „Veniți aici, copii. Trebuie să vedeți asta." – pentru că eu cred că ei îşi conştientizează importanța, faptul că ei trebuie să-i ajute pe alții, că trebuie să întindă o mână de ajutor oricui, mai ales celor neprivilegiați. Materialismul şi aroganța nejustificată îmi inspiră milă.

SB: Cum de nu ți s-a urcat la cap succesul? Tu te mândreşti cu faptul că nu eşti arogant. Cum ți-ai păstrat sensibilitatea? De ce nu ai devenit înfumurat? De ce vizitai orfelinate? Cum de ai rămas măreț şi lipsit de prejudecăți, în loc să devii egocentric? Asta se întâmplă cu toată lumea. Sunt convins că ai văzut-o la prietenii tăi care au avut succes. De ce ție nu ți s-a întâmplat asta?

MJ: E greu de răspuns. Sunt doar mai sensibil la durerea oamenilor şi la iubire. Cred că e ceva ce vine din interiorul meu.

Capitolul 17
Durerea cauzată de performanță, presiunea de a rămâne în top

SB: Simți mereu că trebuie să demonstrezi, că trebuie să munceşti întotdeauna, fără odihnă, că nu ai avut niciodată parte de o perioadă în care să te poți distra, fără să-ți faci griji, fără să fii nevoit să impresionezi?

MJ: Iubesc arta. O iubesc prea mult. Mama mea ştie asta. Ador picturile şi sculpturile şi toate astea. Întotdeauna aveam A la artă şi la engleză. Erau cele două cursuri la care luam mereu A+. Am făcut foarte puțină şcoală, în afară de cea făcută cu meditatoarea. Dar în anii aceia în care am mers la şcoală, profesoara mă dădea drept exemplu clasei, ca fiind bun la engleză şi un bun povestitor, pentru că ne punea mereu să scriem povestiri. Obişnuia să mă scoată în față – lucru care îmi displăcea – şi mă punea să-mi citesc povestirea întregii clase, iar ei mă aplaudau puternic. Nu din cauză că eram cine eram, ci chiar le plăceau povestirile pe care le scriam eu. Aveam un portofoliu cu desene şi picturi, pentru că sunt şi artist. Cineva mi l-a furat şi mi s-a frânt inima, căci voiam să le păstrez pentru totdeauna. Într-o zi vor apărea pe undeva, pentru că eu sunt realist, nu abstract. Există oameni pe care îi iubesc enorm, încât aş muri pentru ei. Îl iubesc pe Michelangelo. Îl iubesc pe Charle Chaplin din toată inima. Îl iubesc pe Walt Disney. Sunt nebun după oamenii aceştia. Ei sunt oamenii mei. Iubesc oamenii măreți.

SB: Mai există acea presiune fenomenală. Tu trebuie să fii întotdeauna „Michael Jaskcon cel care vinde 100 milioane de albume”?

MJ: Iar cei din presă, aşteaptă cu cuțitele.

SB: Să te vadă căzând?

MJ: Absolut. Încearcă să mă sfâşie; aşa că trebuie să fiu dincolo de aşteptări, mai mult decât strălucit. Dau tot ce am.

SB: Dar asta te epuizează?

MJ: Mda. Pentru că atunci când eşti cel mai bine vândut artist al tuturor timpurilor, şi depăşeşti atâtea recorduri... devi o țintă.

SB: Ce anume te linişteşte, ce îți dă putere? Să fie Prince şi Paris?

MJ: Prince şi Paris şi copiii din toată lumea. Nu numai Prince şi Paris – toți copiii.

SB: Crezi că dacă următorul album nu va fi grozav, atunci nu vei mai fi special?

MJ: Ar fi o lovitură teribilă pentru mine, pentru că eu am pretenții mari de la mine însumi şi cer totul. Chiar aşa fac. Vreau să fiu cel mai bun în domeniul în care lucrez, şi dau totul pentru a reuşi asta. Aşa că, dacă s-ar întâmpla asta, dacă ar fi să se întâmple asta, m-ar distruge psihic.

SB: Dar simți că oamenii te-ar iubi, chiar dacă nu ai mai avea la fel de mult succes? Te-ai simți iubit în continuare? Un copil trebuie să se simtă iubit, chiar dacă ia o notă mică la şcoală.

MJ: Da, m-aş simți iubit, datorită muncii mele din trecut. Dar nu m-aş simți bine. Eu încerc să nu privesc în trecut.

SB: Crezi că, din cauza unor lucruri pe care mi le-ai descris – o copilărie foarte dificilă, fără aniversări, fără Crăciunuri – crezi că din cauza asta a devenit succesul în carieră atât de important pentru tine?

MJ: Probabil. Cred că da.

SB: Crezi că te pedepseşti un pic prea mult, şi de aceea simți atâta durere? Te pedepseşti tare, dacă lucrurile nu ies perfect?

MJ: Chiar o fac. E adevărat. Eu mă simt singurul responsabil, pentru că eu am ultimul cuvânt şi iau decizia finală în tot. În trecut, îmi ieşea excelent. O, Doamne, dar dacă s-ar întâmpla să nu mai am succes, nu ştiu ce aş face.

SB: Dar nu înțelegi, Michael, că tocmai ăsta e lucrul peste care trebuie să treci.

MJ: Ştiu, dar nu pot. Aşa sunt eu. Nu pot fi altfel.

Capitolul 18
Maestrul misterului

SB: Vreau să vorbesc cu tine despre ceva care este crucial pentru această carte. Dintre toate lucrurile pe care le-am văzut la tine, trebuie să-ți spun că nu am mai văzut pe nimeni altcineva care să înțeleagă puterea misterului felul în care o faci tu. Cu alte cuvinte, în religia iudaică, utilizarea misterului este foarte importantă. Profetul Isaia spune că îngerii, serafimii, au şase aripi. De ce şase? Deoarece „cu două îşi acoperă faţa, cu două îşi acoperă picioarele iar cu două zboară." (Isaia 6:2). Nu e grozav? Îngerii sunt atât de modeşti, atât de misterioşi, încât îşi folosesc aripile ca să se acopere.

MJ: Ce frumos.

SB: Am scris pe larg despre asta în cărţile mele, Michael. Misterul este unul dintre principalele ingrediente pe care le prescriu în relaţii. Cele sfinte sunt întotdeauna misterioase. Sunt întotdeauna acoperite. Manuscrisul din Tora, pe care noi îl citim în sinagogă este ţinut acoperit şi ascuns de multe straturi, în altar, ascuns după cortine, perdele şi uşi. E ca şi cum trebuie să dai trei lucruri la o parte, ca să îl vezi. Şi, la fel, când Rebeca şi Isaac s-au întâlnit în Biblie, inainte să se căsătorească, primul lucru pe care l-a făcut Rebeca atunci când l-a întâlnit pe Isaac a fost să-şi acopere faţa. Când Moise a văzut tufişul arzând, ce a făcut el mai întâi? S-a întors şi şi-a ascuns faţa, ca să nu vadă pe Dumnezeu.

MJ: Îmi plac aceste poveşti.

SB: Aşadar, în Biblie, misterul este foarte important. Nu am văzut niciodată pe cineva care să înţeleagă puterea misterului, ca tine. Îţi voi da câteva exemple şi vreau să le comentezi. Unu: copiii mei se plimbă prin Neverland. Sunt bomboane peste tot. Copiii mei sunt încântaţi, pentru că nu au mai văzut niciodată aşa ceva – aici aparate de popcorn, acolo aparate de îngheţată, iar ei mănâncă din toate, dacă ştiu că sunt cuşer. Iar Prince şi Paris, cu toate că sunt înconjuraţi de lucrurile astea, tu le spui „Nu, numai de ziua ta ai voie să mănânci." Grace [*Rwaramba*] ne-a spus că nu au voie să folosească oricâng balansoarele şi toate acele chestii, ca să nu ajungă să se plictisească de ele. Şi, ori de câte ori mergem la FAO Schwartz [*un mare magazin de jucării*], Prince poate să cumpere jucării, dar trebuie sa aibă răbdare ca să le despacheteze. Dar mai ales legat de cariera ta, ai înţeles importanţa faptului de a te ascunde… Uite, acum, mă uit la toate aceste reprezentaţii, chiar 'N Sync, până şi Britney Spears [*care tocmai fusese în vizită la Michael, în camera de hotel în care de desfasoară discuţia de faţă*] – îi priveam la emisiunea „Entertainment Tonight", unde dădeau un interviu şi îmi spuneam: „Mamă, au o gândire atât de îngustă. Ar trebui să facă la fel ca Michael. Să nu fie aşa omniprezenţi." Dar nu pot, pentru că au o nevoie disperată de atenţie, nu pot să stea deoparte.

***

SB: Vreau să te întreb două lucruri. Vorbeşte-mi despre mister, despre ce înseamnă pentru tine şi cum ai dobândit disciplina de a sta deoparte, când toate emisiunile de televiziune te vor? Adică, mamă, chiar acum ne abordează fiecare emisiune din America, ca să obţină un interviu cu tine. Cum reuşeşti, de unde vine această disciplină? Mai ales asta, Michael, e important de discutat, pentru că oamenii, detractorii tăi te vor critica şi vor spune „Michael e un copil, se poartă ca un copil." – când de fapt singura definiţie a maturităţii asupra căreia toată lumea e de acord, este că ea implică o capacitate de a

întârzia gratulările. În vreme ce alți oameni acționează impulsiv, iar tu poți să ai răbdare şi să aştepți ca lucrurile să se petreacă la timpul lor – asta este considerată esența maturității şi a autocontrolului.

MJ: Mulțumesc.

SB: Iar cariera ta este construită pe asta şi nu o spun ca să te flatez. E adevărat, sunt uimit de asta. Aşadar, vorbeşte-mi despre mister. Cum o recunoşti, de unde vine, această putere a celor ascunse?

MJ: Măi, măi, ai un bun spirit de observație. Păi, am studiat... Iubesc psihologia, iubesc magia, iubesc... iubesc frumusețea adevărată. Iubesc talentul adevărat. Îmi place atunci când ceva e miraculos, când e atât de frumos încât nu trebuie să-l ai. Uite, de aceea îmi place mult cometa Haley. Nu e un miracol mai mare decât luna sau soarele, dar noi am făcut mare caz de asta, pentru că nu o poți vedea decât odată în viață şi din cauza asta a ieşit toată lumea să o admire – astronomi, fani, toată lumea, şi e un lucru care circulă în jurul sistemului solar, dar numai odată în viață ai ocazia să-l vezi. Dacă s-ar întâmpla în fiecare noapte, nu i-ar păsa nimănui. Dar pentru mine, luna e la fel de miraculoasă. Vorbesc mereu despre căprioare, despre câini şi pisici. Pe mulți îi auzi strigând „Uite o căprioară!" pentru că sunt sfioase şi se ascund mereu. E mare lucru să vezi o căprioară, şi apreciez asta, aşa cum oamenii ar trebui să apecieze abilitatea şi mereu spun că nu-mi pasă că eşti cel mai talentat din lume, atâta vreme cât apari zilnic la televizor, oamenii se vor sătura de tine. Trebuie să ştii să te joci cu publicul. Trebuie să ştii, e adevărat, Shmuley. Şi nu e doar un joc. Pentru mine e un lucru cât se poate de real.

SB: Cum ştii asta? De exemplu, eu a trebuit să învăț. Am scris mult despre asta în cărțile mele dar multe idei am început să mi le dezvolt pornind de la gândirea altor scriitori, gânditori, filosofi etc.

MJ: Dacă rămâi misterios, oamenii vor fi mai interesați, mda.

SB: Uite, dacă o femeie îşi tot scoate bluza, nimeni n-o să-şi mai dorească să-i vadă sânii.

MJ: Aşa e.

SB: Dar dacă o face din când în când, e mai incitant. În asta constă erotismul.

MJ: Aşa e.

SB: Dar când se întâmplă în fiecare zi...

MJ: Aşa e.

SB: Ca în triburile africane, unde femeile umblă numai topless şi pentru ei nu înseamnă nimic.

MJ: Absolut nimic. E bine să mai laşi ceva şi imaginației. Eu cred în asta, şi toată lumea crede în asta.

SB: Te-a învățat cineva?

MJ: Nu, nu, doar uitându-mă la... am învățat de la natură şi, ştii, doar privind şi studiind, fiind un observator serios... Şi, ăm, poți să-i spui cuiva: „Sunt şase uşi, poți să o deschizi pe oricare dintre ele, dar nu pe cea de-a cincea. Orice-ar fi, să nu deschizi a cincea uşă." Bineînțeles că oricine se va întreba

„Ce este în spatele celei de-a cincea uşi?” pentru că ăsta e marele mister. Şi sigur că toată lumea ar vrea să deschidă uşa cu numărul cinci pentru că, na... Eu iubesc asta; şi nu e ca un joc, dar vreau ca oamenii să aprecieze talentul şi iscusința. Eu fac un album abia la cinci ani. Alți artişti fac câte unul pe an dar albumele mele durează mai mult şi se vând mai bine decât ale tuturor celorlalți. Iar oamenii le aşteaptă. E o mare tensiune cu acest album, ştii. [*Michael tocmai finaliza albumul „Invincible” în perioada acestei discuții.*] E ca o febră, ei aşteaptă, aşteaptă... E important să aştepte.

SB: Ce anume face ca lucrurile ascunse să dureze mai mult decât cele expuse? Cum e să faci lumea să aştepte, un lucru pe care ar dori să-l primească imediat?

MJ: Eu... eu chiar iubesc puterea misterului. Chiar aşa. Cred că [misterul] are o putere foarte mare.

SB: Este spiritual? Ce este?

MJ: Este spiritual, este... oamenii invocă toate aceste idei, oamenii creează singuri magia. Oamenii îşi fac tot felul de idei, în mintea lor, despre ce se întâmplă. Adică, uite, se spunea pe vremuri: „Howard Hughes este acolo sus, el deține acest hotel dar stă la acel etaj, nu coboară. Stă pe întuneric, într-un colț al patului, are unghii lungi şi părul până aici şi e conectat la o perfuzie.” Iar creierul o ia razna imaginându-şi tot felul de poveşti nebuneşti, iar eu iubesc asta. Îmi place Howard Hughes pentru că a făcut lucruri extraordinare. E ca un fel de maestru pentru mine. E prima oară când spun asta, Shmuley, dar îl iubesc pe Howard, e un geniu.

SB: De ce? Pentru că el cunoştea puterea misterului?

MJ: Ştia cum să se joace cu oamenii, mda. Ştia cum să capteze interesul publicului. Şi P.T. Barnum se pricepea destul de bine la asta.

SB: Era doar o chestiune legată de „a şti când să te retragi”? E atât de simplu? De exemplu, a ărut o carte intitulată „Regulile” şi am dezbătur-o de două ori cu cele care au scris-o. Ele spuneau că numai jucând tare, poți să-l faci pe un tip să te ia de nevastă. El te sună iar tu spui „Îmi pare rău, aş fi încântată să iau cina cu tine dar sunt prea ocupată.” El îți tot lasă mesaje pe robot iar tu nu îl suni niciodată. Ai auzit de cartea asta? E foarte controversată. E chiar att de simplu? Eu critic „Regulile”, considerând că manipularea este cea mai rea metodă de abordare a relațiilor, şi există o alternativă mult mai bună, cum ar fi să-i încurajezi unei femei misticismul feminin natural.

MJ: Eu nu sunt de acord în totalitate. Depinde de la caz la caz.

SB: Dar tu, atunci când spui că te joci cu publicul, e aşa simplu ca şi cum te-ai retrage, iar ei vor mai mult, şi vor tot mai multe feluri de a te dezvălui?

MJ: E vorba de ritm şi sincronizare. Trebuie să ştii ce faci. Pe mine n-o să mă vezi niciodată la un spectacol de premiere spunând „Nominalizații sunt...” Şi mi se cerea asta, la fiecare show de acest gen. Acum nu mă mai întreabă. S-au lămurit că nu aş face aşa ceva. Sau să fiu gazda unui astfel de show, sau să auzi vreodată „Urmează Michael Jackson, care va prezenta înregistrarea anului.” N-o să mă vezi niciodată anunțând nominalizații. Nu fac aşa ceva. Au băgat la cap că nu trebuie nici măcar să mă întrebe. Nu e treaba mea să fac asta.

SB: Nu vei face niciodată ceva care să te facă să te simți lipsit de importanță. Ori ești important, ori nu. Adică, dacă nu ești tu în centul atenției, nu te implici.

MJ: Mda... nu vreau să spun că aș fi vreun sfânt sau că aș fi Dumnezeu...

SB: Dar nici nu vrei să fii subaperciat.

MJ: Nu, vreau să... Știi ceva? Oamenii ar trebui să respecte, știi, talentul – și numai de dragul bunătății, serios... pentru că mesajul meu este bunătatea.

SB: Sunt de acord cu tine.

MJ: Serios. Vreau doar să păstrez și să conserv...

SB: Apropo, ar ieși o întreagă carte, numai din felul cum ai învățat puterea misterului. Uite, acolo, în New York, chiar acum, în timp ce vorbim, există sute de mii de femei care vor să se mărite iar iubiții lor nu le cer. Și știi că unul dintre motivele principale este acela că ele fac sex cu ei oricum.

MJ: M-hm.

SB: De ce te-ai căsători cu ea, dacă o poți avea fără vreun angajament? Dacă ai vrea să împrumuți zece milioane de dolari de la bancă și managerul ți-ar zice „Iată zece milioane de dolari.", i-ai spune tu de bună voie „Apropo, ai uitat să-mi ceri garanțiile. Iată-le."? Nu ai face asta voluntar. Înțelegi ce vreau să spun? Iar femeile acelea s-ar putea să nu se căsătorească niciodată și sute dintre ele apelează la mine, plângând, și îmi scriu despre cât de singure se simt. Ele nu cunosc puterea misterului. Ele sar în pat de la prima întâlnire; nu știu când să dea înapoi. Iar bărbații nu au nevoie să le cucerească. Și, apropo, asta s-a întâmplat cu Madonna. S-a expus excesiv. Este încă o celebritate, dar nu mai e ce-a fost.

MJ: Mda, știu.

SB: Și nici măcar nu s-a supraexpus prin muzică sau aparițiile la televizor. Nu e din cauză că a dat prea multe interviuri. Mai degrabă și-a supraexpus trupul. A fost un sex simbol. Oamenii voiau să știe cum arată corpul ei, iar ea a scris acea carte stupidă, vulgară, dezgustătoare, și nu ai decât să cumperi cartea. Misterul s-a dus pentru totdeauna.

MJ: Știu, știu. Așa e.

SB: Puțini oameni înțeleg astăzi puterea misterului. Tu înțelegi pentru că există în firea ta o spiritualitate intuitivă, care e un adevărat dar. Pentru că această înțelegere a misterului, și felul cum înțelegi tu puterea sincronizării, ne ajută să înțelegem ceea ce este sacru. Dumnezeu ni se dezvăluie foarte rar și numai în anumite momente. Misterul și sincroniarea sunt esențiale pentru revelație.

MJ: Îmi place mult asta. Este unul dintre lucrurile la care îmi place să mă gândesc.

SB: Cât de ascuns e Dumnezeu.

MJ: Cât de ascuns...

SB: Trebuie să-l găseşti.

MJ: Vezi toate aceste miracole create de el, dar nu-i vezi chipul, nu-l vezi pe el. Îl vezi prin intermediul copiilor.

SB: Şi asta te face să fii mai interesat de el?

MJ: Mda.

SB: Vrei să-l găseşti?

MJ: Te face să-ți dorești să-l cauți și să îl găseşti. Absolut. Unii oameni îşi aruncă braţele în sus şi strigă „Ce e cu acest întreg univers, şi unde este El? Vreau să-i vorbesc!" Ştii, îmi place asta. El este cel suprem. El este. El e cel mai tare.

SB: Deci aşa împiedicăm oamenii să se plictisească. Încă ceva, înainte să trecem la plictiseală. Ai ştut instinctiv despre sincronizare şi mister? Ai ştiut, pur şi simplu?

MJ: Mda, e adevărat, Shmuley.

SB: Nu ai avut un manager care să te tragă de-o parte şi să-ți spună „Michael, poți să fii un mare star. Nu exagera."

MJ: Nu, nici vorbă.

SB: Frații tăi nu au înțeles asta?

MJ: Nu, ei nu înțeleg. Ei se aruncă în orice, oricând. Dacă cineva le spune „Vreau să-ți iau un interviu mâine despre noul stil de a se îmbrăca al lui Michael", ei răspund „Sigur." Pentru că nu vor decât să fie la televizor, să fie la televizor. Eu cred că oamenii te apreciază mai mult dacă stai deoparte, ştii?

SB: Să te înfrânezi?

MJ: Să te înfrânezi, să te aduni şi să ai o anumită prestanță şi să-i faci să se întindă după tine şi să... Iubesc porțile, porțile unei case. Îmi plac stâlpii uriaşi şi porțile. Nu ştii ce e în spatele lor. Ştii, te face să te întrebi „Doamne, cine stă acolo?" Îmi place asta. Ştii, nu-i vezi niciodată, vezi doar porțile şi îmi place mult asta.

SB: Dar porțile de la Neverland sunt foarte simple.

MJ: Sunt simple, aşa le-am vrut eu. Pentru că nu am vrut ca ele să reprezinte... ştii, e ceva aproape psihologic. Am vrut să le fac aşa... ah, nu găsesc cuvântul... Voaim să văd oameni deschizându-le şi să fie oarecum înfricoşătoare şi să pară vechi, ca un efect psihologic, ştii, să ai impresia reală că intri într-o simplă fermă şi imediat după colț totul să devină brusc foarte colorat, ca în Vrăjitorul din Oz.

SB: Exact aşa ne-am simțit şi noi. Prima oară când am mers la Neverland ne-am zis: „Aceasta nu e ferma lui. Ce e cu porțile astea simple?” Apoi am intrat pe alee şi am văzut indicatorul „Bine ați venit la Neverland”, după care, bum!

MJ: Mda.

SB: Te şochează de-a dreptul.

MJ: Uite, vezi, asta e important de ştiut în show business. Dacă te deschizi prea mult dintr-odată, pe urmă ce mai faci? Dacă dai totul de la început, nu mai ai încotro să mergi. Nu se face aşa. Ai văzut, în parcurile de amuzament, în roller coaster, cum sunt construite traseele: mai întâi urci sus-sus, şi te gândeşti „O, Doamne, de ce am făcut asta?” Pe urmă te duce în jos, brusc, mai urci puțin, apoi iar cobori – tipul care a creat asta e un adevărat showman. Ştii vârfurile şi adânciturile, apoi te ia direct, foarte repede, în sus şi în jos. E un om al spectacolului în adevăratul sens al cuvântului, pentru ca el înțelege sincopa, ritmul şi structura şi asta contează. E foarte important să cunoşti asta ca artist din show business dar mulți dintre artiştii de astăzi habar nu au.

SB: Ei doar se expun excesiv.

MJ: Ei nu ştiu nimic.

SB: Este aceasta cea mai mare binecuvântare a ta din punct de vedere profesional – faptul că te-ai născut cu acel ritm? Ai avut, pur şi simplu de la natură, acea sincronizare şi ai înțeles-o?

MJ: Mda, cred că da.

SB: Şi faptul că te-ai înfiletat oarecum în acel mister divin şi cunoşti puterea misterului, face parte din iubirea ta pentru Dumnezeu şi din percepția că El ne este ascuns şi că este peste tot în jurul nostru?

MJ: Mda, cred... mda, aşa cum spui tu, e ceva... aşa cum e în felul în care vorbeşti tu. Aceasta este puterea lui Dumnezeu în tine, Shmuley. Nu am mai auzit pe nimeni să vorbească aca tine, e grozav, Shmuley. E ca şi cum Dumnezeu lucrează direct prin tine. Adică, uite, atunci când sunt pe scenă, e la fel. Nu mă gândesc la ceea ce voi face şi nici nu ştiu ce voi face.

SB: Te laşi pur şi simplu pătruns de moment. Te sincronizezi.

MJ: Exact, omule. Devii una cu tot ceea ce ți-a dat Dumnezeu. E ca atunci când vorbeşti, e spiritual. E ceva între tine şi Dumnezeu, iar publicul e acolo alături de tine. Cum să decsrii asta, cum să o diseci, cum să o analizezi? Pur şi simplu nu poți. Lumea te întreabă „Cum faci asta?” „Păi, prin muncă şi antrenament.” Ei bine, nu e aşa.

Capitolul 19
Sfaturi despre faimă

SB: Ieri au venit să te vadă cei de la ’N Sync. Liderul vocal Justin Timberlake şi nu mai ştiu cine era celălalt.Cum îl cheamă?

[*Comentariu SB: Michael m-a invitat în apartamentul lui de hotel, unde am făcut cunoştinţă cu Britney Spears şi Justin Timberlake, care veniseră să-l vadă a doua zi după ce prezentaseră împreună American Music Awards. La acea dată nu o aveam la inimă pe Britney Spears din cauză că influenţase sexualizarea adolescentelor din America. Cu toate astea, m-am comportat civilizat şi le-am vorbit pe scurt despre eforturile noastre de a-i determina pe părinţi să le acorde mai multă atenţie copiilor. Niciunul dintre ei nu a părut interesat şi nu ne-am înţeles. Justin a zis ceva de genul să iau legătura cu impresarul sau agentul lui. Ei veniseră acolo să-l întâlnească pe superstar. Nu vreau să insult pe nimeni, dar consider că sunt insensibili şi anoşti*.]

MJ: Wade este coregraful...

SB: A, Wade... el nu e din ’N Sync?

MJ: Nu, este coregraful lui Britney şi al trupei ’N Sync. Ştii, eu l-am învăţat pe Wade.

SB: Chiar aşa?

MJ: Da, a învăţat de la mine. Tot ce vezi la Britney Spears şi la ’N Sync, întregul stil, vine de la mine, pentru că eu l-am învăţat pe Wade. Wade e din Australia şi l-am adus în America.

SB: Aşadar, e coregraful lor?

MJ: Da, şi face şi muzică. A fost la casa mea de discuri. A semnat un contract cu MJJ. Face şi rap, de toate.

SB: Deci, a fost aici împreună cu Britney Spears, una dintre cele mai mari vedete din lume la ora actuală, şi cu acel solist de la ’N Sync, e iubitul ei. Când te uiţi la ei şi stai de vorbă mai mult timp, ce le-ai spune legat de ideea pe care vrem să o dezbatem în această carte – calităţile copilăreşti? Ce anume s-ar putea întâmpla în carierele lor, despre care ar trebui să fie preveniţi? Le-ai spune „Ştiţi, când eram de vârsta voastră credeam aia, aia şi aia iar acum mi-am schimbat părerea?” Ai avea vreun sfat pentru ei?

MJ: Doar să încerce să rămână copii cât timp pot. Să nu-şi forţeze maturizarea. Să nu o forţeze, să nu o grăbească. Să nu încerce să facă pe grozavii şi... să meargă la Disney, să se plimbe, să se bucure de tinereţe, să-şi păstreze inocenţa. Să se distreze şi să fie ei înşişi.

SB: Dar ce le-ai spune artiştilor de succes care sunt mai tineri decât tine? Celor ca ’N Sync? Le-ai spune să fie puşi pe joacă şi să nu ia lucrurile în serios? Le-ai mai spune şi altceva? „Nu vă luaţi prea în serios” – sau ceva de genul acesta?

MJ: Nu, le-aş spune să-şi perfecţioneze întotdeauna performanţa, întotdeauna. Eu cred cu tărie în munca asiduă. Dar să o faci cu plăcere, ştii? Să fii mai moderat, mai jucăuş, să te distrezi. Întotdeauna trebuie să te mai şi distrezi.

SB: Mi-ai spus cât de mândru eşti că spectacolul tău este unul „de familie", şi concertele tale sunt potrivite pentru copii.

MJ: O, da.

SB: Britney Spears a fost foarte criticată de unii la MTV Awards ultima dată, pentru că aproape a făcut striptease pe scenă.

MJ: A... da, da.

SB: Şi-a scos aia, şi-a scos ailaltă, le-a aruncat şi gata. Crezi că are nevoie de atâta sexualitate ca să-şi transmită mesajul? Sau, dacă ea chiar are talent, nu are nevoie de asta? I-ai da vreun sfat în această privinţă? Ori e doar un show şi nu contează?

MJ: Ăm... nu vreau să o judec, pentru că este doar un spectacol. Dar trebuie să-şi dea seama că totuşi sunt nişte copii acolo, care vor să fie ca ea şi vor face tot ce face ea. Nu ştiu, uneori artiştii nu-şi dau seama de faptul că ceea ce fac ei e periculos. Dacă mi-ar apărea o poză cu o ţigară, câţi copii s-ar apuca de fumat imediat? Ştii, trebuie să te gândeşti la toate acestea. Eu înţeleg, în fine, nu e decât un videoclip, şi ei joacă un rol, dar pentru mulţi dintre copii, ei sunt ca nişte zei.

SB: Mereu ai fost atât de responsabil?

MJ: A-ham.

SB: Ai ştiut mereu că felul în care te prezinţi îi influenţează pe ceilalţi?

MJ: Da, şi înţeleg de ce unii artişti pot să fie controversaţi în anumite momente. Înţeleg. Ştii, dacă presa începe să vorbească prea mult despre ea că iese din clubul Mickey Mouse şi că e o drăgălaşă, s-ar putea să-şi spună „Ia să le dau eu un motiv să săbească cu drăgălăşeniile. Sunt mai tare, sunt mai şmecheră, mai..." – ştii? Aşa că înţeleg. Eu cred că în sufletul ei e o persoană drăguţă, să ştii.

SB: Deci i-ai spune „Ţine-ţi hainele pe tine, păstrează un echilibru, pentru că există copii care vor să fie ca tine şi ai o responsabilitate"?

MJ: Mda, pentru că mie îmi plac limitele.

SB: Aşadar, tu ai înţeles mereu importanţa responsabilităţii, după ce ai devenit faimos? Ştiai că aveai o responsabilitate uriaşă, ca model de urmat?

MJ: Mda... pentru că nu cred... nu cred că am făcut vreodată ceva ofensiv pe scenă. Niciodată. Cum se întâmplă azi... se vorbeşte de Bobby Brown că ia o fată şi începe să se frece de ea acolo, în faţa tuturor, şi poliţia l-a arestat de câteva ori. E ca şi cum ai face sex pe scenă, cu atâţia copii în public. Spectacolul meu e cu totul altfel.

Capitolul 20
Sexualitate şi modestie

SB: Încercând să păstrezi in viața ta calitățile unui copil, te-ai ferit să vorbeşti despre sexualitate. De exemplu, atunci când Oprah te-a întrebat despre viața ta sexuală, i-ai răspuns ceva în genul „Eu sunt un gentleman şi nu discut despre asta." Crezi că ar trebui să avem mai mult respect față de aspectul sexual al vieții noastre? A devenit totul prea deschis, astăzi? Adică, tu eşti sfios de la natură în legătură cu acest subiect.

MJ: Mda, eu mă port firesc, fiindcă eu consider că e...

SB: Intim?

MJ: Da, asta e părerea mea personală. Există oameni care sunt exhibiționişti, naturişti, care ies pe stradă goi şi se simt altfel. Dar, nu ştiu, eu sunt diferit, în privința asta.

SB: Nu trebuie să abuzăm de sexualitatea noastră ca să ne creştem audiența la concerte şi vânzările?

MJ: Nu, e o prostie... sunt unii cântăreți care îşi pun umflături în pantaloni, e aiurea... Nu înțeleg asta. Mă dezgustă să-i văd făcând astfel de lucruri. E jenant. Vreau ca nimeni să nici nu se uite măcar în jos... după aşa ceva. Asta mă stânjeneşte îngrozitor, Doamne.

SB: Nu e totuşi un semn de nesiguranță? Poate ei consideră că dansul lor nu e suficient de bun şi au nevoie să-şi pună în evidență alte chestii.

MJ: Mda.

SB: Mesajul tău pentru cineva ca Britney Spears ar fi „Uite, eşti frumoasă şi talentată. Nu ai nevoie de vulgaritate. Eşti atât de talentată şi fără să scoți nimic de pe tine, pentru ca oamenii să te privească." Uite, Madonna a fost des criticată pentru că a profitat de apetitul sexual al bărbaților, casă-i facă pe toți acei tipi să se târască după ea şi să devină atât de populară.

MJ: Mda, m-hm...

Capitolul 21
Temeri

SB: Trăieşti cu anumite temeri? Să ştii că cineva vrea să te împuşte, metaforic vorbind. Asta te face să te temi?

MJ: Nu ca artist. Eu sunt ca un leu. Nimic nu mă poate răni. Nimeni nu-mi poate face rău fără permisiunea mea. Nu aş lăsa să mă stânjenească, deşi am fost rănit şi am simțit durere în trecut, desigur, cu toate astea am şi fost ferit de multe suferințe.

SB: Nu trăieşti cu frică acum?

MJ: Nu.

SB: Crezi că copiii ne învață să nu ne temem? Pe d eo parte ei se tem – de câini, de întuneric şi de multe alte lucruri. Pe de altă parte, nu se tem să iubească şi să dorească.

MJ: Ascultăm, privim, învățăm. Ne deschidem inima şi mintea, ne deschidem sufletul. Da, putem să învățăm dar trebuie să realizezi că..

SB: Adulții trăiesc cu mai multă frică decât copiii.

MJ: Absolut. Au căderi nervoase şi şi-au creat singuri circumstanțele, într-o mulțime de feluri. Îşi fac griji pentru ceva până când îşi distrug sănătatea. Dacă îşi doresc ceva cu ardoare, copiii repetă şi repetă, până când îl obțin, pentru că e singura cale de a-l obține. Până când cedezi, şi e tare drăguț, e adorabil. Eu le spun mereu: „Dacă acesta este cel mai important lucru în viața ta de care să-ți faci griji, atunci eşti o persoană norocoasă. Dacă asta e cea mai mare problemă a ta, eşti norocos." Cu timpul vor înțelege, dar pentru ei lucrul respectiv e important atunci, pe moment, şi asta e ceva drăguț. Poate fi cel mai banal lucru. E tare drăgălaş.

SB: Ce voiam să spun este că pe de o parte există lucruri care te sperie [Michael îi spusese lui Shmuley că se teme de câini], şi care sunt frici copilăreşti clasice. Şi, apropo, pasiunea ta pentru frică este foarte similară cu cea a lui Adam şi a Evei. Ştii că ei iubeau pericolul. Dumnezeu le-a spus „Iată, acest fruct este foarte periculos" şi de aceea ei au vrut să-l mănânce. Pe de altă parte, ție îți e teamă de câinii periculoşi.

MJ: Mda, nu-mi plac chestia asta. Mă înspăimântă. Sau, dacă vezi o femelă de puma cu pui, la strâmtoare, e foarte teritorială, şi nu te apropii. Nu depăşeşti granița. Nu-i înțeleg pe oamenii care iau armele şi împuşcă mama. Puii de elefant, fac acelaşi dans de fiecare dată. Scot acel țipăt şi se învârtesc confuzi, mama lor zace acolo, moartă, iar ei se învârtesc în cercuri ca şi cum au luat-o razna. Nu înțeleg cum poate un om să facă aşa ceva. Şi mă doare foarte tare. E foarte trist.

SB: Ai făcut expediții (safari), când ai fost în Africa?

MJ: Da, da.

SB: Te-ai apropiat de unele animale periculoase?

MJ: Da.

SB: Şi nu ți-a fost frică?...

MJ: Nu, îmi place mult expedițiile. Foarte mult.

SB: Vezi contradicția acestei temeri? Ți-e frică de păianjeni şi de alte lucruri, de care copiii nu se tem, şi nu ți-e frică de lei.

MJ: Nu, nu. Sunt fascinat de ei.

SB: În Neverland, te-am văzut cam la un picior distanță de o cobra [*circa 30 cm*].

MJ: Da, da. Şi şerpi cu clopoței. Am învins şerpii cu clopoței şi, ştii, ei sunt foarte... te pot ucide.

SB: Şi nu ți-e teamă de astfel de lucruri?

MJ: Ma fascinează lucrurile care sunt periculoase pentru om. Uite la rechini. De ce suntem atat de fascinați de rechini? Pentru că ne pot omorî. Dacă strigi „Rechin!" toată lumea sare: „Unde? Ce? Cine?" Ştii, dacă ai striga „ştiucă" sau „crevete", nimănui nu i-ar păsa. E vorba de pericol şi de legendă, de folclor. Şi mie îmi plac toate astea. Cred că îmi place exact ce îi plăcea lui P.T. Barnum. Ştii... lucruri care îi interesează pe oameni... asta iubesc la magie, de aceea îmi place Howard Hughes. Îmi plac toate astfel de lucruri.

SB: Şi totuşi, care sunt cele mai mari frici ale tale? Ştiu că ți-e teamă de oamenii josnici. Nu-ți plac astfel de oameni.

MJ: Nu-mi plac oamenii mari şi ticăloşi, oamenii înalți care sutn agresivi. Asta m-a revoltat în privința ştii tu cui. M-a supărat foarte tare când m-a întrebat, nu mi-a plăcut deloc. Cum e posibil ca o ființă umană să jignească în halul ăsta? Dacă asta simte, n-are decât să o țină pentru el, nu e nevoie să o spună în gura mare.

SB: Nu-ți plac oamenii înalți, furioşi şi agresivi.

MJ: Nu. În viața mea, am avut de-a face cu de-ăştia. Chiar dacă au existat şi nişte uriaşi blânzi. Oamenii masivi mi-au repugnat întotdeauna.

SB: Dar bodyguarzii tăi sunt înalți...

MJ: Sunt înalți...

SB: Dar ei sunt agreabili, cu toții...

MJ: Mă asigur că sunt agreabili. Trebuie să fie manierați. Şi cu toții ştiu că, dacă vine un copil, nu trebuie să-l întoarcă din drum. Dacă vine un copil să-ți creară autograf, îi întinzi covorul roşu în semn de curtoazie. Cu toții ştiu asta. E foarte important. Uite, Brando nu dă autografe nimănui, decât copiilor. Dacă nu e mititel, nu-i dă autograf. Mi se pare ceva foarte drăguț, ştii?

SB: Ce alte frici mai ai?

MJ: Ce alte frici?... ă...

SB: Eu nu înțeleg de copiii au anumite temeri. Aseară le-am pus copiilor un dvd în care apărea un monstru şi Baba a început să țipe, să plângă şi a ieşit din cameră; de fiecare dată încearcă să amâne ora de culcare dar de data asta a zis „Vreau să mă culc.” Şi s-a culcat. Nu i-a plăcut deloc.

MJ: Ce film era?

SB: Cred că era „Men In Black” sau ceva de genul.

MJ: Ooo... pe dvd? Dar ceilalți copii, nu au avut probleme? Au înțeles că nu era decât un film, că nu era nimic real?

SB: Da. De obicei nu-i las să vadă astfel de lucruri, dar l-au primit şi m-am uitat împreună cu ei, până când Baba l-a văzut pe primul tip şi...

MJ: Mda, nu prea e pentru Baba. Prince şi Paris adoră „Jurassic Park”, chiar dacă şi acolo apare ceva violență. Dar vreau ca ei să vadă filmele cu adevărat valoroase. Puține filme, dar de mare artă.

Capitolul 22
Viața într-un glob de sticlă

SB: Ce spui despre celebritate? Despre lucrurile negative asociate cu ceebritatea? Ce anume îți displace, la faptul că eşti atât de faimos?

MJ: Nu-mi place faptul că devii un simbol, să devii o celebritate şi apoi un simbol, un fenomen internațional, aşa cum mi s-a întâmplat mie – şi nu mi-e jenă să spun asta – şi toată gelozia care apare. Am văzut nişte cazuri serioase de gelozie.

SB: O simți şi în jurul altor celebrități? E palpabilă sau o simți de la distanță?

MJ: Am văzut-o; dar odată ce mă întâlnesc față în față, întotdeauna, întotdeauna se schimbă. Atunci îşi dau seama că nu sunt deloc aşa. Mi s-a întâmplat ca oamenii să înceapă să plângă, în fața mea, după ce mă cunosc. Există două feluri de fani. E fanul care nu spune decât „O, Doamne! O, Doamne! O, Doamne!” Apoi leşină şi trebuie să-l ții în brațe. Şi mai este fanul care-ți spune direct „Bună.” Îi răspund: „Bună, mă bucur să te cunosc. Cum te cheamă?” Îți spune numele lui, dar are atitudine. Eu sunt la fel de simplu şi de călduros cu el, iar apoi îl văd că începe să plângă. Întreb: „De ce plângi?” „Pentru că nu credeam că eşti aşa de amabil.” Şi pleacă de acolo schimbat. Îl întreb: „Păi, cum credeai că sunt?” şi zice „Credeam că eşti înțepat şi arogant.” Îi spun „Te rog, să nu judeci niciodată o persoană. Eu nu sunt deloc aşa.” Şi rămâne foarte impresionat. Sunt convins că după asta te iubeşte de zece ori, de o mie de ori mai mult. Amabilitatea şi iubirea sunt imbatabile, aşa cred. Simplitatea, pur şi simplu.

SB: Ai putut întotdeauna să topeşti o inimă dură, cu bunătate şi dragoste?

MJ: Da.

SB: Ce spui despre gelozia din partea altor staruri? Există multă invidie în profesia ta?

MJ: Absolut. Te admiră, şi ştii că eşti grozav, că eşti foarte bun, pentru că ei sunt geloşi, pentru că ar vrea să fie în locul tău. Iar „M" este unul dintre ei. Madonna e unul dintre ei. E geloasă. E femeie şi cred că asta o deranjează. Eu cred că femeile nu strigă după alte femei. Iar bărbaţii sunt prea mândri, ca să strige după femei. Eu am parte de leşinuri şi de adulaţie iar ea nu.

SB: Dar gelozia, nu are şi ea rolul ei? Tu nu ai simţit niciodată gelozie faţă de cineva în cariera ta, astfel încât să te determine să munceşti mai mult?

MJ: Gelozie, niciodată. Doar admiraţie; admiraţie completă.

SB: Aşadar, admiraţia poate avea rezultate mai bune decât gelozia, pentru că este un sentiment pozitiv. Îl priveai pe Fred Astaire şi îţi spuneai: „Vreau şi eu să pot face asta."

MJ: Da, absolut. Inspiraţie desăvârşită, niciodată gelozie. E greşit, dar cam aşa e lumea, nu? Ar putea oamenii să se uite la cineva foarte talentat şi să nu devină total geloşi pe el?

SB: Sigur; dar tu nu ai simţit niciodată asta?

MJ: Nu îi înţeleg pe cei care pot să fie astfel.

SB: Pentru tine nu a fost vorba decât de inspiraţie, mereu? Ai simţit doar veneraţie şi admiraţie faţă cei cu un mare talent?

MJ: Poate cineva să fie gelos pe Dumnezeu?

SB: Sigur. Uite la Stalin şi la Hitler. Ei au încercat să fie Dumnezeu. Au vrut să decidă asupra vieţii şi a morţii.

MJ: Măi, să fie.

SB: Pentru că şi-au pierdut simţul respectului şi al admiraţiei. Nu erau impresionaţi de Dumnezeu. Se simţeau ameninţaţi de El. Ei voiau să fie atotputernici, ca să submineze autoritatea lui Dumnezeu. Ce alte lucruri îţi mai displac, în legătură cu celebritatea?

MJ: Să fii faimos.

SB: Îţi displace faptul că nu poţi să mergi liber pe stradă?

MJ: Nu, mă bucur când oamenii mă recunosc şi sunt amabili şi spun „Bună" şi se adună mulţimea, chestii de genul acesta.

SB: Când am fost cu tine în acea limuzină, plecând de la hotelul tău, Michael, am văzut de două ori un puşti negru pe bicicletă urmărindu-ne vreo patru-cinci mile, pe cele mai periculoase străzi din New

York City, doar ca să obțină un autograf de la tine. Iar tu ai oprit maşina şi te-ai asigurat că puştiul îşi primeşte autograful. Am mai văzut trei copii care ne-au urmărit, după cina cu Preşedintele Clinton, circa o milă pe jos, până când tu i-ai spus şoferului să oprească. Şi le-ai dat autografe. Aşădar, vezi des oameni făcând asta?

MJ: O, Doamne... Shmuley, uneori chiar sute... E de un trilion de ori mai rău decât ce ai văzut. Încep să distrugă lucruri şi totul devine o scenă de coşmar.

[*Comentariu SB: Ieşeam împreună cu Michael de la Carnegie Hall după prezentarea noastră de Valentine's Day, 2001. Pot să confirm faptul că Michael a fost la un pas de a fi rupt în bucăți*.]

SB: Prin urmare, te bucuri atunci când oamenii te recunosc, atâta timp cât se poartă frumos?

MJ: Eu cred că sarcina unei celebrități – adică oricine care a fost binecuvântat de Dumnezeu cu orice fel de talent – fie el sculptor, scriitor, pictor, cântăreț sau dansator – este să ofere maselor un soi de evadare şi de distracție. Asta e treaba noastră, să aducem bucurie.

SB: Mai e ceva ce deteşti, legat de celebritate? Este evident că poveştile din tabloide îți displac la fel de mult.

MJ: Da, le detest. Îi detest pe idioții care fac aşa ceva. Eu cred că rasismul, invidia şi ura, se regăsesc în atitudinea lor. Îşi revarsă frustrările asupra unor oameni care încearcă să facă lucruri bune şi e foarte trist. Dacă cineva îi crede, o iau razna. Aş fi vrut să existe o cale de a ne descotorosi de astfel de lucruri.

Capitolul 23
Ambiție şi răbdare, invidie şi iertare, mânie împotriva presei

SB: Am văzut că oamenii sunt în stare de orice ca să obțină o bucată din tine. Vor să guste puțin din faima ta. Vor să fie văzuți cu tine, fotografiați cu tine. Dar există şi oameni care au ajuns în preajma ta şi ți-au făcut rău, care te-au rănit, care te-au dat în judecată. Există vreunul care să fi venit la tine şi să-ți spună „Îmi pare foarte rău. M-am folosit de tine. Chiar regret."?

MJ: Aş vrea. Aş vrea ca oamenii să fie atât de buni şi să admită că au greşit.

SB: Nici măcar unul? Niciodată? Nimeni nu a venit la tine să-ți spună „Michael, îmi pare rău, la petrecerea de aseară am pretins că te cunosc mai bine decât în realitate. M-am folosit de numele tău ca să obțin un avantaj."? Ai auzit vreodată poveşti de genul acesta, în care cineva spunea „O, da, am vorbit cu acest tip. Zice că te cunoaşte bine. Zice că e prietenul tău cel mai bun." Şi tu de fapt nu ai auzit de el, în viața ta?

MJ: Mi se întâmplă mereu. Uneori aprob, ca şi cum aş şti despre ce e vorba, doar ca să nu le rănesc sentimentele. Doar pentru ca nu vreau să se simtă prost.

SB: Adică, spui „Da, da... ştiu despre cine vorbeşti”?

MJ: ... când, de fapt, în sinea mea, îmi spun „habar n-am despre cine naiba vorbeşti aici.”

SB: Nimeni dintre cei care ți-au făcut rău nu a venit să-ți ceară iertare? Nu există nici măcar un reporter care a venit la tine şi ți-a spus „Eu am scris chestia aia. Îmi pare rău.”? I-am spus unui jurnalist „Cum ai putut să scrii că Preşedintele Clinton s-a distanțat public de Michael, când la Balul Îngerilor i-a pronunțat numele de trei ori, în discurs?” Era un tip decent, şi a spus „Voi corecta mâine.” Dar nu a trebuit niciodată să ierți pe cineva, în viața ta, Michael? Ai iertat vreodată pe cineva, fără să-ți ceară? Ai iertat oameni care te-au rănit?

MJ: În fața lor?

SB: În inima ta.

MJ: Sigur.

SB: Ai văzut pe cineva care s-a purtat josnic şi l-ai iertat oricum?

MJ: Da, pentru că Biblia ne învață: „Iartă-i, pentru că nu ştiu ce fac.” Şi îi ierți.

SB: Crezi că asta te face să fii un om mai bun?

MJ: Mda.

SB: Deci, astăzi nu mai simți mânie în inima ta, față de nimeni?

MJ: Sunt mânios pe presă, sunt plin de amărăciune, de supărare şi de furie, şi sunt mânios pe cei care le fac rău copiilor. Poveştile astea despre lucrurile pe care le pățesc copiii în război... Mă gândesc mereu cum să fac ceva în privința asta.

SB: Dar iertarea? Există oameni care te-au rănit. Copiii se bat, dar ei nu poartă ranchiună. Poți să-i ierți, din toată inima, pe cei care te-au rănit?

MJ: Da.

SB: Nici măcar eu nu reuşesc asta. Dar când ți-am vorbit de Roseanne Barr, pentru că apar des în emisiunea ei ca invitat, am văzut mai târziu că făcuse un comentariu negativ la adresa ta, fără niciun motiv aparent.

MJ: A fost răutăcioasă cu mine. De aceea am ezitat.

[*Comentariu SB: Roseanne Barr e prietenă cu mine şi i-am servit ca petitor pentru fiicele ei. Roseanne, care este evreică, voia ca fiicele ei să-şi găsească soți evrei. Ştiind-o o mamă foarte devotată, am vrut să o implic în inițiativa noastră de prioritizare a copiilor. Când i-am zis lui Michael*

de intenția mea, el nu a spus nimic. Gentleman, așa cum îi era firea, nu a vrut să spună nimic rău despre cineva care îmi era prieten. Mai târziu, altcineva mi-a dezvăluit motivul ezitării lui Michael, şi anume că Roseanne făcuse un comentariu negativ despre el. Dar, după cum o cunosc eu pe Roseanne, e posibil ca ea să fi făcut comentariul într-un sens glumeț.]

SB: Ai fi putut să-mi spui.

MJ: Eu nu am atacat-o cu malițiozitate.

SB: Am văzut asta. Poți să-i ierți? Nu există maliție în inimile lor.

MJ: Știi cuvintele lui Iisus „Ei nu ştiu ce fac." Nici măcar nu mă cunosc. Cum pot să spună așa ceva, când nici măcar nu mă cunosc? Tu crezi orice citeşti?

SB: Deci, vorbim de iertare completă?

MJ: Da, pentru că Roseanne a venit mai târziu, în culise, ca un cățeluș, şi nu mai contenea cu elogiile şi spunea că-i pare rău.

SB: Ai şi alte exemple?

MJ: Madonna nu a cerut niciodată scuze. Ea e geloasă.

SB: Vrea să fie cea mai mare vedetă din lume?

MJ: Da, e geloasă.

SB: Tu nu poți înțelege asta. Tu le-ai spune „De ce eşti gelos? Tu îți faci treaba ta. Eu mi-o fac pe a mea..."

MJ: Şi în acelaşi timp, ea vine la concertele mele şi plânge. Vine acolo şi văd lacrimile şiroindu-i, la cântecul meu şi la prezentarea cântecului meu. Are şi nişte părți bune.

SB: Are părțile ei bune. Dar tu spui că permite invidiei să le mascheze. Şi atunci, dacă cineva face asta, nici nu mai are nevoie să- ti ceară iertare, pentru că tu îl ierți oricum?

MJ: Da.

SB: Am văzut că i-ai făcut o propunere lui Jay Leno. Ai fost la un eveniment caritabil cu Elizabeth Taylor şi purtai un costum roşu.

MJ: Era maro.

SB: Deci, l-ai văzut pe Jay Leno şi...?

MJ: Stătea la masa mea, cu Preşedintele Ford, Sylvester Stallone, Elizabeth Taylor, Sydney Poitier. Când a venit să se aşeze, m-am dus spre el şi m-am prefăcut că-l strâng de gât, în joacă [*pentru că Leno făcea mereu glume negative pe seama lui Michael*] iar el mima că se sufocă „Argg..." Apoi,

Elizabeth l-a întrebat: „Ai zis ceva rău despre Michael?" La care el „Ăă..?" Mai târziu, în seara aceea, mi-a strâns mâna cu o expresie călduroasă în privire şi a doua zi mi-a trimis la birou o scrisoare, în care spunea „Michael a zis că vrea să vină la emisiunea mea. Ai putea să aranjezi cumva, ca el să apară în emisiune?" Eu nu am spus niciodată asta. Deci nu ştiu ce să-ţi răspund. Dar în loc să-l iau deoparte şi să-i spun vreo două, prefer să-l las în plata Domnului. Nu m-am putut abţine să nu-l strâng de gât [*Râde.*]

SB: E drăguţ. A văzut toată lumea?

MJ: Mda, au văzut. Are un gât foarte gros. N-am putut să-l cuprind cu mâinile.

SB: Ce-i cu Elizabeth Taylor, de e atât de afectuoasă cu tine? Pare că e cel mai apropiat prieten al tău de ani de zile. Care e legătura cu ea, în contextul acelor calităţi ale copilăriei?

MJ: Suntem amândoi din acelaşi loc...

SB: E loială, corect.

MJ: E loială. Suntem din acelaşi loc. Ea poate relaţiona cu lumea din care vin eu. E curioasă. Te uiţi în ochii ei şi ştii. E ca în telepatie. Simţi, fără să fie nevoie de cuvinte şi de fiecare dată mă simt ca şi cum o văd pentru prima oară. E la fel ca şi cu Shirley Temple. Facem parte din aceeaşi lume.

Capitolul 24
Michael şi dragostea fanilor: un drum cu două sensuri

SB: Să te întreb ceva. Ţinând cont de faptul că ai fost cumva dezavantajat ca şi copil, neavând parte de iubirea de care aveai nevoie, cum ai trecut peste asta? Cum ai învăţat să foloseşti instrumentele esenţiale care ţi-au lipsit?

MJ: Eu cred că muzica şi dansul m-au ajutat mult, ca o terapie. Şi capacitatea de a-mi exprima sentimentele prin cântece şi emoţiile pe scenă şi toată iubirea pe care o primeam înmiit înapoi, prin intermediul fanilor.

SB: Asta a compensat ceea ce ţi-a lipsit?

MJ: Da, pentru că atunci când un fan îţi vine înainte – sincer, când cineva vine înaintea ta şi spune „Te iubesc foarte mult", îmi mângâie inima. Niciodată nu m-aş sătura de asta.

SB: Chiar aşa? Ţi se pare vreodată că un fan dereglat, un obsedat, merge prea departe?

MJ: Nu, nu. Eu îmi iubesc fanii. Îi iubesc total şi îmi bucură inima, atunci când văd că ei îmi sprijină convingerile despre familie şi copii. Poartă acele pancarte mari cu bebeluşi şi copii şi sunt de partea mea, ei înţeleg mesajul meu, ştii? Ei pricep ce vreau să spun.

SB: Deci, ceea ce nu ai primit de la părinți primeşti de la fani, dar există o mare diferență. Părinții ar trebui să-ți ofere iubire necondiționată, chiar dacă nu o meriți. Mama lui Bill Clinton, Virginia Kelly, a fost întrebată odată pe care dintre fii îl iubeşte mai mult: pe Bill, care a făcut-o să fie mândră ajungând preşedinte al Statelor Unite, sau Roger, care a avut probleme cu drogurile şi a fost acuzat că-şi abuza fizic copiii.

MJ: Unul dintre copiii ei?

SB: Roger, fratele lui Bill Clinton.

MJ: A fost dependent de droguri?

SB: Da, sunt aproape sigur că a făcut şi închisoare pentru vânzare de droguri.

MJ: Serios?

SB: Şi îşi bătea copiii, şi nu a plătit pensie alimentară. Şi a fost întrebată: „Unul dintre fii e un dezastru, iar celălalt e preşedinte, îl iubeşti mai mult pe Bill?" Iar ea a răspuns: „Cum?? Eşti nebun? Îmi iubesc amândoi copiii. Îi iubesc la fel de mult." Deci, trebuie să existe o diferență, Michael, între felul cum te iubesc fanii şi felul cum te iubeşte familia. Părinții te iubesc necondiționat, dar fanii te iubesc pentru că poți să cânți şi pentru că poți să dansezi, sau simți şi din partea lor iubire necondiționată?

MJ: E greu, pentru că nu sunt în pielea lor. Ăm.. cred că după ce descoperă cine sunt eu şi cum îi văd pe ei, şi îi fac să aibă o părere bună despre ei înşişi, ajung să mă iubească necondiționat. Ştiu că aşa e... Simt asta, o văd. Când o să ieşim împreună într-o zi şi o să ne întâlnim cu fani înrăiți, o să vezi şi tu. E incredibil, e ca o experiență religioasă. Dorm pe stradă, aprind candele, sunt şi familiile lor acolo, e incredibil de frumos. Îmi place să văd copiii venind, asta mă face fericit.

SB: În cazul ăsta, ei te iubesc inițial pentru cântece şi dans, iar apoi depăşesc acest punct.

MJ: Da, ei descoperă ce e cu mine, ce încerc să spun... Există în muzică un mesaj care reprezintă mult mai mult decât o simplă bătaie sau un ritm. Are o profunzime reală.

SB: De ce ai fani atât de fanatici? Pot să-ți spun eu cât de fanatici sunt? Nici măcar nu ți-am arătat, dar acel articol despre tine, pe care l-am publicat după ziua ta, a generat sute şi sute de scrisori pe care le-am primit pe email. Trebuie să vezi asta. Jumătate dintre aceşti oameni au websiteuri dedicate ție. Sunt sute de situri dedicate lui Michael Jackson.

MJ: Da, da.

SB: Cum le ții socoteala? Vreau să spun, oricine are fani. Vorbeam deunăzi despre Spice Girls. Sigur că şi ele au avut fani, dar unde sunt ei acum? De ce ai tăi sunt atât de loiali?

MJ: Poate e din cauză că, Dumnezeu mi-a dăruit un talent şi nu am fost un artist de gemul „azi e, mâine nu mai e", iar asta îi permite publicului să crească odată cu mine. Când ei se dezvoltă odată cu mine, e un contact mai mult emoțional şi ei se simt ataşați de mine, ca şi cum aş fi fratele lor. Sunt

oameni care vin la mine: „Michael!” şi încep să vorbească, prinzându-mă ca şi cum mi-ar fi frate sau soră. Iar eu mă las prins, ştii, în cazul ăsta nu ai încotro. Ei chiar simt că le aparţii.

SB: Îi cunoşti de-o viaţă?

MJ: Da, şi trebuie să fiu alături de ei. Pentru că sunt pe peretele lor, ei mă aud în fiecare dimineaţă, şi au poze cu mine peste tot. E ca un altar, unele religii ar spune că e idolatrie dar eu nu cred că e vorba de venerare a unui idol.

SB: De ce nu e idolatrie?

MJ: Nu am văzut niciodată, nici nu am auzit, ca vreun fan să afirme că eu aş fi un zeu. Poate că mai apar pe alocuri bannere pe care scrie „Tu eşti zeu.” Chiar avem înregistrări, dar nu le arătăm la televizor. Există bannere pe care scrie aşa. Nu cred că e ceva rău, pentru că ceea ce promovez eu e iubirea, reîntoarcerea la valorile familiale.

PARTEA a IVa
Interviul lui Katherine Jackson

Capitolul 25
Despre faima şi talentul copiilor ei

SB: Aş vrea ca aceasta să fie mai mult decât o conversație. Mai întâi de toate, am vrut să vă întâlnesc şi este o mare plăcere. Sunt prieten cu Michael şi el îmi vorbeşte mereu despre dumneavoastră. De fapt, sunteți una dintre figurile centrale în această carte.

KJ: Oh, chiar aşa?

SB: O, vă adoră. Când am vizitat Neverland, am văzut Trenul Katherine şi Muntele Katherine. Iar când vorbeşte despre dumneavoastră, ochii i se închid şi aproape că intră într-un extaz încântător.

KJ: [*Râde*] E un băiat aşa de bun. Chiar e un fiu minunat.

SB: O, vă venerează. Sunteți una dintre marile matriarhe ale Americii. Adică, cine s-ar mai putea mândri că are o familie cu atât de multe realizări? Trebuie că sunteți foarte mândră de copiii dumneavoastră.

KJ: Sunt. Sunt foarte mândră de ei. Dar, ştii, fiecare lucru îşi are prețul lui.

SB: Când veți dori să opresc înregistrarea, să mă anunțați şi aşa voi face.

KJ: Oricând vreau eu?

SB: Oricând veți dori, voi opri reportofonul.

KJ: Bine. Poți să-mi pui întrebări, sunt gata.

SB: Când spuneți „preț" vă referiți la „faimă"?

KJ: Da. Când e vorba de faimă, există un preț de plătit. Există aspecte bune şi aspecte rele. Oamenilor le place să audă lucruri rele. Oamenii inventează lucruri despre tine şi te doare într-un fel, pentru că vezi o grămadă de inşi... care se duc la televizor şi spun nişte lucruri despre care n-au habar. Spun minciuni şi asta se întâmplă. Aşa că trebuie să fii puternic, ca să treci prin aşa ceva.

SB: Cum apreciați talentul muzical extraordinar din familia dumneavoastră?

KJ: Păi, eu am iubit muzica dintotdeauna. Soţul meu la fel. Sora mea şi cu mine cântam împreună tot timpul, în tinereţe; şi lucrul nostim e că tatăl meu, care venea din Indiana... East Chicago, Indiana – acolo am crescut... tatăl meu lăsa radioul (nu aveam televizor pe vremea aceea) pe un program numit „Supper Time Frolic" ["*Joaca de la vremea cinei*"] Îl ascultam în fiecare seară şi nu dădeau decât muzică country western. Tata i-a dăruit fiului meu Tito o chitară. După ce m-am măritat şi m-am mutat în Gary, tatăl meu a adus în dar o chitară, pentru Tito. Iar băieţii mei, după ce am luat televizor, stăteau şi se uitau... erau anii şaizeci, priveau vrăjiţi. Totul a început atunci când le cântam.

SB: Asta n-am ştiut. Obişnuiaţi să cântaţi cu ei?

KJ: Nu aţi ştiut asta? Da. Nu, nu... nu profesionist.

SB: Înţeleg. Acasă...

KJ: Când erau foarte mici, cred că Michael nu se născuse... la un moment dat s-a stricat televizorul. Şi ningea şi era frig afară, copiii nu aveau ce să facă. Aşa că ne apucam să cântăm. Erau cântece precum „Old Cotton Field Back Home" ["*Vechiul câmp de bumbac de acasă*"]. Nu ştiu dacă vă sunt cunoscute astfel de cântece, erau cântece din folclor. Chiar şi înainte de asta, când ne-am căsătorit, eu şi soţul meu cântam prin casă; noi întotdeauna am iubit muzica – şi familia soţului meu iubea muzica. El cânta la muzicuţă şi la chitară, un fate de-al lui la saxofon, celălalt frate la trombon, iar tatăl meu cânta la chitară. Deci, noi iubeam muzica şi cred că de acolo li se trage şi copiilor.

SB: Nu consideraţi că este genetic?

KJ: Păi, se poate, pentru că...

SB: Nu mai există o altă familie cu asemenea record...

KJ: Mama îmi povestea despre bunicul meu, cum ţineau ferestrele larg deschise şi cântau de răsuna până departe. Era cea mai ieftină distracţie pentru familie, pentru că familiile de negri nu aveau bani şi se distrau prin muzică. Cu chitare şi muzicuţe.

SB: Consideraţi că familiile de atunci erau mai fericite decât cele de astăzi, care au bani?

KJ: O, da, cred că da. Cred cu tărie asta. Pentru că, şi atunci când eram în Gary cred că eram mult mai fericită, într-un fel. Sunt fericită şi astăzi, dar... cred că atunci când sunt sărace, familiile sunt mai apropiate.

SB: Am unele întrebări... Să începem cu Michael. A vrut să vă întâlnesc, pentru că mi-a spus de multe ori că mi-aţi putea povesti lucruri pe care el se poate să le fi uitat. De exemplu, ce anume l-a făcut să fie aşa cum e? Şi nu mă refer la muzică. Majoritatea vedetelor de la Hollywood care au făcut o grămadă de bani şi care sunt cunoscute în toată lumea, sunt arogante şi egocentrice. Nu le interesează copiii. Este ultimul lucru de care le-ar păsa. Nu îi interesează decât persoana lor. Michael a locuit cu familia până pe la douăzeci şi şapte de ani, ceea ce e uimitor. Adică, cine a mai auzit... Macaulay Culkin a plecat de acasă pe la unsprezece ani [*Shmuley exagerează cu intenţie, Macaulay avea câţiva ani mai mult atunci când s-a mutat singur, şi asta din cauza disputelor cu tatăl lui, care îl exploata*]. Care este sursa acestei blândeţi a lui, delicateţii, dragostei pentru animale şi pentru copii, sensibilităţii pentru viaţă? E ca un băiat, lucrurile îl surprind şi îl fac să tresară. Cum apreciaţi toate acestea?

KJ: Într-un fel, e greu de dat un răspuns la aceste întrebări. Când erau mici, aveau fiecare câte o pisică şi le spuneam „Puteți avea pisici, dar nu le aduceți în casă.” – şi lucruri de genul acesta, cu ani înainte să venim în California.

SB: Deci, el demonstra aceste calități de la o vârstă fragedă.

KJ: Dragostea pentru animale, da, de la o vârstă fragedă; şi Janet la fel. Nu era o regulă strictă, dar animalele trebuiau să stea afară. Alergau de colo-colo. Erau animale peste tot. După ce ne-am mutat în California a putut să aducă animale în curte, aşa că avea şerpi, avea oi... Era o mică grădină zoologică la Encino. Aveam chiar şi o girafă. El iubea aceste lucruri. Şi cred că motivul este că... în Gary, Indiana, unde locuiam, nu era un cămin plăcut. Iar soțul meu nu-i lăsa pe copii să iasă şi să se joace cu copiii din vecini.

SB: De ce Michael nu s-a schimbat peste ani? De ce a stat cu voi atâta vreme? Mi-a spus „Eu sunt de modă veche – stai cu părinții până te căsătoreşti.” Acestea sunt principiile în care l-ați crescut? Sau se leagă de convingerile religioase? Michael este în esență o persoană blândă şi sensibilă. De unde vin aceste calități?

KJ: Nu-mi place să spun.

SB: Toți copiii dumneavoastră sunt aşa?

KJ: Majoritatea dintre ei, da. Aş spune – deşi nu-mi place – îi spuneam mereu că seamănă prea mult cu mine şi nu voiam ca el să fie aşa.

SB: Aşa mi-a spus şi el.

KJ: [*Râde*] Îi spuneam: „Nu vreau să fii aşa. Tu eşti bărbat. Trebuie să fii puternic.” – ştii? Dar el e blând. E aşa un om blând...

SB: Prin urmare, spuneți că această delicatețe îi vine de la dumneavoastră. A fost mult mai ataşat de dumneavoastră decât de tatăl lui.

KJ: O, da.

SB: Şi v-a urmat exemplul.

KJ: O, da.

SB: Şi el chiar crede în puterea blândeții şi preferă să fie rănit decât să rănească.

KJ: Nu ar face niciodată rău.

Capitolul 26
Religia în viața lui Katherine şi a copiilor săi

SB: Sunteți așa de blândă, datorită credinței? Michael vorbeşte tot timpul despre credința religioasă.

KJ: Nu, așa am fost mereu. Nu am fost dintotdeauna Martor al lui Iehova.

SB: Erați Martor al lui Iehova în tinerețe?

KJ: Nu. Noi eram baptişti. Mama ne ducea la biserică în fiecare duminică şi eram în corul de copii.

SB: Așadar, ați crescut ca baptişti?

KJ: Da.

SB: Mergeați la biserică? Ați fost baptişti evlavioşi?

KJ: Da, mergeam la biserică dar nu mi-a plăcut ce vedeam în biserica baptistă. Așa am început să judec religia după felul în care se poartă oamenii şi după actele lor şi apoi am preferat să renunț.

SB: Unde s-a întâmplat asta?

KJ: În East Chicago, Indiana.

SB: ...Din cauză că ați văzut lucruri care v-au dezamăgit şi ați preferat să căutați o altă religie... ce vârstă aveați? Doisprezece-treisprezece ani?

KJ: Da... Doisprezece-treisprezece... Sora mea şi cu mine ne-am documentat despre iehovişti... Aveam nişte vecini care erau Martori şi studiam cu ei. Martorii lui Iehova merg peste tot şi predică Biblia. Mama a aflat, s-a supărat foarte tare şi ne-a interzis să mai vorbim cu ei. Dar după ce am crescut, m-am căsătorit şi m-am mutat, mi-am amintit de asta. Şi așa am început să studiez.

SB: Erați căsătorită?

KJ: Eram deja căsătorită.

SB: Deci, ați intrat în contact cu Martorii lui Iehova când erați adolescentă.

KJ: Da.

SB: Dar părinții nu erau de acord.

KJ: Așa e.

SB: Şi v-au oprit. Dar v-a rămas în gând. Iar atunci când aţi putut profita de independenţă şi libertate, v-aţi căsătorit de tânără?

KJ: La nouăsprezece ani.

SB: Nouăsprezece ani? Şi soţia mea s-a căsătorit la nouăsprezece ani. Mama mea la fel. E ca un număr al familiei.

KJ: Mmm.

SB: Aşadar, v-aţi căsătorit la nouăsprezece ani şi v-aţi mutat cu soţul în Indiana, imediat?

KJ: În Gary? Nu, după două luni ne-am mutat în Gary.

SB: În acea perioadă aţi redescoperit Martorii lui Iehova?

KJ: Da, după vreo zece sau unsprezece ani [*de la primul contact cu ei*], cred.

SB: Şi ce anume v-a atras? Ştiu puţine lucruri despre această religie. Aţi simţit mai multă sinceritate?

KJ: Păi, ideea cu Martorii lui Iehova este că e o religie care respectă cu stricteţe Biblia. Adică, dacă cineva comite adulter sau altceva asemănător, este excomunicat. Dacă eşti căsătorit şi comiţi adulter, ceea ce e greşit, eşti înlăturat din religie. Multe lucruri m-au făcut să cred în ea. Cred în ea, pentru că eu cred că e o religie adevărată. Există un Creator căruia îi pasă de noi, şi citim zilnic din Scripturi.

SB: În fiecare zi aveţi ceva de citit?

KJ: Aham.

SB: Din Vechiul şi Noul Testament?

KJ: Aham.

SB: Şi cărţile acestea le purtaţi peste tot, oriunde mergeţi?

KJ: Păi, pe asta nu [*arată spre o carte*]. Dar acestea sunt doar mărturii ale oamenilor despre lucruri care li s-au întâmplat.

SB: Simţiţi că se bazează pe Biblie şi astfel este autentică; prin urmare, este o religie adevărată şi pe sufletul dumneavoastră. Apoi v-aţi convertit formal?

KJ: Nu, am studiat. A trebuit să studiez Biblia.

SB: Soţul dumneavoastră v-a împărtăşit această chemare?

KJ: A studiat şi el, dar nu a devenit Martor. Considera că e o religie prea strictă pentru el. Fiica mea cea mare a fost botezată. Şi Michael a fost, la un moment dat.

SB: Ceilalți copii nu?

KJ: Nu.

SB: Dar de ce? De ce unii da şi alții nu?

KJ: Poate că au făcut-o şi ei, dar eu nu i-am obligat niciodată. I-am lăsat să decidă singuri.

SB: Deci, la o anumită vârstă i-ați vorbit lui Michael despre religie iar el a îmbrățișat-o?

KJ: Nu, dar... cred că el a vrut şi a venit cu mine la Sala Regatului.

SB: V-ați mândrit cu faptul că el a devenit Martor al lui Iehova?

KJ: Am fost foarte mândră de asta.

SB: Era deja faimos? Sau era încă un copil?

KJ: Era deja faimos, într-un fel. Da, era faimos, pentru că Jackson 5 erau foarte cunoscuți.

SB: Deci, era în perioada Jackson 5.

KJ: Aşa este.

SB: Şi el e singurul din Jackson 5 care a fost botezat?

KJ: Singurul.

SB: Şi mergea cu dumneavoastră duminica la biserică?

KJ: O, da. Mergea şi singur.

SB: I-am cerut lui Frank să vă arate acest frumos articol pe care eu şi cu Michael l-am scris despre Sabat. Un articol minunat [*publicat pe un site religios binecunoscut*].

KJ: O, chiar aşa?

SB: O, a apărut peste tot.

KJ: Nu mai spune.

SB: O, a avut un efect imens. Păcat că nu vă arată astfel de lucruri. E un articol foarte frumos.

KJ: Ah, de ce nu mi l-a arătat?

SB: Este un articol frumos despre cât de mult iubea el Sabatul.

KJ: M-hm.

SB: Deci, mergea cu dumneavoastră. Mi-a spus că cel mai mult îi plăcea faptul că era tratat la fel ca toți ceilalți. Că deşi era vedetă, ei îi spuneau Fratele Jackson.

KJ: Aha.

SB: Au făcut tot posibilul să nu-l trateze diferit – nici mai puțin nici mai mult decât pe oricare altul.

KJ: Da.

SB: Ați observat şi dumneavoastră asta?

KJ: Da, aeste. Aşa gândesc ei. Există mulți entertaineri care sunt Martori. Şi toți sunt tratați la fel. Ca oricine altul.

SB: Lui Michael îi plăcea, faptul că acolo putea fi el însuşi?

KJ: Da, cred că da.

SB: Mi-a mai spus că ei sunt foarte buni. Că dacă reporterii îl urmăreau până la biserică, nu făceau mare caz din asta. [*Râde.*] În articol, noi am scris în glumă „până şi reporterii sunt copii ai lui Dumnezeu."

KJ: [*Râzând*] E adevărat.

SB: Bun, deci dintre toți copiii, doar câțiva au aderat la religie şi Michael este unul dintre ei, deşi era deja vedetă. Mi s-a părut mereu că Michael are o spiritualitate naturală, că are o apropiere naturală de Dumnezeu.

KJ: Da.

SB: Ați putea comenta asta? Ați observat asta la el, de mic?

KJ: Da.

SB: Se ruga seara, înainte de culcare?

KJ: Da, cred că da...

SB: Puteți să vorbiți despre asta?

KJ: Da. Ştiu că Michael este spiritual. El a fost întotdeauna un copil tăcut şi iubitor. Şi iubea oamenii, iubea copiii. Stăteam amândoi şi plângeam când vedeam... era foarte trist... şi el îmi spunea: „Ştiu că nu pot să vindec lumea, mamă, dar... pot măcar să încerc."

SB: Discutam cu Michael, ieri, despre faptul că Martorii lui Iehova nu sărbătoresc zilele de naştere.

KJ: Nu.

SB: Există un motiv pentru asta?

KJ: Da. Moartea lui Iisus este singura sărbătoare care...

SB: Bun, deci este Paştele. Îi spuneți Paşte sau îl numiți altfel?

KJ: Uh, nu-i spunem aşa... noi nu sărbătorim Paştele.

SB: Paştele este Învierea. Voi serbați ziua efectivă în care a murit.

KJ: Da.

SB: Bun. Adică, Vinerea Mare.

KJ: Şi este singura zi pe care El a zis să o ținem. Nu Învierea, aşa a zis.

SB: Citiți din Biblie în fiecare zi?

KJ: Da.

SB: Deci, asta este... viața dumneavoastră, aceasta vă este religia. Este ceea ce vă defineşte.

KJ: Păi, da, avem întâlniri de cinci ori pe săptămână la Sala Regatului.

SB: De cinci ori pe stămână?

KJ: Dar nu este obligatoriu să mergem mereu. Cea de duminică seara e cea mai importantă, pentru că ni se predică iar noi învățăm, lucruri din acestea. Nu te opreşti niciodată să înveți din Biblie.

SB: Corect.

KJ: Evreii citesc şi ei mereu?

SB: Absolut. O, absolut. Citim...

KJ: Citeşti şi citeşti, zi şi noapte.

SB: Citim din Biblie în fiecare zi.

KJ: Aham.

SB: Eu am studiat-o toată viața mea, şi am treizeci şi patru de ani. Nu că mă laud, dar multe lucruri pe care le ştiu, din Biblie le-am învățat.

KJ: Oh.

SB: Cel puțin, cele cinci cărți ale lui Moise, le-am citit.

KJ: Aham.

SB: Noi pe ele ne axăm cel mai mult. Mai mult decât pe Psalmi sau pe profeți.

KJ: Înțeleg.

Capitolul 27
Când Michael a părăsit Martorii lui Iehova

SB: Ce ați simțit atunci când Michael a început să se distanțeze de Martorii lui Iehova?

KJ: M-am simțit rău, pentru că mă necăjea foarte mult. Am plâns, m-am rugat. Şi cel mai rău m-am simțit atunci când el s-a retras din religie. Nu a fost excomunicat, el singur a ieşit. A crezut că îi va fi mai bine, pentru că va putea să facă lucruri care...

SB: Dar care erau obiecțiile lor, mai exact? Că el era un pop star şi nu se mai integra în comunitatea Martorilor?

KJ: S-ar fi integrat. Dar chiar nu ştiu de ce s-a excomunicat singur.

SB: S-a excomunicat singur.

KJ: Da.

SB: Dar până atunci, mergea cu dumneavoastră la biserică, duminica?

KJ: Da.

SB: Deci, s-a retras din biserică. A discutat cu dumneavoastră despre asta, înainte să o facă?

KJ: Nu, am aflat mai târziu. Asta m-a durut foarte tare. Nu aş fi vrut să-l văd retrăgându-se din religie.

SB: Probabil a simțit că astfel va avea mai multă libertate artistică.

KJ: Probabil că da.

SB: Cum a fost în cazul videoclipului „Thriller”.

KJ: Aham.

SB: L-ați căutat să-i spuneți că ar fi bine să se mai gândească?

KJ: Nu, pentru că o făcuse deja când am aflat eu, era deja prea târziu.

SB: Dar mie mi se pare că el e încă foarte spiritual în adâncul inimii – vreau să spun, el vorbeşte despre cu mine Dumnezeu tot timpul.

KJ: Da, da, chiar aeste. Aş fi vrut să se poată întoarce.

SB: Discutați cu el despre educarea lui Prince şi Paris într-o anumită tradiție spirituală?

KJ: Păi, eu îi aduc cărți lui Grace [*dădaca copiilor*].

SB: Corect.

KJ: Şi le aduc... avem o carte cu poveşti din Biblie, pentru copii, le-am adus-o şi ea le citeşte copiilor. Şi nu cred că Michael are nimic împotrivă ca ei să învețe sau să li se citească din aceste cărți.

SB: Corect. Pe măsură ce Michael a devenit mai faimos, ați observat la el vreo schimbare, ceva care să nu fie în concordanță cu religia?

KJ: Nu, nu l-am văzut să facă nimic împotriva... Nu, n-am văzut... Singurul lucru pe care l-a făcut, a fost felul în care a dansat, la vremea aceea, „Billie Jean". Ei au comentat mereu felul în care el... se apuca de pantaloni, şi lucruri de genul acesta.

SB: Da, păi el mereu glumeşte cu mine pe tema asta. Râde de chestia asta.

KJ: Ştiu [*râde*].

Capitolul 28
Oferind un sentiment de siguranță

SB: Ați simțit nevoia să fiți extra-protectoare cu el, fiindcă era foarte delicat?

KJ: Da. Era destul de puternic, atunci când era vorba să aibă grijă de el însuşi, în multe privințe, dar cred că asta m-a făcut să fiu mai apropiată de el – faptul că îl simțeam atât de blând. Atunci când a fost povestea aceea cu molestarea, toată lumea îmi spunea „Să nu comentezi nimic, ai înrăutăți lucrurile." Reprezentanții lui Michael mi-au spus „Nu spune nimic, i-ai face mai rău." Şi am zis: „Nu are cum să fie mai rău de atât. Nu-mi pasă ce spuneți voi. Eu mă duc la televizor." Şi aşa am făcut, pentru că el avea nevoie de cineva care să-l ajute, să-l protejeze de tot tărăboiul ăsta. Nu că aş mai fi putut să-l protejez, dar cel puțin am încercat să lămuresc lucrurile. Chiar dacă nu m-au crezut, eu am vorbit. Dar apoi au venit şi toți aceia care voiau bani. Ştiau foarte bine că mințeau, şi m-am dus iar la televiziune şi am spus „Aceşti oameni lucrează pentru mine, nu pentru Michael." Oamenii încearcă să obțină bani prin orice mijloace.

SB: Şi când era mai tânăr, simțeați nevoia să-l protejați? Ați observat imediat că, dintre toți cei nouă copii, el era mai delicat, mai sensibil, mai blând?

KJ: Știi, am văzut că era mai sensibil decât ceilalți, dar... eu cred că este destul de puternic, atunci când e cazul. Nu eşti de acord?

SB: Oh, absolut, chiar ieri am văzut. V-am spus. Michael a avut un conflict puternic cu Frank, legat de ce anume să facă mâine seară la Carnegie Hall. Absolut, da, e foarte puternic atunci când trebuie.

KJ: Aham, aşa e el.

SB: Deci ați văzut şi dumneavoastră. Ați văzut că are un spirit delicat, dar puternic.

KJ: Şi delicat şi puternic. Şi poate fi rănit foarte uşor, ştii, dacă oamenii gândesc într-un fel sau spun anumite lucruri despre el. Dar cred că e mai călit acum, pentru că a trecut prin atâtea.

SB: Absolut.

KJ: A dobândit o cochilie mai tare.

SB: A avut multe de îndurat. Absolut. Când a ales să stea acasă... era deja mare, după „Thriller", era deja una dintre cele mai mari staruri din lume.

KJ: Aham.

SB: Puteți să vorbiți despre asta? Adică, în ziua de azi tinerii pleacă la colegiu pe la şaptesprezece ani şi nu mai sunt atât de apropiați de părinți... şi uite un tip care îşi poate permite să locuiască oriunde, dar alege să stea cu părinții. Deci, discutam despre cum a ales Michael să stea cu dumneavoastră, deşi ceilalți copii s-au căsătorit devreme – cel puțin, băieții mai mari.

KJ: Da, aşa au făcut.

SB: Dar Michael nu.

KJ: Nu.

SB: Şi ați fost fericită să-l aveți lângă dumneavoastră?

KJ: Da. De fapt, nu am vrut să-mi văd niciunul dintre copii părăsind căminul, dar aşa sunt mamele.

SB: Corect.

KJ: Dar trebuie să plece, la un moment dat.

SB: I-ați spus „Ce bine că eşti acasă. Ai luat o decizie corectă. Stai aici până te căsătoreşti."?

KJ: Nu.

SB: Sau i-ați spus „Eşti un superstar, ar trebui...”?

KJ: Nu, nu. Nu am fost niciodată de acord să-ți împingi copiii din cuib, cum face mama-pasăre... să-i arunci din cuib şi să le spui „Zboară!” Am vrut ca ei să devină suficient de puternici şi să decidă singuri când vor să plece... atunci când sunt pregătiți... la douăzeci şi patru de ani... douăzeci şi cinci...

SB: El a fost mereu protector cu dumneavoastră?

KJ: Îmi spunea „O să-ți cumpăr o casă.”

Capitolul 29
A fi mama lui Michael

SB: Sunt multe lucruri pe care mi le povesteşte despre perioada când era un copil, despre dumneavoastră. De exemplu, îmi spune că dansa mereu...

KJ: Aham.

SB: Şi făcea deranj.

KJ: Mhm [*râde*].

SB: Şi toată lumea îi spunea: „Michael, nu mai dansa!” Iar dumneavoastră spuneați „Nu, lăsați-l să danseze.”

KJ: Da.

SB: Într-un fel, vă este recunoscător pentru că l-ați încurajat, mai mult decât oricine altcineva...

KJ: Serios?

SB: Da, întotdeauna îmi spune... Una dintre poveştile pe care le avem în carte este despre faptul că el dansa mereu şi deranja lucrurile prin casă, şi făcea zgomot iar dumneavoastră spuneați „Nu, lăsați-l pe Michael să danseze. Lăsați-l să danseze mereu.”

KJ: Da.

SB: Vă amintiți asta?

KJ: Da, da. Cred că Michael s-a născut cu asta pentru că, de când era foarte mic, avea vreo trei ani, şi ceilalţi cântau, iar el... asta m-a făcut să observ că avea talent de cântăreţ... stătea în colţ, când ceilalţi cântau şi avea un simţ al armoniei şi m-am gândit „Doamne, de unde îi vine asta?” Şi pe urmă, când el avea vreo cinci ani, ceilalţi se întrebau „Ce mişcare să punem în cântecul ăsta?” – se refereau la coregrafie; şi Michael le arăta: „Hai să facem aşa şi aşa.”

SB: Ca şi cum le avea deja înăuntrul lui?

KJ: Chiar le avea. Totul era în el. Nu ştiu de unde, şi asta m-a surprins. Aşa cum astăzi văd nişte lucruri la Prince şi nu-mi vine să cred. Aşa era şi Michael.

SB: Săptămâna trecută citeam pe undeva că Michael şi-a făcut implant chirurgical la bărbie, atât de ridicoli au ajuns cu bârfele. Ce părere aveţi despre astfel de lucruri, ca mamă?

KJ: Despre oamenii care îl bârfesc?

SB: Ce simţiţi când citiţi asemenea lucruri...

KJ: Oh, mă supără. Mă enervează.

SB: Dar în acelaşi timp vă spuneţi „Eu cred în Dumnezeu şi cred că totul are un rost”? Găsiţi putere în credinţă şi în ideea că până la urmă nimic din toate acestea nu contează, că se va face voia lui Dumnezeu?

KJ: Da, aşa simt. Dacă nu ar fi fost credinţa, spiritul şi încrederea în Dumnezeu, nu cred că aş fi rezistat, cu toate necazurile prin care am trecut cu familia şi cu Michael. Este foarte dureros. Dar trebuie să te rogi. Este singurul mod prin care poţi...

SB: Deci, asta v-a ajutat să mergeţi mai departe?

KJ: Da.

SB: Şi i-aţi spus lui Michael, în 1993 sau în alte ocazii „Trebuie să fii aproape de Dumnezeu. Ai nevoie de credinţă. Asta te va ajuta să treci prin toate încercările.”? Nu banii, nici succesul sau fanii. Ci o relaţie solidă cu Dumnezeu?

KJ: Exact, aşa este. Aşa simt, aşa simt.

SB: Majoritatea oamenilor, atunci când cunosc succesul, se îndepărtează de religie. E o tendinţă. Dar în cazul dumneavoastră se pare că, pe măsură ce familia avea mai mult succes, aţi devenit tot mai religioasă. Aţi ţinut strâns de credinţă.

KJ: Da. Este tot ce am. Sunt mândră de copiii mei, de ceea ce fac ei, de talentul lor. Dar există lucruri în lume pe lângă care asta nu valorează nimic. Pentru că Satan este... poate n-o să mă crezi...

SB: Vă rog, vorbiţi deschis...

KJ: Mhm.

SB: Există şi în credința mea nişte lucruri cu care s-ar putea să nu fiți de acord. [*Râd amândoi.*] Dar amândoi suntem oameni credincioşi.

KJ: Păi, eu cred că Satan este zeul sistemului. Şi spun asta pentru că... sunt toate acele ştiri pe care le auzi, ştirile negative... sunt atâția oameni care face lucruri nebuneşti... Şi Biblia vorbeşte despre copiii din zilele acestea, despre faptul că nu mai au respect, că iubesc banii mai degrabă decât pe Dumnezeu, şi cum nu mai există respect reciproc între copii şi părinți. Asta se întâmplă. Nu crezi?

SB: Absolut. Uite, de aceea cred că ar trebui să veniți mâine seară la discursul pe care eu şi Michael îl vom ține la Carnegie Hall. Va fi o mare lovitură împotriva celor care sunt de partea lui Satan. Ar trebui să veniți. Ceea ce m-a atras la Michael – şi ar trebui să vedeți discursul pe care îl va ține mâine – este felul emoționant în care vorbeşte despre faptul că familiile nu mai iau cina împreună şi că părinții nu le mai citesc poveşti copiilor, la culcare. Şi de fiecare dată când se trăgeau focuri de armă într-o şcoală, mă suna când al era în California iar eu eram în New Jersey. Şi-mi spunea „Ai auzit? Alt copil a fost împuşcat." Astăzi, în America, e ceva obişnuit. „A, încă un copil împuşcat." şi întorci pagina. Dar Michael plângea.

KJ: Mhm, aşa e Michael.

SB: De ziua mea, am adus copilul care apare pe posterul campaniei naționale împotriva leucemiei. A venit şi Michael, iar fetița asta de şapte ani a stat lângă el. Şi câna mama ei i-a spus lui Michael povestea fetiței, Michael a plâns ca un copil. A fost incredibil. Şi dumneavoastră faceți la fel?

KJ: Da.

SB: Aşadar, el chiar vă seamănă. Adică, dacă vreau să-l înțeleg pe el, trebuie să vă înțeleg pe dumneavoastră.

KJ: Da. Nu-mi place asta, şi nici lui Janet. [*Râde.*]

SB: Michael mi-a spus despre dumneavoastră, că nu puteți să refuzați pe nimeni. Oamenii vă cer diverse lucruri şi nu puteți să le spuneți nu.

KJ: Mda, e greu. Iar el e la fel ca mine, şi i-am spus că trebuie să învețe să spună nu.

SB: Asta vi se trage de la părinți? Erau oameni foarte amabili?

KJ: Da. Mai ales mama mea. Dar şi tata.

SB: Deci, ați transmis copiilor această tradiție a bunătății. Amabilitatea era cel mai important lucru.

KJ: Aşa simțeam. Uneori, când eşti sărac şi nu ai nimic altceva de dăruit, oferă iubire, dăruieşte din tine, din sufletul tău, aşa cum fac oamenii săraci dintotdeauna. Părinții mei invitau mereu oameni la masă, din puținul lor.

SB: Sunteți tratată diferit în biserică, fiind mama celor din trupa Jacksons?

KJ: A, nu, nu, nu.

SB: Şi vă place faptul că puteți fi în largul dumneavoastră acolo?

KJ: Da, îmi place. Pot să fiu eu însămi. Este o fată în congregație care stă întotdeauna lângă mine, care a fost în turneu cu Diana Ross, a făcut parte din Supremes, dar e tratată la fel ca toată lumea. Şi fiica mea e în congregație, şi e tratată la fel.

SB: Care, Rebbie?

KJ: Rebbie.

SB: Şi ea locuieşte... aproape de dumneavoastră?

KJ: Locuia, înainte. Acum e în Las Vegas.

SB: Avrea să vă mai întreb ceva. Pot să opresc reportofonul, sau nu. Dar Michael a avut o relație chinuitoare cu tatăl lui. Nu e nicio noutate. Vreau să spun, asta a ieşit la iveală, după cum ştiți, în interviuri şi lucruri de genul acesta.

KJ: Aha.

SB: Probabil ştiți că este... nu ştiu cât de mult a vorbit el în public despre tatăl lui, dar unul dintre cele mai cunoscute lucruri pe care le-a afirmat public a fost că atunci când intra în încăpere, îi venea să vomite, atât de frică îi era de el. Vă amintiți asta?

KJ: Ştiu! Da, îmi amintesc când a spus asta. Îmi spunea şi mie şi când plecam să-l vizitez îmi spunea „Să nu vii cu Joseph.” Îl întrebam „De ce?” şi-mi răspundea „Eu, pur şi simplu...”

SB: Pot să opresc asta, dacă doriți.

KJ: Da. Vrei să-l opreşti? Te rog.

SB: Desigur.

PARTEA a Va
Există femeia ideală?

Capitolul 30
Relații şi fete care vor să-i fie iubite

SB: Ştii cum simulează copiii nunți. Îți spun că le-a căzut cu tronc cineva din clasă. Copiii par să fie romantici în mod natural. Tu ai fost mereu romantic?

MJ: Nu intenționat, dar nici non-romantic, nu cred. Trebuie să fii tu însuți.

SB: Copiilor li se întâmplă această „iubire adolescentină" şi se îndrăgostesc unii de alții. Mereu se creează astfel de leghături în clasă.

MJ: Cred că e ceva drăguț.

SB: Îți place să creezi poveşti de iubire? Eşti genul de persoană care aranjează întâlniri?

MJ: Nu, nu fac aşa ceva. Sunt prea ruşinos ca să fac chestii din astea. Eu semăn mult cu mama. O întrebam: „Tu îl săruți pe Joseph?" iar ea răspundea „Nu mă întrebați asemenea lucruri." Noi insistam „Mamă, te săruți cu el?" iar ea „Nu vreau să vorbesc despre asta." Noi: „Păi, cum l-ai cunoscut? Cine pe cine a cerut în căsătorie?" Iar ea spunea „Nu vreau să vorbesc despre asta."

SB: Prin urmare, ai devenit timid şi modest în privința lucrurilor care țin de iubire şi romantism?

MJ: Da, noi nu vorbim despre asta.

SB: Ai fost căsătorit de două ori, Michael. Mai crezi în romantism, sau ai avut nişte experiențe negative şi acum îți e greu să mai crezi?

MJ: Nu, mai cred, dar sunt ruşinos. Niciunul dintre noi nu i-a invitat pe părinți la nuntă. Nu credem în asta. Suntem prea timizi. Nu aş îndrăzni, pentru nimic în lume, să o chem pe mama la nunta mea. Nu mă pot imagina, mergând către altar şi să o văd me mama stând acolo. De aceea am fugit toți şi ne-am căsătorit în secret iar mama afla din ziare şi nu se supăra. Pentru că suntem exact ca ea. Şi ea ar fi făcut la fel.

SB: Deci, iubirea trebuie să fie ceva ascuns, secret?

MJ: E ceva personal, ca şi lucrurile intime.

SB: Şi lucrurile intime sunt întotdeauna personale?

MJ: Da.

SB: Şi eu cred că iubirea romantică înfloreşte prin mister şi tăinuire. Dar nu trebuie să exagerăm cu asta. Părinții tăi ar trebui neapărat să fie prezenți la nunta ta. Deci, romantismul este ceva în care crezi dar în privința căruia ai fost educat să fii ruşinos?

MJ: Sunt ruşinos. Habar n-am cât de bine m-aş pricepe la asta, pentru că sunt timid. Sunt foarte diferit în privința asta. Ştiu că unii pot fi foarte poetici cu fetele şi „O, iubito, asta şi aia." Eu nu sunt aşa. Eu spun simplu ce am de spus şi merg direct la țintă.

SB: Şi ce faci în videoclipuri, de exemplu, când trebuie să portretizezi iubirea şi ai scene de dragoste şi lucruri de genul acesta?

MJ: De aceea eu mă ocup de castingul fetelor, pentru că trebuie neapărat să-mi placă. Şi dacă-mi plac, pot să-mi joc rolul. Fetele din videoclipuri le-am ales pentru că mi-a plăcut într-adevăr de ele şi apoi am avut probleme, pentru că şi ele începeau să mă placă iar eu nu voiam ca lucrurile să devină serioase – aşa că uneori am avut probleme.

SB: Probabil că te-ai confruntat mereu cu asta, pentru că, în afară de faptul că erai faimos, mai erai şi genul de bărbat pe lângă care toate femeile voiau să fie – delicat, sensibil şi fără teamă de a-ți exprima emoțiile. Femeile sunt înnebunite după tipi care nu se tem să-şi arate vulnerabilitatea şi delicatețea, pe când o grămadă de inşi de la Hollywood sunt atât de plini de ei, egoişti şi fug de angajamente. S-a întâmplat deseori, ca femeile să se agațe de tine?

MJ: Ce vrei să spui?

SB: După cum ai spus, trebuia să fie ceva profesional. Tu doar filmai ceva cu nişte actrițe, dar după aceea ele se ataşau.

MJ: Da, s-a întâmplat.

SB: Cum aflau că tu nu le împărtăşeai sentimentele?

MJ: Când mă vedeau fugind de ele. Mdap. Unele dintre ele mă urmăreau prin toată lumea şi îmi era destul de greu [*să scap*].

SB: Probabil că asta le întărâta şi mai mult, pentru că sfiala asta copilăroasă le atrage. E drept că multor femei le plac băieții „răi". Dar, din anumite motive, multora le plac băieții timizi. Aşa cum unele cred că îi pot „mântui" pe băieții răi şi îi pot şlefui ca pe un diamant brut, altele cred acelaşi lucru despre băieții timizi. Se gândesc „Numai dacă l-aş putea scoate din carapace." Bănuiesc că, după ce alergi de la un capăt al lumii la altul, ca să scapi de ele, până la urmă le pică fisa. Dar tu nu le spui niciodată verde-n față?

MJ: Nu, pentru că le-ar răni prea tare.

Capitolul 31
Iubiri fulgerătoare şi adolescentine

SB: Ce voia Cindy Crawford de la tine, aseară?

MJ: O mai văzusem de câteva ori, de la distanță, şi ea era cu alți tipi... ne-am mai intersectat cu diverse ocazii.. de la distanță. S-o fi gândit că asta era şansa ei de a mă cunoaşte. Probabil că mă admiră. Multă lume vine la mine. Ce ai văzut tu e nimic.

SB: Ai mai văzut celebrități comportându-se aşa, ca o haită de câini, luând urma cuiva care e mai faimos decât ei? E atât de degradant...

MJ: Da. E şi mai rău.

SB: Despre ce ți-a vorbit?

MJ: [*Imitând-o pe Crawford*] „Ce mai faci?" I-am spus „Fac bine." „Oh, eşti sigur că faci bine? Oh, eu iubesc creația ta şi ceea ce faci tu. Cât stai în oraş?" I-am spus „Lucrez aici. Înregistrez."

SB: Crezi că o interesa o relație?

MJ: Mdap. Cam aşa ceva.

SB: Ți-a cerut o întâlnire?

MJ: Fetele astea flirtează... ele cochetează... E drăguță.

SB: A fost vulgară. Un bancher care era cu noi la masă mi-a spus „Cindy Crawford... când o vezi de-aproape, e la fel ca orice tipă." Am întrebat „Dar ce face aici?"

MJ: L-ai văzut pe Donald Trump venind aşa?

SB: Ăsta da, un tip interesant.

MJ: O femeie pe care chiar am plăcut-o şi am respectat-o a fost Prințesa Diana.

SB: De ce?

MJ: Pentru că era rafinată şi îi păsa sincer de oameni şi de copii şi de situația din lume. Ea nu făcea asta ca să se dea în spectacol. Mi-a plăcut felul în care şi-a învățat copiii să aştepte la rând pentru o plimbare sau pentru orice.

SB: Am putea spune că a existat un fir inocent de atracție romantică? Sau nu vrei să spui asta? Poate vrei doar să spui că ai considerat-o o femeie foarte specială?

MJ: Am considerat că este o femeie foarte specială.

SB: Era genul feminin?

MJ: Foarte feminină şi rafinată. Ea era în mod clar genul meu, şi mie nu-mi place oricine. Sunt foarte puține care mi-au plăcut şi care mi s-ar fi potrivit. Trebuie să aibă nişte calități speciale ca să mă facă fericit, iar ea le avea. Sunt sigur.

SB: Pentru că iubea copiii?

MJ: Durează mult până găseşti o imagine în oglindă. Oamenii spun că opusurile se atrag şi cred că şi asta e valabil. Dar eu vreau pe cineva care să fie ca mine, care are aceleaşi preocupări, care vrea să ajute şi care ar merge cu mine în spitale, şi căruia să-i pese de Gavin [*Arvizo*]. De aceea ne-ai văzut împreună, pe mine şi pe Lisa-Marie, făcând astfel de lucruri. Pentru că şi ei îi pasă.

SB: Te-ai gândit vreodată să-i ceri o întâlnire Prințesei Diana?

MJ: Sigur.

SB: Şi de ce nu ai avut curaj să o întrebi?

MJ: Nu am cerut în viața mea întâlnire unei fete. Ele m-au abordat mereu.

SB: Serios?

MJ: Eu nu pot să cer o întâlnire.

SB: Şi dacă ea ți-ar fi cerut să vă întâlniți?

MJ: Sigur, m-aş fi dus. De câte ori m-ai văzut cu Brooke Shields, ea stabilise întâlnirile. De fiecare dată, ea venea cu inițiativa iar eu acceptam. Mi-a plăcut mult şi de Brooke Shields.

SB: Ei îi plac copiii?

MJ: Da. Prima mea prietenă, Tatum O'Neal, care a câştigat Premiul Oscar pentru rolul din „Paper Moon" ["*Luna de hârtie*"]... eu aveam şaisprezece ani, ea avea treisprezece. Şi eram atât de naiv... Ea voia să facem de toate iar eu nu voiam să aud de sex, pentru că aşa fusesem educat de religia mea. I-am spus „Eşti nebună?" Unul dintre principiile în care fusesem crescut era să fiu amabil cu toată lumea. Când am luat-o de mână pe Tatum a fost magic, mai minunat decât orice, şi decât să o sărut – orice. Ea cu Ryan O'Neal şi cu mine eram într-un club, priveam o trupă cântând; ea mi-a apucat mâna pe sub masă şi m-am topit. A fost magic. Am simțit focuri de artificii. Nu-mi mai trebuia altceva. Dar pentru copiii de astăzi, nu mai înseamnă nimic. Ea a crescut prea repede. Nu-i păsa de inocență, iar eu iubesc asta. Acum, Brooke Shields, a fost una dintre iubirile vieții mele. Am ieşit de multe ori împreună. Pozele ei erau pe toți pereții şi la oglinzile mele. Eram la Premiile Oscar cu Diana Ross şi ea a venit şi mi-a spus „Bună, eu sunt Brooke Shields. Mergi la petrecerea de după?" Am zis „Mda" şi m-am topit pur şi simplu. Aveam vreo douăzeci şi trei de ani... era pe vremea „Off The Wall". M-am gândit „Oare ştie că am poze cu ea prin toată camera?" Aşa că am mers la petrecere şi mi-a zis „Vrei

să dansezi cu mine?" Am mers pe ring. Şi, mamă, ne-am schimbat numerele de telefon şi toată noaptea aia am stat treaz şi m-am învârtit prin cameră, eram atât de fericit... Era rafinată. La o întâlnire, ea a devenit foarte intimă iar eu am dat înapoi. Şi nu ar fi trebuit. Cât despre Lisa... suntem prieteni încă, dar ea tot fuge. Tocmai şi-a schimbat numărul şi nu îl am pe cel nou.

SB: Recunoşti inocenţa imediat?

MJ: Imediat, cu toate că la femei e mai greu, pentru că sunt foarte alunecoase. Dar la bărbaţi o recunosc de obicei, pentru că sunt mai deschişi şi sunt ca nişte căţei, în vreme ce fetele sunt ca pisicile. Ştii când te întorci acasă din concediu şi căţelul sare în jurul tău, iar pisica parcă spune „Hei, nu eu am nevoie de tine. N-ai decât să vii încoace şi să mă iei în braţe." Pisicile au atitudine. Trec pe lângă tine, nepăsătoare, chiar dacă nu te-au mai văzut de trei luni. Femeile sunt foarte deştepte. Walt Disney spunea că sunt mai deştepte decât bărbaţii, şi el mereu angaja mai multe femei.

Capitolul 32
Gândind la femeia perfectă

SB: Acelaşi principiu, de a nu te expune în mod exagerat. Ai sfătui femeile să facă acelaşi lucru, în relaţii? Le-ai spune oamenilor de astăzi, care se plictisesc unul de altul: „Ştii, cincizeci la sută dintre căsnicii eşuează, în mare parte deoarece soţii şi soţiile se plictisesc unii de alţii. Devin dezgustaţi şi plictisiţi." Le-ai spune că, dacă ar exista mai mult mister, dacă ar învăţa să se mai abţină şi să mai lase nişte lucruri de descoperit la celălalt, atunci ar avea parte de mai multă aventură în relaţiile lor?

MJ: Da, da... Cred că e bine să te dai la o parte. Aşa cum se spune: „absenţa face ca inima să devină mai iubitoare." Cred în asta. E foarte important să te depărtezi din când în când. Nu înţeleg cum pot oamenii să fie împreună toată ziua şi să nu aibă nicio problemă. Cred că e drăguţ şi frumos...

SB: Ai văzut astfel de căsnicii?

MJ: Am văzut nişte cupluri, da. Nu ştiu cum fac. Pentru că, din punct de vedere creativ, trebuie să facă foarte multe... [*ca să reuşească*]

SB: Deci, femeile cu care te-ai întâlnit, cele care au fost suficient de deştepte să nu se arunce pe tine, au fost cele care ţi-au trezit interesul, cele care nu erau disponibile oricând şi a trebuit să le urmăreşti puţin?

MJ: Cele care erau rafinate şi liniştite şi care nu erau obsedate de sex şi de toată nebunia, pentru că pe mine nu mă interesează asta.

SB: Ele sunt cele care te atrag cel mai mult?

MJ: Aham. Sunt multe lucruri legate de relații pe care nu le înțeleg şi nu ştiu dacă le voi înțelege vreodată. Cred că asta m-a durut cel mai mult, în relațiile mele – faptul că nu înțeleg cum fac oamenii anumite lucruri.

SB: Lucruri înjositoare?

MJ: Lucruri înjositoare şi vulgare, pe care le fac cu trupurile lor. Asta nu înțeleg şi asta mi-a afectat relațiile.

SB: Aşadar, pentru tine iubirea este ceva foarte pur?

MJ: Foarte pur. Unele lucruri m-au şocat.

SB: Ce era cu Diana, cu genul acesta de femeie – demnitatea ei, sau inocența? Vezi adesea aceste calități la persoanele de spiță regală?

MJ: Nu, nu le vedem şi asta îmi place. Eu cred că ei chiar îi păsa de oameni şi chiar a încercat să facă lumea un loc mai bun. Cred cu tărie că era o persoană altruistă. Se vede clar, în unele fotografii în care atinge fețele unor copii, din felul cum îi ține în poală şi cum îi îmbrățişează. Când vezi regina, deşi poartă mănuşi şi flutură mâinile de la distanță, poți să-i vezi inima. Să laşi vorbăria deoparte şi să te duci în acele barăci, să intri în acele canale, să stai acolo şi să dormi cu ei. Asta înseamnă fapte, nu vorbe; şi asta fac eu. Mai ştii când ai spus că mi-ai văzut fotografia din China, într-o colibă. Eu chiar mă duc acolo să văd oamenii şi să intru în contact cu ei.

SB: Când eşti la o întâlnire, îți poți da seama care dintre oamenii de afaceri sunt pragmatici şi dispuşi să facă orice – să manipuleze, să mintă – şi care sunt sinceri, inocenți şi cu care ai vrea să ai de-a face? Poți să observi imediat? Sau, dimpotrivă, priveşti prin ochii unui copil care vede bunătate în toți oamenii şi de aceea uneori ai căzut în capcana unora care nu erau foarte de treabă?

MJ: Şi asta e adevărat. Funcționează în ambele sensuri, dar poți să o depistezi şi să o simți la alte persoane. E un tip în Los Angeles care lucrează într-un magazin de muzică, are vreo cincizeci de ani şi are spiritul unui băiat de unsprezece ani. Mereu mă uit fix la el iar el mă fixează la rândul lui şi e ca un fel de telepatie între noi. Vorbeşte ca un copil, şi are un fel de a-şi mişca ochii... Îmi spun „Asta e tare interesant.” Mi-ar plăcea să-l cunosc mai bine şi să aflu ce e cu el. Serios. E uimitor. Eu simt asta. O simt la copii, imediat, iar copiii o simt la tine.

SB: E aproape ca o uşurare: „E pe-aici cineva care mă înțelege”?

MJ: Da. Privirile lor se luminează atunci când te văd şi vor să se joace, iar tu simți asta.

SB: Michael, ai întâlnit vreodată o astfel de femeie, căreia îi plac aceleaşi lucruri, care s-ar juca de-a v-ați ascunselea cu tine, căreia i-ar plăcea să vă stropiți cu apă?

MJ: Nu încă. Cele cu care am fost, erau geloase pe copii. Toate. Erau geloase chiar şi pe propriii lor copii şi se simțeau la concurență cu ei. Asta mă punea în dificultate.

SB: Teoretic, dacă tu ai fi fost Adam în Grădina Raiului şi ai fi găsit o astfel de Evă, ar fi fost femeia ideală pentru tine?

MJ: Absolut. Nu am găsit femei cărora să le placă joaca. Cred că bărbaţii sunt mai degrabă dispuşi să se prostească. Chair şi atunci când sunt mai în vârstă, la treizeci de ani... iar o femeie ar veni şi ar spune „Ce faci? Nu mai face asta. Ai înnebunit?" Tipul i-ar răspunde: „Ne distrăm şi noi, ce?"

SB: Femeile consideră că este imatur să te porţi astfel, nu?

MJ: Da, dar dacă te uiţi în istorie, nu vei găsi criminali în serie femei.

SB: Da, dar ele nu se joacă aşa cum o fac băieţii.

MJ: Ştiu că nu.

SB: Chiar la vârste mai mici, ele se joacă cu păpuşile de-a căsătoria. Cu alte cuvinte, esenţa este că, dacă băieţii se stropesc cu apă, fetele vor spune „Nu mai faceţi asta." Ela deja vor să fie mai mature. E aproape împotriva genului lor. Ai găsit vreodată fete cărora să le placă farsele care îţi plac ţie? Ai găsit vreodată o femeie care să colecţioneze reviste de benzi desenate?

MJ: E o raritate. Dacă aş găsi una, aş fi înnebunit. Mai ales dacă ar avea acele calităţi şi acea frumuseţe interioară. Ar fi premiul cel mare pentru mine. De aceea bărbaţii ies împreună prin oraş. Pentru că ei pot să facă asta.

SB: Dacă ne gândim la mame şi la taţi, mamele se pricep să facă temele cu copiii şi sunt grijulii, iar taţii aplică joaca brută. Ei se tăvălesc pe jos, se murdăresc, fac lupte cu copiii şi construiesc castele în groapa cu nisip. Nu e interesant? E oarecum un dezechilibru. Pe de altă parte, fetele ridiculizează mereu băieţii la şcoală, pentru că sunt imaturi. „Uite la băieţii ăia. Uite cum se comportă." Poate că femeile ar trebui să înveţe arta de a se juca la fel ca bărbaţii.

MJ: Nu crezi că este un tipar biologic? Aşa ca o rasă... nu crezi că femeile sunt o specie diferită?

SB: Evident că sunt diferite, dar întrebarea este: „De ce nu vor să se joace?" Chestia amuzantă este că singura ocazie în care se joacă, este atunci când flirtează. Cu alte cuvinte, dacă le alergi prin încăpere şi se întâmplă ceva romantic, atunci aleargă şi ele, râd şi chicotesc. Dar numai dacă e vorba de o idilă. Între ele, nu fac aşa ceva. N-ai să vezi două fete alergându-se, jucându-se de-a v-aţi ascunselea, luându-se la trântă, aşa cum fac cu un iubit. O mulţime de fane – femei care sunt interesate de tine – ar face toate aceste lucruri de dragul tău. Dar nu ai cum să ştii dacă le-ar şi plăcea cu adevărat. Se pare că numai dragostea le face pe femei jucăuşe. Însă uneori îi necăjesc pe bărbaţi, pentru că femeile devin sâcâitoare şi capătă putere asupra lor cu aceste mici jocuri. Voiam să găsesc patru sau cinci femei care să se potrivească în acest capitol, femei de succes care şi-au păstrat calităţile copilăreşti; şi până acum nu am găsit decât una. Când te gândeşti la Bill Clinton, nu consideri că este un tip destul de jucăuş? Se duce la McDonald's şi aleargă...

MJ: Merge cu bicicleta prin Casa Albă. Ai văzut? Mergea cu bicicleta prin Casa Albă ca să ajungă la o întâlnire. Era o fotografie grozavă cu el, în „Vanity Fair". Ţi-o poţi închipui pe Hillary făcând asta? Nici într-un milion de ani. Dar mă pot gândi la fetiţe cărora le place să se joace. Fete care sunt băieţoase.

SB: Bine, dacă sunt băieţoase. Dar când cresc, se mai joacă ele la fel?

MJ: E în firea lor să rămână ele însele şi să fie demne în acelaşi timp.

SB: Ceea ce caută femeile, mai mult decât orice pe lume, este să se îndrăgostească. Ele nu mai sunt interesate la fel de mult să se joace. Dar, odată ce s-au îndrăgostit, este eliberată o latură jucăuşă, lipsită de griji.

MJ: Eu am nevoie de joacă.

SB: E o diferență între fani şi fane, în privința modului cum relaționează cu tine?

MJ: Uneori. Dar descopăr că bărbații de astăzi se schimbă şi am văzut asta, în cariera mea. Tipii țipă, cu acelaşi soi de adulație ca şi fetele, în multe țări. Nu le e ruşine. Tremură, „Te iubesc.", şi de multe ori suntem urmăriți de bărbați.

SB: Dar femeile sunt fanatice.

MJ: Mda, ele sunt loiale. Mereu au fost loiale. Sunt activiste. S-ar lupta pentru mine.

Capitolul 33
Figuri materne

SB: Crezi că e mai uşor să fii mai apropiat de figuri materne din viața ta, precum Elizabeth Taylor, mama ta pe care o elogiezi, şi sora ta Janet? Consideri că femeile sunt mai copilăroase decât bărbații? Sunt ele mai blânde, mai puțin competitive, mai puțin meschine? Ai avut prin preajmă şi nişte femei meschine, care se comportă într-un fel masculin agresiv, cum e Madonna. Mi-ai spus că ea poate fi josnică. Este aceasta o caracteristică feminină la Madonna, sau simți că are ceva masculin în ea? Îți e mai uşor să te apropii de femei?

MJ: În unele cazuri da, în altele nu. Depinde de vârstă. Am văzut femei cu adevărat meschine şi răutăcioase, care mai târziu au devenit nişte „ladies". S-au transformat în oameni buni. Am vazut asta la fostele soții ale fraților mei, care erau oribile. Erau ca nişte coşmaruri în tinerețe. Cu timpul, au devenit bune. Dar la început erau pur şi simplu oribile. Apoi, cu vârsta, s-au liniştit. Asta îmi place, când devin bune.

SB: Dar ți se pare că te înțelegi mai uşor cu femeile? Sunt ele mai maleabile decât bărbații? Uite, eu consider că femeile sunt mai grijulii, mai fine, şi au o mai mare noblețe a spiritului.

MJ: Încerc să fiu cât se poate de sincer cu tine.

SB: Mulți dintre prietenii tăi cei mai apropiați sunt femei.

MJ: Femeile sunt mai blânde decât bărbații. Da, aşa este.

SB: Un copil-vedetă ca Shirley Temple e atât de drăgălaş... crezi că un băiat ar putea fi la fel de drăgălaş?

MJ: Da, dar nu ar fi la fel de... Shirley Temple avea ceva care ne făcea fericiți şi ne făcea să zâmbim.

SB: Eşti mai protector cu Paris, fiindcă e fetiță?

MJ: Paris se poate descurca singură uneori, mai bine decât Prince. Prince nu e aşa. Dacă e luat mai tare, cedează. Ea nu ia nimic de la nimeni. Ea se luptă. E dură, foarte dură. E adevărat, omule. Prince va lăsa oamenii să profite de el şi nu va spune nimic.

SB: Seamănă mai mult cu tatăl lui, e ca tine.

MJ: Aşa am fost. Mama îmi spunea mereu: „Nu lăsa oamenii să te rănească. Semeni prea mult cu mine." Striga: „Semeni prea mult ca mine. Nu vreau să fii ca mine. Eu sufăr prea mult." Pentru că oamenii profită.

SB: Dar nu nu ai devenit niciodată un dur. Se pare că preferi să se profite de tine, decât să profiți tu de alții. E dureros ca oamenii să profite de tine. Dar e şi mai dureros să fii un om meschin şi agresiv. Lipsa de caracter e o formă de corupție interioară şi este incompatibilă cu fericirea. Ia aminte că oamenii răi nu sunt niciodată fericiți. Sunt nefericiți şi încearcă să-i facă pe ceilalți să se simtă la fel de nefericiți ca ei.

MJ: Mda, eu prefer să sufăr. Nu-mi place să spun asta, pentru că am suferit mult. Doamne, cât am suferit... Dar prefer să sufăr eu.

SB: Ai văzut fața urâtă a oamenilor.

MJ: Am văzut ce e mai rău... coşmarul condiției umane şi al sufletului omenesc. Nici prin cap nu mi-a trecut că un om obişnuit poate fi capabil să se comporte în felul acesta.

SB: Copiii nu ți-au făcut asta niciodată, Michael. Nu le-ai văzut niciodată o parte urâtă? Cu excepția cazurilor când au fost influențați de părinții lor.

MJ: Cu excepția cazurilor când vezi un grup de copii care încearcă să se impresioneze unii pe alții şi să arate că au o primit educație rea. Dacă aş fi crescut eu copiii despre care auzi la ştiri, ar fi fost nişte copii total diferiți. Nici măcar nu şi-ar fi imaginat să facă asemenea lucruri. Dacă aş fi crescut în Jamaica, aş fi avut alt accent. Dacă aş fi fost un copil englez, n-aş fi... Totul ține de mediu. Dar şi genetica are un rol important, la fel ca educația, îmbrățişările, atingerea şi să te uiți în ochii lor şi să le spui „Te iubesc, am nevoie de tine, eşti aici pentru că te iubesc. Ți-am cumpărat asta pentru că te iubesc." Cum le spun eu lui Prince şi Paris: „Ştiți de ce v-am cumpărat asta?" iar ei răspund „Pentru că ne iubeşti." Şi le spun „Da, de aceea v-am cumpărat-o." Ei au nevoie să ştie asta. Aş fi vrut ca şi eu să fi auzit-o mai des. Mama mea e grozavă. Ea e o sfântă. O adevărată sfântă.

PARTEA a VIa
Relaţii romantice şi relaţii care rănesc

Capitolul 34
Femeile şi încrederea – Lisa-Marie Presley şi soţiile fraţilor lui

SB: Ce părere ai despre bărbaţii care nu le sunt credincioşi soţiilor lor?

MJ: Nu cred că e bine. Dar înţeleg. Ştiu că e un răspuns ciudat.

SB: Femeile se îndrăgostesc de tine tot timpul, fiindcă eşti un megastar, aşa că nu judeci bărbaţii care nu sunt fideli, pentru că e vina femeilor care se pun la dispoziţia altcuiva?

MJ: Nu îi judec, pentru că femeile sunt capabile de lucruri care îi fac foarte nefericiţi pe bărbaţi. Am văzut asta la fraţii mei. I-am văzut plângând, i-am văzut în lacrimi, smulgând iarba de pe peluză, frustraţi din cauza soţiilor.

SB: Crezi că ele erau mai interesate de succes, decât de ei?

MJ: Absolut. Le interesau banii lor. De aceea eu nu voiam să mă căsătoresc. Am rezistat cel mai mult. Am stat acasă până pe la douăzeci şi şapte-douăzeci şi opt de ani.

SB: Deci, pentru tine a contat faptul că Lisa-Marie avea banii ei şi faima ei proprie, şi nu aveai de ce să-ţi faci griji că ar fi avut interese ascunse?

MJ: Absolut; dealtfel, nu a avut nicio pretenţie atunci când am divorţat. Nu a vrut nimic. Ea face un milion de dolari pe an din colecţii şi drepturi de autor ale lui Elvis şi are propriile ei afaceri. Nu avea nevoie de nimic de la mine.

SB: Asta înseamnă că nu prea erau pe lumea asta fete cu care te-ai fi putut căsători, pentru că până şi o femeie bogată ar fi putut fi interesată de numele tău. Aveai nevoie de cineva care să aibă şi bani şi nume. Cineva ca Presley sau McCartney sau de genul acesta.

MJ: Ştiu. Lisa a fost minunată. Era o persoană plăcută. Dar e greu ca cineva să mă ţină legat. Nu pot sta locului şi de aceea cred că nu pot fi complet căsătorit, tot timpul.

SB: Ai vrut să fii tată pentru copiii ei?

MJ: Da.

SB: Mai păstrezi legătura cu copiii?

MJ: Da, şi cu ea.

SB: Dar căsătoria te limitează?

MJ: Da. Nu ştiu dacă sunt suficient de disciplinat, pentru că sunt ca o piatră care se rostogoleşte. Am o viaţă în care sunt tot timpul în mişcare iar femeilor nu le place asta. Ele vor să stai înţepenit într-un loc tot timpul, dar eu trebuie să mă mişc. Eram în oraşul în care locuiesc şi m-am cazat la hotel, doar ca să simt că merg undeva. Şi casa mea e chiar acolo. Cred că aşa sunt eu, mereu în mişcare.

SB: Te-ai obişnuit aşa. E stilul tău de viaţă.

MJ: Ador să fiu în mişcare.

SB: Mă impresionează faptul că oriunde mergi, îţi iei copiii cu tine. Deci, eşti în mişcare dar iei şi familia cu tine. Prince şi Paris nu se simt lipsiţi de stabilitate, pentru că sursa lor de siguranţă e întotdeauna cu ei. Dar ce spui de familiile care nu au resurse? Ei nu-şi permit să zboare cu copiii de colo-colo. Există oameni de afaceri care trebuie să călătorească, la clasa economică pentru că atât îşi permit şi nu-şi pot lua copiii cu ei de fiecare dată. Crezi că ei ar trebui să nu mai călătorească?

MJ: Îmi pare rău pentru copiii lor. Întotdeauna îi întreb pe piloţi şi pe stewarzi cum se descurcă. Copiii suferă. Absolut. Suferă.

SB: Nici tu nu ai face asta, dacă Prince şi Paris ar suferi. Tu te poţi mişca pentru că ai posibilitatea să îi iei cu tine.

MJ: Nu aş vrea să-i văd suferind.

SB: Ai vrea să le găseşti o persoană ca Rose Fine, o figură oarecum maternă?

MJ: Ar fi drăguţ. Ar fi bine, Dacă persoana este complet sinceră, aşa cum era Miss Fine, dacă le-ar citi şi i-ar educa şi i-ar învăţa că toţi oamenii sunt la fel... Mereu mă mângâia pe faţă şi nu înţelegeam de ce. Îmi spunea că aveam mâini frumoase. Iar eu o întrebam: „De ce, nu sunt toate mâinile la fel?" Dar acum am înţeles ce voia să spună pentru că fac acelaşi lucru cu copiii mei. Îi mângâi pe faţă uite aşa, pentru că sunt tare drăgălaşi. [*Râde.*] Nu am înţeles niciodată de ce îmi făcea ea mie aşa. Apoi creşti şi îţi dai seama că este un mod afectuos de a spune „Te iubesc."

Capitolul 35
Relaţii cu celebrităţi, care nu au mers – Madonna şi altele

[*Comentariu SB: L-am întrebat pe Michael despre prietenii săi celebri. De ce se putea conecta mai uşor cu ei, decât cu non-celebrităţi?*]

MJ: Mda, dar de fapt nu prea am prieteni la Hollywood. Foarte puțini.

SB: Dar de ce nu ai? De ce nu ieşi cu mai multe celebrități?

MJ: Pentru că nu consider că sunt oameni adevărați. Ei iubesc lumina reflectoarelor iar eu nu am nimic în comun cu ei. Ei vor să meargă prin cluburi şi pe urmă să stea şi să bea chestii tari, să fumeze marijuana şi să facă tot felul de nebunii pe care eu nu le-aş face. Nu avem nimic în comun. Îți aminteşti ce ți-am spus? Madonna mi-a spus clar, înainte să ieşim: „Eu nu merg la Disneyland, bine? Asta iese din discuție." I-am spus „Dar nu ți-am cerut să mergi la Disneyland." Ea a spus „Mergem la restaurant şi pe urmă la un bar cu striptease." I-am zis „Eu nu merg la un bar cu striptease." Bărbați care se îmbracă în rochii! Pe urmă a spus nişte lucruri urâte despre mine în presă iar eu am spus că e o vrăjitoare obscenă, după ce m-am purtat frumos cu ea. Ți-am spus că eram la masă, mâncam şi au venit nişte copii. „O, Doamne, Michael Jackson şi Madonna! Ne dați autografe?" Ea a răspuns: „Cărați-vă de-aici! Lăsați-ne în pace!" I-am spus: „Niciodată să nu vorbeşti aşa unor copii." Ea mi-a zis: „Ia mai taci!" I-am răspuns: „Tu să taci." Asta s-a întâmplat. Apoi am mers împreună la Premiile Academiei [*Premiile Oscar*] şi nu e o persoană simpatică. Trebuie să spun asta. Nu e deloc o persoană agreabilă.

SB: Oamenii din jurul tău au considerat că era important să fii văzut cu ea?

MJ: Nu au ştiut despre asta. A fost în totalitate ceva stabilit între mine şi ea.

SB: Deci, ai încercat şi nu a mers?

MJ: Mda, am încercat aşa cum încerc şi acord o şansă de fiecare dată.

SB: Ai constatat că valorile tale nu se potrivesc cu ale majorității celor de la Hollywood.

MJ: Nu, ei fac o mulțime de lucruri trăznite care pe mine nu mă interesează iar pe vremea când ieşeam cu Madonna, ea era pasionată de nişte cărți, avea o întreagă bibliotecă de cărți cu femei care erau legate de pereți. Spunea: „Ador cărțile cu perversiuni." De ce aş vrea să văd asta?

SB: Eu cred că mare parte e doar imagine. Ea a spus odată că ar prefera să citească o carte bună decât să facă sex. Cred că lucrurile vulgare fac parte din imaginea controversată pe care încearcă să şi-o cultive.

MJ: Minte când spune ca preferă să citească o carte. Nu ştiu dacă s-a schimbat sau doar încearcă să pretindă că s-a schimbat.

SB: De ce spune lucruri dezgustătoare?

MJ: Cred că îi place să şocheze şi ştie cum să atâțe oamenii. Cred că era sincer îndrăgostită de mine, iar eu de ea nu. A făcut o grămadă de nebunii şi asta a fost. Ştiam că nu aveam nimic în comun. Dar sunt destul de sigur că atunci când ai un copil, asta trebuie să te schimbe. Nu ştiu cât de mult s-a schimbat ea. Sunt convins că acum e o persoană mai bună decât era înainte.

SB: Are doi copii acum.

MJ: Da, ştiu. Cum ți s-ar părea, să te sune şi să-ți spună că îşi pune degetele între picioare. Îi spuneam „Oh, Madonna, te rog.” Iar ea: „Vreau ca atunci când închid telefonul, să te freci şi să te gândeşti la mine.” Ăsta e genul de lucruri pe care le spunea ea. Când ne vedeam, îmi spunea: „Ăsta e degetul pe care l-am folosit aseară.” Nebună, scăpată pe arătură.

SB: Dar tu ai fost crescut în ideea că toate lucrurile romantice trebuie să aibă o anumită modestie... valorile care ți-au fost insuflate sunt foarte asemănătoare cu cele evreieşti. Ceea ce a spus Madonna a fost şocant, doar la început. Apoi a devenit repede monoton şi plicticos. De aceea, ea trebuie să forțeze lucrurile şi să şocheze din ce în ce mai mult, ca să mențină interesul publicului. Când femeile stau cu sânii pe-afară nonstop, lumea încetează să se mai uite. Ți se pare vulgar?

MJ: Ce face ea? Absolut. Nu e deloc sexy. Eu cred că a fi sexy vine din inima ta şi din felul în care te prezinți.

SB: Ai văzut femei care sunt prea modeste ca să atragă atenția în acest fel?

MJ: Da. Nu-mi plac femeile care spun mereu: „Trebuie să am unghiile lăcuite. Trebuie să am unghiile de la picioare făcute. Trebuie să-mi fac manichiura.” Detest chestiile astea. Îmi place când fetele sunt puțin băiețoase. Să se ia la trântă, să se cațere în copaci... Asta mi se pare mie sexy. Dar îmi place şi rafinamentul. Eleganța e totul.

SB: Dacă o femeie se preumblă, cu un decolteu adânc care arată...

MJ: Frank adoră asta. [*Michael arată spre Frank Cascio, care stătea chiar în fața lui. Au râs cu toții*.]

SB: Poate că un bărbat ar vrea să facă sex cu o astfel de femeie. Dar nu înseamnă că ar vrea să se şi îndrăgostească de ea.

MJ: Sigur că vrei să priveşti. Eu iubesc inocența şi îi spun asta lui Frank.

SB: Ai întâlnit femei care să aibă acea inocență, sau consideri că generația de azi promovează femeile care nu sunt inocente şi care nu sunt încurajate să-şi păstreze inocența?

MJ: Aş vrea să fie aşa.

SB: Celebrităților sunt o țintă pentru persoane care vor să se căsătorească din motive greşite – pentru avere, pentru nume. Dar nu poți să-ți dai seama, atunci când cineva are anumite interese?

MJ: Nu ai cum să ştii.

SB: Rabinii din vechime spuneau că vorbele care vin din inimă penetrează inima. Că sinceritatea nu poate fi falsificată. Nu poți să-ți dai seama când cineva se preface?

MJ: E greu, pentru că femeile de astăzi se pricep foarte bine să se prefacă. Sunt atât de alunecoase... Uită-te în Biblie. Femeile i-au distrus pe cei mai puternici bărbați, cu ceea ce au între picioare. Samson – nimeni nu a reuşit să-i atingă părul, până când nu a făcut sex cu Dalila.

SB: Monica Lewinsky şi Clinton... toată lumea uită că ea l-a hărţuit, ceea ce nu-l scuză pe Clinton, dar şi ea are partea ei de vină.

MJ: Nu ţi-am spus? O femeie i-a făcut atâta rău acestui preşedinte. Până unde poate merge o femeie, ca să distrugă reputaţia unui preşedinte? Uite ce a provocat şi de aceea nu-mi place Barbara Walters, pentru că ea a pus paie pe foc. Ea a făcut vâlvă la televizor. A încercat să vină aici astăzi şi am refuzat.

***

MJ: Nu-mi plac cluburile. Am avut parte de ele destul când eram copil, de pe la şase ani. Îzbucneau bătăi, oamenii aruncau cu diverse, se auzeau ţipete, sirenele poliţiei... tata avea grijă să nu luăm parte la aşa ceva – cântam şi plecam. Dar uneori se întâmpla să fim prinşi în nebunia aia. Doamna care ne anunţa – „Urmează micuţii Jackson 5!" – era cea care mai devreme îşi scosese toate hainele. Şi-a aruncat chiloţii în public iar bărbaţii i-au apucat şi i-au dus la nas. Am văzut toate astea. Numele ei era Rose Marie şi avea pe sâni nişte chestii, pe care le-a dat la o parte şi a arătat tot. Iar când am făcut şaisprezece-şaptesprezece ani şi băieţii spuneau „Hai prin cluburi" eu le ziceam „Aţi înnebunit?" iar ei îmi răspundeau: „Nu, tu ai înnebunit? Acolo dăm de fete, de băutură." Dar eu văzusem deja lucrurile acestea, de când eram un copilaş. Acum vreau să fac parte din lumea şi din viaţa pe care nu le-am avut. Dacă vrei să mă distrez, du-mă la Disneyland, du-mă acolo unde e magie.

Capitolul 36
Singurătate, dorinţa de a avea copii, şi răzgândirea Lisei-Marie Presley

SB: Dă-mi voie să te întreb despre singurătate. Oriunde ai călătorit ai avut, slavă Domnului, un anturaj. Oameni care au fost alături de tine mult timp, Frank şi Skip [*Bodyguard-ul lui Michael la vremea aceea, un om foparte plăcut şi decent din New Orleans*.] Şi totuşi, nu e acelaşi lucru ca şi cum ai avea o soţie sau ceva de genul. Te simţi singur? Sau se întâmplă atât de multe în viaţa ta, încât nu ai timp să te simţi singur?

MJ: Când spui „singur", te referi la lipsa unei soţii? A unui partener de viaţă? La asta te referi?

SB: Da.

MJ: Am trecut prin două divorţuri rele şi tocmai am ieşit din al doilea. Chair şi când eram căsătorit cu aceste femei, mă băgam în pat culcare nefericit. Sufeream. Noaptea trecută am plâns când m-am dus la culcare şi nu am dormit bine. Plâng, Shmuley, pentru că mă simt aşa... îţi spun adevărul adevărat şi dacă nu mă crezi poţi să-l întrebi pe Frank. Frank ştie cât am suferit. Simţeam toată durerea copiilor care suferă şi mă durea foarte tare. De aceea am încercat să ajung la fiecare copil despre care auzeam că suferă, de la [*Michael menţionează o fetiţă care se lupta cu cancerul şi pe care a întâlnit-o, împreună cu familia ei, la Shmuley acasă*] şi până la Gavin [*Arvizo*]. Încercam să-i sunt, şi primul lucru pe care l-am făcut de dimineaţă, a fost să sun acasă la… [*fetiţa bolnavă de cancer*] şi mi s-a spus că murise deja. Mă doare. Dar cred că de acolo îmi vine iubirea adevărată, Shmuley. Dacă pot să ajut în felul acesta, mi-e bine şi nu am nevoie de altfel de iubire. Ştii, dacă undeva întâlnesc o fată care mi

se pare frumoasă – şi se întâmplă des asta – e grozav. Vreau să spun că aş ieşi cu ea la o întâlnire sau aşa ceva. Nu e nimic rău în asta. Jennifer Lopez arăta grozav de bine zilele trecute, chiar aşa. M-a şocat, pentru că niciodată nu m-am gândit... arăta bine [*Michael râde în timp ce spune asta*].

SB: Dar ai renunțat să mai speri că femeile te-ar putea înțelege? Eşti de părere că mult mai bine te vor înțelege copiii?

MJ: Nu e uşor de trăit cu mine, pentru o femeie, ca soție. Nu e uşor deloc şi eu ştiu asta. Pentru că îmi dăruiesc tot timpul altcuiva. Îl dăruiesc copiilor, îl dăruiesc cuiva care e bolnav undeva în lume... muzicii... Iar femeile vor să fie în centrul atenției. Îmi amintesc că Lisa-Marie îmi spunea mereu: „Nu sunt o mobilă, nu sunt o mobilă. Nu poți, pur şi simplu..." Şi îi răspundeam: „Nu vreau să fii o mobilă." Şi, ştii, mă căutau la telefon nişte fetițe bolnave iar ea se înfuria şi le închidea telefonul. Dar, ştii, asta e misiunea mea, Shmuley. Trebuie să mi-o îndeplinesc.

SB: Dar dacă ai găsi o femeie care să fi fost atât de blândă, aşa incredibil de caldă?

MJ: Ca Maica Tereza sau Lady Diana sau... Ar fi minunat. Ar fi perfect.

SB: Ar fi mai bine aşa, decât să te descurci de unul singur?

MJ: Absolut, şi Lisa a fost minunată că mergea cu mine în spitale, şi a fost foarte drăguță. Erau copii legați de paturi, sau prinşi cu lanțuri de podea. Noi i-am dezlegat... am eliberat toți acei copii... Detestam asta, iar ea... ea a descoperit multe nedreptăți odată cu mine. Țări ca România, Cehoslovacia sau Rusia... Să fi văzut ce le făceau copiilor... ai fi fost şocat. Îi înlănțuiau de pereți ca şi cum ar fi fost animale şi erau goi şi dormeau în propriile dejecții... Era atât de trist, mi se făcea greață. Le-am oferit haine şi jucării şi multă iubire. Îi iubesc, mă întorceam în fiecare zi să-i văd, să-i îmbrățişez, aş fi vrut să-i iau pe toți la Neverland.

SB: Când ai început să devii copil-vedetă, ți-ai simțit copilăria alunecând încet printre degete? Ai câştigat un concurs la vârsta de opt ani. În 1964, ai fost ales ca lider vocal al trupei familiei. Asta te-a încântat sau te-a îngrijorat? Te-ai gândit: „De unde a început asta? Unde va duce?"

MJ: Nu m-am gândit la asta. Nu mă gândeam la viitor. Luam fiecare zi aşa cum venea. Ştiam că voiam să fiu un star. Voiam să fac lucruri şi să-i fac pe oameni fericiți.

SB: Ai ştiut că asta te va costa copilăria?

MJ: Nici vorbă. Nicidecum. [*Vorbeşte la telefon*] Spune-le băieților să lase muzica să le vorbească şi să nu sară imediat în mijlocul ei. Să asculte de câteva ori şi să lase melodia să se creeze singură. Ăsta e secretul, să lase muzica să le vorbească. Bine? La revedere.

SB: Visezi ca într-o zi, ca într-un viitor mesianic, toți acei copii vor veni şi vor trăi fericiți la Neverland, până la adânci bătrânețe?

MJ: Da.

SB: Şi dacă ai avea resursele necesare, tu chiar...

MJ: Aşa aş face, Shmuley. Şi aş fi fericit să fac asta.

SB: Lisa-Marie a fost înțelegătoare, cel puțin în privința vizitelor. Deci, n-a avut nicio problemă să te însoțească și să ofere compasiune şi iubire acelor copii, şi să-i facă să se simtă speciali?

MJ: Nu a avut nicio problemă să facă asta, dar de câteva ori am avut discuții serioase, pentru că e foarte posesivă cu copiii ei. Copiii ei sunt principala preocupare pentru ea... şi i-am spus „Nu, toți copiii sunt copiii noştri" iar ei nu i-a plăcut niciodată că am spus asta. Era chiar foarte supărată. În plus, ne-am certat odată, când doi băieți din Londra l-au ucis pe un altul şi eu voiam să-i văd, pentru că fuseseră judecați ca adulți şi primiseră sentință pe viață. Aveau zece-unsprezece ani şi voiam să-i vizitez în închisoare. Ea mi-a spus: „Idiotule, tu îi premiezi pentru ce au făcut." I-am zis: „Pariez că dacă ai căuta în viețile lor ai afla că nu au avut părinți aproape, că nu au primit iubire, că nimeni nu i-a ținut în brațe, nu i-a privit în ochi şi nu le-a spus 'te iubesc'. Ei merită asta, chiar dacă vor face închisoare pe viață. Nu vreau decât să le spun că îi iubesc şi să-i îmbrățişez." Ea a spus: "Ei bine, greşeşti." I-am zis: „Ba nu, tu greşeşti." Apoi s-a aflat că băieții proveneau din familii dezorganizate, că nu au primit niciodată atenție când erau foarte mici, nu au fost îngrijiți. Mângâierea lor erau acele filme cu Chucky, în care nu vedeau decât înjunghieri şi crime. Şi aşa au devenit ceea ce sunt.

SB: Atunci a recunoscut că avuseseşi dreptate?

MJ: Nu, ea considera că eu voiam să răsplătesc nişte băieți răi.

SB: A vrut să fii tată pentru copiii ei?

MJ: Păi, a fost întrebată odată. I s-a pus întrebarea la televizor şi a spus „Nu, ei au un tată. Tatăl lor este Keogh.", tipul acela. Dar eu chiar am fost bun cu copiii ei. În fiecare zi le aduceam ceva, iar ei mă aşteptau la fereastră şi mă îmbrățişau. Îi iubesc. Mi-e tare dor de ei.

SB: Se obişnuise să trăiască la Neverland sau i se părea prea izolat?

MJ: Lisa nu a locuit la Neverland. Stăteam în locuința ei din oraş şi veneam periodic la Neverland în vizită. Era ca un fel de weekend plin de distracție.

SB: Copiilor ei le plăcea?

MJ: Glumeşti? Erau în culmea fericirii.

SB: Iar tu erai fericit să le arăți?

MJ: M-hm.

SB: A avut dintr-odată mai multă semnificație pentru tine, atunci când ai avut o familie căreia să-i arăți?

MJ: Da, da. E un loc în care poți să formezi familii, să le uneşti, să aduni oamenii laolaltă prin intermediul iubirii şi al jocului şi al naturii. Neverland apropie familiile... şi vindecă.

SB: Din moment ce idolatrizezi familia, ți-a fost greu atunci să treci prin acel divorț?

MJ: Care dintre ele?

SB: Cel cu Lisa.

MJ: Dacă mi-a fost greu?

SB: Ai simțit mâna destinului? Faptul că eşti diferit? Uite, părinții mei au divorțat când eu aveam opt ani. Prin urmare, eu am considerat mereu căsnicia ca fiind ceva foarte romantic.

MJ: Serios?

SB: Oh, în mod fenomenal. Despre asta vorbesc în toate cărțile mele, despre căsnicie. Din cauză că nu am putut să trec peste...

MJ: Deci tu chiar crezi în căsătorie şi în toate alea? Tu iubeşti căsătoria?

SB: Este lucrul în care cred cel mai mult pe lume. Eu cred în familie, serios.

MJ: Păi şi eu, Shmuley.

SB: Este ceea ce mi-a lipsit. Am scris chiar despre tine, într-una din cărțile mele, în contextul căsătoriei, pe vremea când nici nu mă gândeam că ne vom întâlni vreodată. Era ideea principală, era chiar inceputul cărții. Capitolul unu, primul capitol de început. Cum începea?... „În inima tuturor vieților noastre există un mister puternic şi potent. Michael Jackson coboară dintr-un avion şi treizcei de mii de fani îi aşteaptă sosirea. El e perceput ca fiind extraordinar de special. Cu toții îi strigă numele, emoționați. Au plecat de la slujbe ca să-l întâmpine şi să-l ovaționeze. Din acelaşi avion a coborât şi domnul Jones. Pe el nu îl aşteaptă treizeci de mii de oameni. De fapt, nu îl aşteaptă decât o singură persoană, doamna Jones. Ea i-a ignorat pe toți, inclusiv pe Michael Jackson. Pentru ea, domnul Jones e cel mai important, mai important şi mai emoționant decât cea mai mare vedetă pop din lume.” Te-am folosit ca să exemplific cum transformă căsnicia un om obişnuit într-o celebritate. Cu alte cuvinte, pentru soția mea, eu sunt o celebritate. Ea mă aşteaptă să vin acasă, are o poză cu mine pe perete, ştii? Te simți special pentru o anumită persoană. Şi, în viață, tot ce-ți trebuie e un fan adevărat.

MJ: Corect.

SB: Iar secretul vieții e că nu ai nevoie de treizcei de mii sau de o sută de mii. Tu ai asta, Michael. Poți număra cu degetele de la o mână oamenii care au parte de aşa ceva, în toată lumea asta. Dar ideea la căsnicie este că te alegi cu un singur fan. Un mare fan, care te pune pe tine pe primul loc. Şi asta e tot ce-ți trebuie. Un fan sincer şi iubitor care te iubeşte pentru ceea ce eşti, mai degrabă decât zeci sau sute de oameni care te iubesc pentru ceea ce faci. Aceasta a fost prima idee în cea mai importantă dintre cărțile mele, „Sexul cuşer”.

MJ: E frumos, Shmuley. Mulțumesc.

SB: Pe vremea aceea nu aveam idee că te voi întâlni, dar am vorbit despre asta. Te pomeneam în fiecare prelegere pe tema asta, pe care o țineam prin lume. Cu alte cuvinte, voiam să subliniez că mariajul înseamnă să faci o persoană să se simtă un superstar, la fel ca Michael Jackson.

MJ: Frumos.

SB: Eu cred foarte mult în căsătorie. Aşadar, când relația ta cu Lisa a început să se destrame, ți-a fost greu? Idealismul tău despre familie, toate lucrurile care ai crezut că reprezintă temelia unei familii pe care ți-ai dorit-o mereu, mai ales că ştiai...

MJ: Voiam copii iar ea nu voia.

SB: Ea avea deja copii.

MJ: Mda, dar mi-a promis înainte să ne căsătorim că primul lucru va fi să facem copii. M-a durut, şi mă învârteam prin casă ținând în brațe păpuşi şi plângând, atât de mult îmi doream copii. Eram hotărât să am copii. M-a dezamăgit foarte tare că nu şi-a ținut promisiunea, ştii? După ce am divorțat, se ținea după mama tot timpul. Am toate scrisorile în care îmi spunea: „O să-ți fac nouă copii. O să fac tot ce vrei tu." Sigur, presa nu ştie toate astea, ea a tot încercat luni la rând, dar eu eram prea supărat şi n-am mai vrut să aud nimic.

SB: Ea a crezut că ar fi fost posibilă o împăcare?

MJ: Aham.

SB: Dar copiii erau o problemă majoră?

MJ: Sigur.

SB: Ea avea copii şi nu-i mai păsa.

MJ: Ea avea copii iar eu voiam să fim ca o familie mare şi să avem mai mulți copii. Visul meu e să avem nouă sau zece copii. Asta vreau.

SB: Eşti încă foarte tânăr. Crezi că se va întâmpla asta?

MJ: Da.

SB: Dar asta înseamnă să te căsătoreşti din nou.

MJ: Mda.

SB: Te-ar bucura să faci asta?

MJ: Mhm... sau să adopt.

SB: Crezi că e posibil, Michael, ca tu să atragi femeile nepotrivite pentru tine, din cauza celebrității?

MJ: E greu. De aceea e dificil pentru mine. E dificil. Nu e uşor pentru oamenii celebri să fie căsătoriți.

SB: Crezi că doar cu o celebritate te-ai putea căsători, pentru că nu ar avea atâta nevoie de tine?

MJ: Asta ajută, după părerea mea. O celebritate ar înțelege prin ce treci. Pentru că a trecut la rândul ei prin aşa ceva.

SB: Te-ar ajuta sincer?

MJ: Mda, nu ar interesa-o, ştii... proprietățile tale sau, mă rog... [*Începe să cânte*] „That's what you are..." ["*Asta eşti tu...*"]

SB: Corect, corect.

PARTEA a VIIa
Prietenia cu copii-vedete

Capitolul 37
Căutând prietenia adevărată

SB: Iubirea şi teama, aşa cum am spus, sunt antitetice. Ele sunt ca focul şi apa. Cu cât abundă una dintre ele, cu atât dispare cealaltă. Cu cât te prețuieşti mai mult, cu atât mai puțin te temi că vei fi distrus. Cu cât ai mai multă iubire în viața ta, cu atât mai puțin loc rămâne pentru teamă.

MJ: Aşa este. Mergeam pe străzi şi întrebam oamenii dacă voiau să-mi fie prieteni. Chiar aşa se întâmpla, în Encino. Oamenii se uitau la mine şi rămâneau trăzniți. „Michael Jackson!" Nu voiam decât să vorbesc cu cineva. Eram sus în casă, singur, iar mama şi tata erau jos şi se uitau la televizor. Stăteam în vechea mea cameră, frații mei îşi luaseră lucrurile şi se mutaseră, pentru că erau căsătoriți, iar eu stăteam acolo sus de unul singur şi nu puteam să merg nicăieri. Te simți ca un prizonier şi te simți ca şi cum urmează să mori. Asta e. Dacă merg pur şi simplu pe stradă, traficul se blochează, iar oamenii îmi fac fotografii. Ştiu că păream trist; unii veneau şi mă întrebau „Ce faci?" iar eu le răspundeam „Merg." Apoi mă întrebau „Unde mergi? Unde îți sunt gărzile de corp?" Iar eu le spuneam: „Nu vreau decât să merg pe jos şi caut pe cineva cu care să vorbesc." Şi atunci ei stăteau de vorbă cu mine. Am făcut asta de multe ori. Întrebam oamenii dacă voiau să-mi fie prieteni iar ei răspundeau „Sigur." E adevărat. Mergeam în parcuri. Apoi am realizat că şi asta poate fi periculos, dar sufeream mult.

SB: Erau intimidați, atunci când îi întrebai dacă voiau să fie prietenii tăi? Îți spuneau „Nu pot să fiu prieten cu tine... tu eşti Michael Jackson!"?

MJ: Le ceream chiar numerele de telefon. Apoi am înțeles că e greu să găseşti un prieten, pentru că ei se împrieteneau de fapt cu cel pe care îl vedeau. Mă întrebam: „Era asta o prietenie adevărată?" Era dificil să-ți dai seama.

SB: Dar ai avut nişte prieteni adevărați, cum e Elizabeth Taylor.

MJ: Da.

Capitolul 38
Michael şi Shirley Temple Black: spirite înrudite

SB: Vorbeam despre Shirley Temple Black. Ea ți-a spus că ai descoperit în tine un spirit înrudit, pentru că ai fost un copil-vedetă, ca şi ea?

MJ: Absolut.

SB: Aşa că ai aranjat să te vezi cu ea?

MJ: Păi, un prieten bun de-al ei este bun prieten cu mine. Îl cunosc de douăzeci şi cinci de ani, şi e un mare trăznit. [*Michael se referă la producătorul şi promoterul David Guest, foarte bine cunoscut, în afara Hollywood-ului, pentru că a fost căsătorit cu Liza Minelli*.] Dar el a devenit o persoană realmente puternică, pentru că produce o grămadă de show-uri şi organizează toate evenimentele astea cu celebrități, şi e un tip grozav. Aşa că am mers acolo cu el. Noi am fost şi la Convenția Colecționarilor, de multe ori, pentru că eu ador colecțiile de filme. Mă deghizam de fiecare dată dar cred că se ştia cine sunt. Însă era amuzant. M-am distrat mult cu Shirley Temple.

SB: Cât timp ai petrecut cu ea?

MJ: Câteva ore. Am fost la ea acasă. Am plecat de acolo renăscut, serios. Nu aveam idee că voi izbucni în lacrimi când o voi vedea, dar aşa s-a întâmplat. I-am spus „Nu ştii că mi-ai salvat viața.” M-a întrebat „Ce vrei să spui?” I-am zis „De atâtea ori am fost la capătul puterilor şi eram gata să cedez dar mă uitam la fotografia ta şi simțeam că exista o speranță şi că voi putea supraviețui.” „Serios?” „Da.” Aveam un tip care călătorea cu mine. Treaba lui era ca, înainte să ajung eu la hotel, el să aranjeze camera ca pentru Shirley Temple. Am făcut asta timp de mulți ani. Poze cu ea şi decupaje din reviste peste tot, asta făcea el; în aşa fel încât, când eu intram în cameră, să o văd. Şi la oglinda din culise, aveam poze cu ea. A fost foarte bucuroasă. Mi-a spus „Te iubesc, vreau să ne apropiem mai mult.” A spus „Vreau să mă suni, înțelegi?” S-a uitat la mine şi a zis „Îmi pare rău că am crescut.” I-am răspuns „Nu trebuie să te scuzi, pentru că ştiu cum e, am trecut şi eu prin asta.” Odată eram într-un aeroport – nu o să uit asta, cât voi trăi – şi o doamnă a zis „Oh, The Jackson 5. O, Doamne. Unde este micul Michael? Unde e micul Michael?” I-am zis: „Aici sunt.” La care ea: „Îîh.. ce s-a întâmplat?” Ei vor să rămâi pentru totdeauna copil. Tu treci prin etapa aia penibilă iar ei vor să rămâi mic. Shirley Temple a suferit rău, pentru că, pe lângă faptul că a trecut prin această etapă urâtă, şi cariera ei artistică s-a terminat. Dar eu am avut de câştigat pe alte planuri. Majoritatea copiilor-vedete nu reuşesc să treacă peste asta din cauză că devin auto-distructivi. Se distrug singuri, din cauza presiunii.

SB: Ce este presiunea?

MJ: Presiunea constă în faptul că sunt iubiți şi plăcuți şi când ajung la o anumită vârstă, studiourile nu-i mai vor. Publicul nu-i mai recunoaşte. Devin ceva de domeniul trecutului. Mulți dintre ei se împotmolesc la optsprezece ani, nouăsprezece sau douăzeci... Asta s-a întâmplat cu puştii din „Our Gang” [„*Gaşca noastră*”]. Bobby Driscoll, care a jucat în „So Dear to My Heart” [”*Atât de drag iunimii mele*”] şi „Song of the South” [”*Cântecul Sudului*”], a murit la optsprezece ani. Toți oamenii ăştia, dacă le urmăreşti viețile, toți au pățit acelaşi lucru, şi e dificil.

SB: Ai vorbit cu ea despre asta?

MJ: Da. Am discutat.

SB: Cum a traversat ea tranziția de la a fi o mare vedetă la a îmbătrâni şi a nu mai fi dragălaşă?

MJ: A spus că a fost foarte puternică, dar i-a fost tare greu şăi a plâns mult. Sigur că plângi mult. Eu am plâns al naibii. Ea a fost puternică, şi tot i-a fost greu. Acum scrie o a doua carte. Prima se numeşte „Child Star" [„*Copil-vedetă*"]. Nu am citit-o. Nu sunt pregătit.

SB: Simți că ea este unul dintre puținii oameni care te înțeleg, pentru că nu a avut copilărie, aşa cum nici tu nu ai avut?

MJ: Am întrebat-o „Ți-a plăcut?" Mi-a răspuns că i-a plăcut mult şi i-am zis „Şi mie." Iubeam să fiu pe scenă şi să performez, dar există şi cazuri ca al lui Judy Garland care a fost împinsă pe scenă, deşi nu voia, şi asta e într-adevăr foarte dificil. Elizabeth a trecut peste asta. Ea a trecut prin iad şi a fost un copil-vedetă, de aceea ne înțelegem atât de bine.

SB: Toți copiii-vedete sunt ca tine? Toți iubesc copiii?

MJ: Toți iubesc copiii. Se înconjoară de lucruri ştrengăreşti şi se poartă ca nişte copii, pentru că nu au avut ocazia să fie copii. Toți au chestii nostime în casele lor şi nimeni nu înțelege. Nu s-a scris niciodată o carte despre asta, pentru că prea puțini dintre cei care am supraviețuit putem să vorbim despre asta. Nu e uşor... nu e deloc uşor.

SB: Te simți încrezător în prezența ei? Ai spus că te-ai simțit renăscut. Te-ai simțit mântuit, în prezența ei?

MJ: Mm, da. [*Vocea i se gâtuie*.] Nu ştiu dacă înțelegi.

SB: Sincer, nu prea... dar vreau să înțeleg.

MJ: Tu chiar nu înțelegi, nu-i aşa?

SB: Încerc. Explică-mi, de unde vine această durere? Poți să o explici? Sau, atunci când eşti în preajma lui Shirley nu e nevoie să o faci, pentru că ea înțelege?

MJ: E ca în telepatie. Poți să simți ce vrea să spună celălalt, privindu-l în ochi, iar eu şi Shirley ne simțim astfel, reciproc. E ca şi cum ai comunica în tăcere. Ştiam că aşa o să fie când o voi întâlni, ştiam eu. E acelaşi lucru ca şi cu Elizabeth.

SB: Care este sursa durerii tale, Michael? Când erai la capătul puterilor, ce anume te durea?

MJ: Mă durea că totul se întâmpla prea repede şi timpul trecea prea repede. Simți că ai pierdut multe lucruri. Nu aş relua nimic. Dar durerea vine din faptul că nu ai şansa de a face lucruri simple, iar asta doare. Lucruri mici şi simple, cum ar fi... zile de naştere sau Crăciunuri, sau nopți petrecute la prieteni

– nimic din toate lucrurile astea simple şi amuzante. Sau să mergi într-o piaţă şi să înhaţi ceva de pe galantar... lucruri din astea simple, cum ar fi să ieşi în societate şi să fii normal.

SB: Adică, toată lumea visează să întă un concert în faţa a o sută de mii de oameni, iar tu visezi la lucrurile mărunte pe care le poate face oricine?

MJ: De aceea, atunci când îmi fac prieteni, de obicei nu sunt celebrităţi, ci familii simple şi normale. Vreau să văd cum e viaţa lor. De asta am intrat în coliba aceea din China sau în casele de pământ din Africa de Sud. Am vrut să văd cum e. Am dormit în locuri nebuneşti, oamenii îmi spuneau „Ai înnebunit?" Iar eu le răspundeam „Nu, vreau să văd cum e."

SB: Ce anume simţi că ţi-a lipsit? Simţi că ai pierdut ceva esenţial pentru viaţă? Cum ar fi faptul că, în copilărie, poţi să fii iubit fără să fie nevoie să meriţi asta? Asta ţi-a lipsit? Faptul că tu întotdeauna a trebuit să munceşti, să demonstrezi, şi nu ai putut să fii tu însuţi? Trebuia să fii evaluat, judecat, studiat. Erai o curiozitate?

MJ: Da, şi e obositor, şi mă epuizează. Nu poţi să mergi undeva unde ei să nu manipuleze ceea ce faci şi ce spui, asta mă deranjează foarte mult, mai ales când ştiu că nu am nimic în comun cu persoana despre care scriu ei, nimic. Să ţi se spună „Wacko", nu e frumos. Oamenii cred că ceva e în neregulă cu tine, din cauza invenţiilor jurnaliştilor. Eu nu sunt deloc aşa. Sunt opusul.

SB: Cineva a spus odată că esenţa singurătăţii este să simţi că nu eşti înţeles. Din cauza asta nivelul la care eşti acum, te face să te simţi singur?

MJ: Da, desigur.

SB: Eşti acolo de unul singur, şi te simţi mişcat atunci când eşti cu cineva ca Shirley Temple, pentru că şi ea se află în aceeaşi poziţie?

MJ: Da, ea înţelege. Pot să-i vorbesc. E greu să-i fac pe alţii să înţeleagă, pentru că ei nu au fost acolo. Trebuie să simţi asta, să o atingi, să ştii exact ce e.

SB: Şi-a păstrat şi Shirley Temple Black, calităţile copilăreşti, aşa cum ai făcut tu? E jucăuşă, sau te-a luat pe tine ca să-i scoţi la iveală copilăria?

MJ: Era acolo. A venit la uşă cu şorţul pus. Gătea în bucătărie şi, după ce am mâncat, mi-a atins mâna pe masă şi mi-a mângâiat-o, ca şi cum ştia ce să facă, înţelegi? După aceea am stat pur şi simplu la masă şi am vorbit, atât. Mă uitam la acele fotografii frumoase. Avea în bibliotecă fiecare film în care a jucat, sub formă de pictoriale, făcute de marele fotograf George Hurrell, şi e uimitor să priveşti aşa ceva. A păstrat toate rochiile pe care le-a purtat în filme. A păstrat totul. I-am promis că voi face un muzeu pentru copii-vedete şi voi duce la muzeu toate lucrurile ei, şi voi aduce şi alte lucruri, toate fotografiile, totul, pentru a onora copiii-vedete. Lumea nu ştie ce s-a întâmplat cu ei. Eu nu cred că lumea ştie că Bobby Driscoll era dispărut de un an şi nimeni nu l-a recunoscut. Propria lui familie nu a ştiut că zăcea la groapa săracilor, din cauza unei supradoze. El a fost un gigant al Disney, a fost vocea lui Peter Pan. A jucat în „So Dear to My Heart". A câştigat premiul Academiei pentru „The Window" şi „Song of the South". Doar văzându-i pe aceşti copii, simt că pot comunica cu ei.

SB: Vei mai merge să o vezi?

MJ: O, da. O voi invita la Neverland. Mi-a zis să îi transmit salutări lui Elizabeth. M-a tot întrebat despre ea.

SB: Se cunosc?

MJ: S-au întâlnit şi au petrecut ceva timp împreună. Am vorbit astăzi lui Elizabeth şi ea a spus „Ohh... să-i transmiţi şi din partea mea salutări." I-am spus lui Elizabeth că am petrecut weekend-ul cu ea, şi era şocată că am fost acolo. Nu-i venea să creadă.

SB: Ce anume te-a impresionat atât de mult la Shirley Temple? Şi crezi că fiecare fetiţă poate avea o Shirley Temple în interiorul ei?

MJ: Inocenţa ei, felul cum m-a făcut să mă simt bine atunci când eram trist. Şi nu e vorba neapărat de dansul şi cântecul ei, cât de felul ei de a fi. Ea primit darul de a-i face pe oameni să se simtă bine în interior. Toţi copiii au asta; dar, omule, ea e angelică de-a dreptul, pentru mine, şi de fiecare dată când o văd, indiferent că e într-un film sau o fotografie, mă simt tare bine. Am pozele ei peste tot în cameră. Îmi dă o stare grozavă.

SB: Ai regăsit-o pe Shirley Temple, atunci când ai întâlnit-o pe Shirley Temple Black? Mai era ea acea fetiţă? E ca tine? Şi-a păstrat inocenţa copilăriei?

MJ: Da. E tare drăguţă.

SB: Câţi astfel de oameni ai cunoscut? E realist? Întâlneşti mulţi adulţi în preajma cărora nu ai nevoie de protecţie şi care nu te intimidează?

MJ: Foarte puţini.

SB: Deci, foarte puţini au aceste calităţi. E vorba de oameni ca Elizabeth Taylor, respectiv copii-vedete? Oameni care nu au avut copilărie şi şi-au petrecut viaţa încercând să o regăsească şi asta îi face să să fie copilăroşi?

MJ: Aşa e; şi unii au calitatea acesta de la natură. Mulţi oameni creativi o au, şi ei au avut parte de o copilărie minunată. I-am cunoscut şi am lucrat cu ei, sunt regizori sau scriitori, şi pare că suntem cu toţii la fel, în privinţa asta. Colecţionăm aceleaşi lucruri, suntem fascinaţi de aceleaşi lucruri. Am intrat în subsolul casei lui George Lucas şi am văzut că şi el colecţionează aceleaşi lucruri ca mine. Steven Spielberg, la fel. Facem schimb de informaţii legate de colecţii. Sunt lucruri simple, cum ar fi cartonaşe vechi de la guma de mestecat sau anumite reviste... până la picturi originale Normal Rockwell... am văzut acasă la Spielberg cea mai frumoasă pictură originală Norman Rockwell. E atât de mare şi de frumoasă...

Capitolul 39
Elizabeth Taylor: o legătură specială

MJ: Elizabeth Taylor este foarte copilăroasă. Te dezarmează atunci când îți spune „Nu vreau să fac asta." Când s-a lansat filmul „Bug's Life" [„*Viață de gândac*"] m-a bătut la cap să-mi fac programul în aşa fel încât să putem merge să-l vedem. Aşa că am mers la un cinematograf public la ora 1. Ea încearcă să mă facă să ies în fiecare joi, zicând că sunt prea solitar. La ora aia, toată lumea e la lucru, aşa că nu ne vede nimeni şi nici nu plătim. Venim cu mâinile-n buzunare şi angajații spun de fiecare dată: „O, Doamne, Elizabeth Taylor şi Michael Jackson!" Primim popcorn gratis, de toate. Ea adoră „Bug's Life" şi Neverland-ul. Îi place să se dea în carusel şi în roata Ferris, dar nu îi plac cursele periculoase. Elizabeth Taylor mai are şi alte calități copilăreşti. A jucat în „Jane Eyre" când avea opt sau nouă ani. Tații noştri seamănă foarte mult, amândoi sunt duri, aspri, brutali. Ea e jucăuşă, plină de tinerețe şi veselă, mereu găseşte un motiv să râdă şi să chicotească, chiar dacă are dureri. E gata de orice joc, e gata să înoate oricând. E foarte bună cu copiii. Iubeşte jucăriile şi desenele animate. Învăț foarte multe de la ea. Îmi povesteşte despre James Dean, Clark Gable, Spencer Tracy şi Montgomery Clift, pentru că a jucat în filme alături de ei. Îmi povesteşte cum erau în realitate, care dintre ei erau de treabă şi care nu. Eram în Singapore – ea m-a însoțit în mare parte din turneul „Dangerous" – şi ne-am hotărât să mergem la grădina zoologică. Am ieşit şi am făcut un tur privat, numai al nostru, şi ne-am distrat. Ea este naşa lui Prince şi a lui Paris, iar Macaulay Culkin e naşul lor. Ea şi-a păstrat, pur şi simplu, caracteristicile unei fetițe. Copilul pe care îl vezi în „Jane Eyre" şi în „Lassie Come Home", e încă acolo, în ea. Se vede în ochii ei. Are acea aură de copil. E tare drăguț. Şi Shirley Temnple la fel. Îmi spune mereu: „Te-ai prins, nu-i aşa? Doar eşti unul dintre noi." Elizabeth Taylor şi cu mine frate şi soră, mamă şi fiu, iubiți... e un potpuriu... e ceva special. Ne tânguim la telefon: „Am nevoie de tine..." „Oh, şi eu am nevoie de tine." Putem să vorbim despre orice. Ea mi-a fost cel mai loial prieten. Spune că mă adoră şi că ar face orice pentru mine. Spune că la Hollywood ar trebui să se scrie un scenariu de film pentru noi doi. Că trebuie neapărat să facem ceva împreună.

SB: Eşti gelos atunci când ea se întâlneşte cu alți bărbați? S-a şi căsătorit la tine în curte.

MJ: Dacă sunt gelos? Da şi nu. Ştiu că dacă ar fi fost vreodată ceva romantic între noi, presa ne-ar fi ridiculizat şi ne-ar fi numit „cuplul ciudat". Ar transforma totul într-un circ şi asta e cel mai dureros. Îi împing scaunul cu rotile uneori, când ea nu poate să meargă. Nu e treaba lor ce facem noi împreună. Eu am nevoie să fiu lângă oameni ca mine. Unii rapperi îmi spun ‚Hai să ieşim. Hai să mergem într-un club." Le răspund: „Cum? Să ieşim? Nu prea cred." Genul acesta de lucruri nu mă caracterizează. În acel turneu, în „Dangerous", ea m-a hrănit pentru că nu puteam să mănânc. Atunci când sunt supărat, stau nemâncat, uneori până când îmi pierd cunoştinta. Ea lua lingura, îmi deschidea gura şi mă făcea să mănânc. Mi-a spus că n-o să mă lase să plec nicăieri fără ea, deşi medicii ei o sfătuiseră să evite deplasările. A fost în Tailanda şi m-a însoțit în tot turneul, până la Londra. Ne-am oprit la Elton John acasă şi el a fost tare amabil că m-a ascuns. Este unul dintre cei mai drăguți oameni de pe planeta asta. El şi cu mine am avut grijă de Ryan White, ne-am ocupat împreună de cheltuielile cu îngrijirile medicale. Apoi au început să-mi facă intravenoase. Trec prin astfel de crize alimentare, în care pot sta săptămâni întregi fără să mănânc. Trebuie să iau nişte chestii care să mă țină pe picioare. Ceea ce mă blochează este că nu pot să mănânc nimic despre care să ştiu că a fost cândva viu iar acum îl văd mort în farfuria mea. Aş vrea să fiu strict vegetarian, dar medicii continuă să-mi bage pe gât pui şi peşte.

PARTEA a VIIIa
Despre copii şi inocenţă

Capitolul 40
Pot copiii să ne învețe iubirea?

SB: Crezi că putem învăța să iubim, de la copii?

MJ: Da, într-un mod diferit, pentru că ei sunt foarte afectuoşi. Putem învăța asta de la ei, pentru că e o afecțiune chintesențială şi o inocență pură. De aceea îi iubesc atât de mult. Îi spuneam lui Frank deunăzi: „Frank, eu sunt îndrăgostit de inocență. De aceea iubesc atât de mult copiii." Dumnezeu e inocență. Să fii atât de inocent şi să ai o astfel de perspectivă asupra vieții... E atât de drăgălaş, un copil care se învârteşte în jurul casei şi îl întrebi „Ce faci?", iar el îți răspunde „Nu ştiu, mă joc." Iubesc asta. De aceea am acasă un tablou în care un copil strigă în vânt, pentru că se simte bine. El strigă, doar pentru că are chef să strige. Iubesc asta. Mi se pare romantic.

SB: E aproape ca şi cum ei cred în iubire şi nu se tem că vor suferi. Astăzi, oamenii se tem de iubire.

MJ: Iubirea şi romantismul sunt două lucruri diferite? Uite, asta mă derutează. Eu văd romantismul ca pe ceva la care tânjeşti. Tânjeşti după asta la o anumită vârstă.

SB: Tu vezi romantismul ca pe ceva inventat de filmele hollywoodiene?

MJ: Da. Foarte.

SB: Copiii sunt puțin romantici. Ei au idile la grădiniță.

MJ: Te referi la idilele cu alți copii?

SB: Da.

MJ: Aşa e. Copiii ne pot învăța să fim iubitori şi inocenți. Ei acordă o şansă oricui şi îi învăț pe Prince şi Paris să iubească pe toată lumea.

Capitolul 41
De ce Michael a rămas copilăros

SB: Când lumea utilizează expresia „adult”, poate însemna „matur”, „echilibrat”, „educat”, „stăpânit”. Poate să însemne „răbdător”. Dar are şi conotaţii negative, pe care vreau să le comentezi. Poate fi folosit cu sensul de „cinic”, „suspicios”, „uneltitor”, „manipulator”, „corupt”, „precumpanitor”. Spune-mi unele dintre lucrurile negative pe care le învaţă adulţii.

MJ: Adulţii au multe probleme. Au fost prea mult condiţionaţi de gândirea şi sentimentele altora. De aceea nu prea am încredere în câini. Nu din cauza câinelui însuşi, ci din cauza faptului că stăpânul instilează convingerile proprii, furia şi frustrările lui în acel câine şi îl face să devină rău şi neîmblânzit. Şi ştiu cu ce apucături vine, atunci când se apropie şi mă adulmecă. Aşa şi cu adulţii. De aceea mi-e teamă.

SB: Vrei să ştii cear sunt motivele persoanei respective. Vrei să ştii dacă are o natură vicioasă ori...

MJ: Da. Dar asta este reprezentarea perfectă a ceea ce au permis oamenii să se întâmple cu ei înşişi. S-au pierdut, undeva pe parcurs, iar eu cred în ideea de a rămâne inocent şi simplu, ca un copil. Cum a spus Iisus: „Cel mai mare pentru mine este cel care este asemeni acestui copil. Fiţi ca el şi veţi fi măreţi în ochii mei.” De obicei, când vin la mine, adulţii te privesc şi studiază cum eşti îmbrăcat sau cu cine eşti. Eu aşa văd. Apoi, după ce începem să discutăm şi îşi dau seama că nu sunt decât un om obişnuit care vrea să-şi facă prieteni, inimile lor se înmoaie.

SB: Iar copiii acceptă de la început. Ei nu judecă.

MJ: Da, ei lasă totul să vină de la sine. Copiii spun „O, Doamne, e Michael Jackson.” Iar eu le spun „Bună.” Un adult zâmbeşte şi răspunde „Bună.” Şi apoi, după ce cugetă puţin, adaugă „Îmi place ceea ce faci.” Dar nu se exprimă natural, nu vor să arate că sunt impresionaţi de ceva sau de cineva.

SB: De ce nu fac asta? De ce îşi reţin entuziasmul? Oare încearcă să arate „Nu sunt mai prejos decât tine... Sunt şi eu cineva...” Se simt nesiguri?

MJ: Se simt ca într-un război psihologic cu mine – cum să mă abordeze, ce să spună, ce să nu spună... Eu i-aş îndemna să fie ei înşişi, să fie aşa cum sunt copiii. Să fie inocenţi. Să fie aşa cum suntem cu toţii, atunci când ne naştem.

SB: Poate le-ai vorbi astfel: „Nu încerc să mă dau mare în faţa ta. Eu sunt cine sunt, iar tu eşti cine eşti.” E ca şi cum ai considera copiii mai aproape de nivelul tău, decât adulţii.

MJ: Sigur că sunt. Pot relaţiona mult mai uşor cu ei. Ei nu vin cu tot bagajul ăla de prejudecăţi. Ei se joacă. Nu vor nimic de la tine. Iar tu nu vrei de la ei decât iubire şi inocenţă, şi să găseşti împreună cu ei fericirea şi magia.

SB: Adulţii te fac să te transformi în ceva ce nu vrei să fii. Nu vrei să fii defensiv şi artificial şi nu vrei să flecăreşti ca adulţii. Când copiii vin la tine cu entuziasm, eşti Michael. Dar în preajma adulţilor, eşti

altfel. Ai făcut analogia cu câinii. Nu ştii cum să reacţionezi, aşa că devii defensiv. Ei te transformă în cineva care nu vrei să fii.

MJ: Aşa este. De aceea am devenit... nu că i-am lăsat pe ei să câştige războiul lor închipuit, dar pur şi simplu nu mă interesează să fiu în preajma lor. Poți să pui mesajul acesta în discursuri. Vom face mulți oameni să fie asemenea copiilor. Îi vom „boteza" prin cuvintele şi cărțile noastre. Sunt mulți cei care nu vor să se schimbe şi care refuză să vadă lumina. Au fost prea mult condiționați. Dar noi putem să-i ajutăm. Am convingerea că mulți oameni se pot schimba. Asta este minunat. Putem să le arătăm. Există adulți care au venit la Neverland şi mi-au spus: „Ştii, lucrurile pe care le-am făcut aici nu le-am mai făcut de mulți ani... Aici poți să laşi garda jos şi să fii din nou copil." Le răspund: „Pentru asta există Neverland. Să te întorci la inocență. Să te distrezi."

Capitolul 42
Dumnezeu vindecă prin intermediul copiilor

SB: Toată durerea pe care ai îndurat-o cu toate atacurile, am văzut-o şi eu la prima mână, şi le spun oamenilor că gunoaiele care s-au spus despre tine sunt inventate şi nedrepte. Cum de nu ai devenit un adult cinic, şi cum de nu ai cedat?

MJ: Îți voi spune de ce. Pentru că durerea şi săgețile pe care le-am îndurat eu, nimeni altcineva nu le-ar fi îndurat. Alții probabil că şi-ar fi luat zilele până acum... sau ar fi devenit alcoolici. Au fost foarte cruzi şi grosolani cu mine. Şi dacă îşi închipuie că nu aud şi nu văd, se înşeală. Ceea ce m-a ajutat să trec peste toate astea, au fost copiii. Pentru ei rezist, altminteri nu aş fi rezistat. Chiar nu aş fi rezistat.

SB: Copiii ți-au oferit suport pentru a continua? Sau vrei să spui că tu continui, pentru că ai credința că Dumnezeu ți-a dat o misiune, de a încerca să faci ceva pentru copiii neglijați?

MJ: Dumnezeu mi-a dat o misiune, aşa simt, să fac ceva pentru aceşti copii, iar ei mi-au oferit suport şi încredere şi iubire ca să rezist. Când privesc copiii, mă simt vindecat cu totul. E ca un botez. E ca şi cum Dumnezeu mi-ar spune: „Michael, totul va fi bine", atunci când privesc în ochii unui copil.

SB: Aşadar, din punctul tău de vedere, consideri că ți-ai îndeplinit toate misiunile, în afară de cea mai importantă, aceea de a avea grijă de copii, şi pentru această mare misiune continui să te lupți. Să însemne asta că nu mai ai aceleaşi ambiții muzicale?

MJ: Glumeşti? Sunt de un trilion de ori mai puternice acum, de la dans la muzică, mă inspiră şi mai mult.

SB: Dar poți să le arăți iubire adulților, mai ai încredere în adulți?

MJ: Am încredere în adulți...

SB: Dar încă eşti circumspect... trebuie să fii.

MJ: Da, pentru că m-au trădat şi m-au dezamăgit, de foarte multe ori, în foarte multe feluri. Au fost adulţi care au venit la mine plângând şi spuneau: „E o ruşine că ai fost nevoit să treci prin aşa ceva, eu nu te-aş răni niciodată, niciodată." Şi, cum s-au întors cu spatele, cum m-au rănit. Serios, acesta e genul de mizerii prin care am trecut. Mă îmbrăţişau, cu lacrimile şiroind... şi un an mai târziu mă dădeau în judecată pentru ceva ridicol... un fotograf pentru nu ştiu ce poze, sau cineva care a fost dat afară, nu de mine, dar mă dă în judecată pe mine. Genul acesta de tâmpenii.

SB: Problema e că la momentul respectiv poate că erau sinceri. A doua zi, sentimentele se schimbă. Dar în esenţă, poţi să mai ai încredere. Ai dreptate să te simţi trădat şi abandonat, dar ai depăşit teama faţă de oameni. Acest lucru este extrem de important, nu ţi-aş fi prieten dacă nu aş crede astfel. Am învăţat de la tine să-mi apreciez copiii şi vreau să te învăţ să nu te mai temi.

MJ: Ah, e drăguţ din partea ta. Au venit la mine mulţi părinţi, pentru că, atunci când mă văd, copiii lor se ataşează de mine. Parcă o iau razna. Vor să se joace şi să se caţere în copaci, iar eu fac toate astea împreună cu ei. Părinţii mă iau deoparte şi îmi spun, cu lacrimi în ochi: „Michael, eu nu-mi cunosc copiii. Tu m-ai învăţat cum să-mi petrec timpul cu ei. Trebuia să învăţ asta." Mereu aud asta.

SB: Dar copiii îi plictisesc pe majoritatea adulţilor, mai ales dacă nu sunt copiii lor proprii.

MJ: De ce? Sincer, spune-mi adevărul, chiar îi plictisesc?

SB: Da. În primul rând, copiii necesită o răbdare fenomenală iar adulţii nu au răbdare. În al doilea rând, copiii pun multe întrebări iar adultul se gândeşte la munca lui. Pentru părinţi e important cum să facă un milion de dolari, iar faptul că un copil se întreabă de ce are pisica patru picioare nu e important. Ţie îţi plac aceste întrebări puse de copii? Crezi că ei, copiii, ştiu mai bine decât adulţii ce e important?

MJ: Depinde de valoare, sau de ceea ce considerăm noi că este cu adevărat important. Părerea mea sinceră este că, a fi un antreprenor şi a avansa pe scara corporaţiei – astfel de lucruri lumeşti pe care le fac oamenii, sunt lumeşti pentru ei. Copiii preţuiesc distracţia, iubirea, atenţia – eu aşa cred. Ei vor o zi plină de amuzament, lucruri care, dacă le experimentezi cu ei, îţi asigură un loc special în inima lor, pentru totdeauna. Asta influenţează viitorul lor, al întregii lumi şi chiar al universului nostru.

SB: Dar dacă cineva spune: „Distracţia nu e ceva serios. Trebuie să muncim. Trebuie să vindecăm boli. Trebuie să construim case şi să aflăm cum va fi vremea în weekend. Iar distracţia nu ne oferă nimic din toate astea. Copiii trebuie să crească ştiind că au responsabilităţi, că au teme de făcut."

MJ: Eu cred că putem învăţa prin joacă, prin distracţie, şi după ce ne amuzăm sau chiar în timp ce ne amuzăm, se întâmplă minuni. Ştiu că mie mi se întâmplă aşa. Unul dintre cele mai frumoase cântece pe care le-am scris vreodată, şi care va fi pe acest album ["*Invincible*"], l-am compus în timp ce mă jucam cu nişte copii. A venit de la ei în întregime, şi când mă gândesc la cântecele mele, spun „Bun, ăsta mi-a venit de la copilul cutare, iar ăstălalt de la copilul cutare." Ei le-au inspirat. Au venit din fiinţa lor, din prezenţa lor, din spiritul lor. Acesta e adevărul.

SB: Deci, copiii sunt ca o piscină iar apa reprezintă spiritul divin. Şi pe măsură ce creşti, apa începe să îngheţe până când devine numai gheaţă. Iar copiii sunt un rezervor de căldură şi de apă liberă în care te

poți juca, în timp ce gheața e dură şi rece şi nu te atrage. Şi dacă vrei ca adulții să redevină prietenoşi, aşa cum erau la început, trebuie să topeşti gheața din piscină.

MJ: De aceea, atunci când regizez filme – şi curând voi începe să regizez din nou – eu văd totul prin ochii unui copil. Toate poveştile mele vor trata subiecte despre copii, despre felul în care ei sunt afectați de lume şi despre felul cum se vede lumea prin ochii lor, pentru că acestea sunt aspectele la care eu mă pot raporta. Nu aş putea aborda un subiect legat de justiție sau o crimă. Nu le înțeleg. Pot să înțeleg dacă un copil a fost implicat într-o crimă, să-i analizez viața şi să aflu ce s-a întâmplat, de ce s-a întâmplat, cum se simte el find condamnat pe viață şi ce se întâmplă în inima lui micuță. Asta pot să înțeleg. Despre asta aş putea să scriu şi aşa ceva aş putea să regizez, pentru că o pot simți.

SB: Cum poate un adult să simtă asta? E un har? E ceva ce poți învăța? Când sunt în preajma ta, simt şi eu.

MJ: Eşti foarte drăguț.

SB: Îmi iubesc foarte mult copiii mei, dar copiii altora nu-i iubesc aşa mult. Dar când îl văd pe Prince, mi se înmoaie inima, pentru că e un copil aşa de cald şi de iubitor.

MJ: Aşa vreau să fie. De când erau foarte mici, i-am învățat să iubească pe toată lumea.

SB: Cum vei păstra asta, atunci când vor creşte? Va trebuie, evident, să-i protejezi de prostiile din tabloide.

MJ: Îi învăț să iubească pe toată lumea, să fie amabili şi să fie buni la inimă. Dar ei sunt aşa de la natură. Nu trebuie să programez eu... o au de la natură. Nu ştii cât de mult iubesc filmele şi arta şi cât îmi doresc să fiu regizor. Îmi vine să strig, vreau să prezint lumea văzută prin ochii copiilor, pentru că eu îi înțeleg foarte bine. Durerea lor, bucuria, râsetele şi lucrurile care îi rănesc. Văd lumea prin ochii lor şi vreau să portretizez asta într-un film. Asta e adevărata mea pasiune. Asta îmi doresc, enorm.

SB: Ca regizor, ai putea prezenta lumii viziunea ta despre copii, pentru că ei văd prin ochii tăi, chiar dacă ar fi vorba de un film pentru adulți?

MJ: Da, şi mi-am cercetat inima de multe ori şi m-am întrebat „Aş putea să fac un film serios pentru adulți?" Ştiu că pot. Dar nu cred că mi-ar plăcea.

SB: Care ar fi filmul pe care ți-ar fi plăcut să-l faci tu?

MJ: „ET", „Vrăjitorul din Oz", „400 Blows" care este un film grozav al lui François Truffaut. Iubesc „Shane" şi sunt nebun după „Să ucizi o pasăre cântătoare". Asta este povestea care îmi aduce un nod în gât de fiecare dată când o văd. Ai văzut filmul? Trebuie neapărat să-l vezi. O să oprim telefoanele şi o să ne uităm împreună.

SB: Pot să-l vadă şi copiii?

MJ: Absolut, e educativ. Este vorba despre rasismul din Sud. Este vorba despre un om care a fost acuzat că a violat o femeie albă. Sunt unele scene mai dure dar eu l-am văzut prin ochii copiilor.

Omule, filmul ăsta te va da peste cap. Îl iubesc foarte mult. Este, clar, unul dintre cele mai bune filme. Aş fi vrut să-l regizez eu. O, Doamne, e minunat.

Capitolul 43
Talentul muzical

SB: Să te întreb ceva... Ceea ce te face unic este talentul tău ieşit din comun. Au oamenii de culoare mai mult ritm decât cei albi? Când vorbeşti despre dans şi toate cele... adică, pare o glumă, asta cu „albii nu au ritm", dar nu e. Se vorbeşte mereu despre ritmul natural şi despre felul în care dansează copiii negri din ghetto... e ceva natural. Tu vezi asta pe aici prin Manhattan? Copiii ăştia care dansează pe stradă... sunt uimitori!

MJ: Sunt uimitori şi sunt naturali. Ei au un simț al ritmului pe care nu-l poate explica nimeni. Se cheamă talent natural.

SB: Ai văzut ritmul ăsta la oameni albi?

MJ: Nu e acelaşi lucru şi nu vreau să spun...

SB: Dar simțul sincronizării...

MJ: Stan, care merge mereu în cluburile de negri, spune că trebuie să ai în sânge ritmul negrilor ca să poți să stai pe lângă ei şi să înveți ritmul sincopat. Ştii, asta e ce fac rapperii, despre asta e vorba, e o chestie naturală.

SB: Asta le reflectă ritmul interior?

MJ: Aşa e. Dar un copil de culoare are ritmul ăsta la fel ca al unui adult, ca un adevărat dansator. La ei e o abilitate naturală, înțelegi?

SB: Africa este în mod firesc mult mai copilăroasă decât Europa. Europa se făleşte cu chestiile ei sofisticate, cu parfumurile, cu hainele de fițe. Africa a fost mereu considerată „mai primitivă" dar tocmai prin asta ea e mai naturală, mai organică. Africanii sunt mult mai apropiați de pământ. Poate că ei nu s-au detaşat niciodată de ritmurile naturale.

MJ: Dar cum a devenit genetic?

SB: Nu ştiu.

MJ: Dacă iei un copil scoțian sau irlandez şi îl pui în aceeaşi situație, îl faci să se nască în Africa printre...

SB: Păi, cam asta e povestea cu Elvis, nu-i aşa?

MJ: Elvis a fost mereu în preajma negrilor.

SB: Şi a dobândit ritmul, corect?

MJ: Da, a prins ritmul, a vrut să facă paşii, vorbea ca un negru şi se purta ca un negru. L-am cunoscut bine pe Elvis şi am vorbit deseori cu Lisa Marie despre felul cum...

SB: Dacă nu ar fi fost alb, nu ar fi avut atâta succes, corect?

MJ: Nu neapărat, pentru că asta se aştepta de la el. Ştii ce a spus Philips, proprietarul Sun Records: „Dacă aş găsi un alb care să cânte ca un negru, aş fi milionar." Şi i-a ieşit în cale Elvis Presley.

SB: Ai pus o întrebare incredibilă: „Cum devine aşa ceva parte din tine?" Mai ales că astăzi, ştiinţa nu crede în caracteristicile dobândite. Nu-i poţi transmite unui copil nişte caracteristici pe care tu le-ai dobândit într-o viaţă întreagă. Deci, dacă ai un talent muzical extraordinar înnăscut, i-l poţi transmite lui Prince. Dar dacă talentul l-ai învăţat de la cineva, atunci nu i-l poţi da lui Prince. El trebuie să-l dobândească singur, pentru că nu există în gene.

MJ: Mda.

SB: Eram într-un concurs de predicat, am pierdut la mustaţă în faţa unui predicator din Caraibe şi toată lumea mi-a spus: „El s-a sincronizat, tu nu." El ştia să-şi construiască predica şi prietenii mei mi-au spus „Shmuley, el avea ritm." [*Râd amândoi*.]

MJ: Dar tu eşti uimitor.

SB: Acum, serios, el chiar avea ritm. Ţi-am spus, predicatorii negri sunt cei mai tari. Ei sunt cei mai buni oratori. Uite la Martin Luther King... Nu mai e altul ca el...

MJ: Eu plâng când îl ascult vorbind. Mi se face pielea de găină.

SB: Sau Jesse Jackson, sau unii dintre predicatorii de aici. Reverendul Floyd, de aici din Manhattan, se spune că e cel mai bun din ţară...

MJ: Dar şi tu eşti foarte elocvent. Adică, trasezi nişte imagini din cuvinte şi faci omul să se gândească... E impresionant.

SB: Dar aici e vorba de a fi sensibilizat spiritual, iar copiii sunt sensibilizaţi.

MJ: De unde îţi vin cuvintele?

SB: Am descris în carte ce s-a întâmplat vineri seara, când ai venit la noi la cină. A fost fascinant.

MJ: Ce s-a întâmplat?

SB: Toți am început să mâncăm iar tu te-ai dus sus să te joci de-a v-ați ascunselea. Şi tu erai ca fluieraşul fermecat, copiii au venit la tine imediat. Puțin câte puțin, adulții au început să se simtă dați la o parte, ca şi cum tot restul lumii se distra numai ei nu. Ei discutau politică. Exact ca în povestea cu fluieraşul fermecat... Şi aveau tupeul să pretindă că veniseră acolo doar de dragul copiilor.

MJ: Mi-a plăcut atunci când prietenul tău s-a atacat. Mi-a plăcut la nebunie!

SB: El e foarte inocent şi a vorbit ca un politician. Toți consilierii lui îi spun că trebuie să fie mai dur.

MJ: Mi-ar fi plăcut să-i cunosc pe Edison, pe Einstein şi pe Michelangelo.

SB: Apropo, vorbim despre toți în carte. Edison era tare copilăros.

MJ: Ştiu, l-am văzut... râzând, chicotind... am văzut înregistrările, am citit ce povestea el... E un om frumos. E o chestie grozavă. Iubesc asta.

Capitolul 44
Relațiile lui Michael cu Gavin Arvizo şi cu alți copii

SB: Spuneam astăzi cuiva că atenția pe care o acorzi tu copiilor bolnavi de cancer pare să fie foarte benefică pentru ei. Chiar am văzut asta. Tu eşti conştient, atunci când acorzi atenție acelor copii, că îi poți vindeca?

MJ: Îi iubesc. Îi iubesc.

SB: Mai e şi faptul că tu eşti foarte faimos şi dintr-odată canalizezi toată atenția pe care de obicei o primeşti tu, către altcineva, şi e ca o rază de lumină. Nu neg că celebritatea poate să aibă un efect restaurativ, dar adeseori ea are un efect coroziv. Tu încerci să-ți utilizezi celebritatea pentru a ajuta aceşti copii?

MJ: Îi iubesc foarte mult. Sunt şi ei copiii mei. Îmi amintesc când eram în Australia, într-un aşezământ pentru copii cu cancer şi am început să ofer jucării, iar un băiat de vreo unsprezece ani mi-a zis, când m-am apropiat de patul lui: „E uimitor cum, doar văzându-te, mă simt mult mai bine. Serios.” I-am răspuns: „Păi, asta e foarte drăguț.” Aşa a spus şi nu am uitat niciodată. E uimitor şi asta ar trebui să facem cu toții.

SB: Devotamentul tău pentru Gavin e impresionant. Am vorbit despre el într-o mulțime de forumuri. E unul dintre cele mai drăguțe lucruri pe care le-am văzut – faptul că ai încercat să-i ajuți, pe el şi familia lui.

MJ: E special. Am vorbit cu Gavin aseară şi mi-a spus: „Michael, tu nu ştii cum doare, mă doare rău." A început să plângă la telefon şi spunea: „Ştiu că tu înţelegi cum e. Doare foarte rău." L-am întrebat: „Câte mai ai?" A răspuns: „Poate patru. Dar doctorul a spus că s-ar putea să mai urmeze şi altele." I-au căzut genele, sprâncenele, părul. Suntem tare norocoşi, nu-i aşa?

SB: Atunci când vorbeşti cu persoane ca Gevin, simţi că o parte din durerea lor dispare?

MJ: Absolut, pentru că de fiecare dată când vorbesc cu el are o stare de spirit mai bună. Aseară când am vorbit cu el mi-a spus „Am nevoie de tine. Când vii acasă?" I-am zis „Nu ştiu." Mi-a spus „Am nevoie de tine, Michael." Şi mi-a zis „tată". I-am zis: „Ar trebui să-l întrebi pe tatăl tău dacă e de acord să-mi spui aşa." A strigat „Tată, eşti de acord să-i spun 'tată' lui Michael?" şi i s-a răspuns „Da, nu-i nicio problemă, cum vrei tu." Copiii fac mereu aşa. Iar eu sunt fericit dacă asta îi face să se simtă bine.

SB: Te simţi ca un tată universal pentru copii, că ai abilitatea asta de a-i iubi şi a-i aprecia într-un fel în care alţii nu o fac?

MJ: Mereu am simţit aşa. Nu vreau ca părinţii să fie geloşi, pentru că mereu se întâmplă asta şi îi deranjează pe taţi, într-un fel ciudat. Nu la fel de mult ca pe mame. Eu le spun mereu taţilor: „Nu încerc să-ţi iau locul. Vreau doar să ajut şi vreau să fim prieteni." Copiii sfârşesc prin a se îndrăgosti de personalitatea mea. Uneori mă bagă în bucluc, dar e datoria mea să ajut.

SB: Te-am întrebat ce ar putea părinţii să înveţe de la copii şi ai identificat câteva lucruri – pofta de distracţie, inocenţa, bucuria. Ce alte lucruri putem învăţa de la copii? De exemplu, când eşti în preajma lui Gavin, ce anume înveţi de la el? Pentru tine e doar un copil cu cancer, pe care îl ajuţi? Ce obţii tu din această experienţă? E vorba doar de milă, de compasiune pentru un copil care e la necaz? Ori simţi că acesta e scopul vieţii tale?

MJ: Simt efectiv în inima mea că asta trebuie să fac, şi mă simt iubit atunci când ofer iubire, şi ştiu că asta este ceea ce le trebuie. Am auzit medicii, inclusiv medicii lui, spunând că e un miracol faptul că se simte mai bine şi de aceea ştiu că magia iubirii e foarte importantă. I-a fost furată copilăria şi cred că pot să reflectez mult la asta, datorită trecutului meu. Când aveai zece ani nu te gândeai la paradis ori la felul în care vei muri, dar el se gândeşte la toate acestea. Ryan White era în sufrageria mea, stătea la masă şi îi spunea mamei lui: „Mamă, nu vreau să mă înmormântezi în costum şi cravată. Vreau să fiu în jeanşi şi în tricou." M-am scuzat şi am ieşit. Am alergat în baie şi am plâns. Imaginează-ţi un băiat de doisprezece ani dându-i indicaţii mamei lui despre propria înmormântare. Cum să nu ţi se rupă inima?

SB: Faptul că că ai fost lipsit de copilărie iar acum încerci să o oferi ca un dar, tuturor acestor copii, te vindecă şi pe tine, la rândul tău?

MJ: Da, da. Pentru că asta e totul. E ceea ce mă ţine în viaţă. Ai văzut ce a scris Gavin în cartea de oaspeţi, despre pălăria lui? E o poveste drăguţă.

SB: Am spus povestea asta întregii lumi.

MJ: Îmi place să le ofer iubire şi mândria de a simţi că sunt îndrăgiţi şi că sunt speciali. El se ascundea şi îi era ruşine pentru că nu mai avea păr pe cap şi pentru că avea cancer. Toată lumea îl făcuse să se simtă ca un proscris, aşa era când a venit la mine şi am vrut să uite. E un copil atât de frumos, nu are

nevoie de aşa ceva. I-am spus: „Arăți ca un înger. Vocea ta e ca a unui înger. După mine, tu eşti un înger. De ce anume îți este ruşine?”

SB: Simți că eşti apreciat mai mult de copii decât de adulți?

MJ: Da, sigur. Adulții mă apreciază din punct de vedere artistic, ca şi cântăreț, compozitor, dansator sau performer. Cum e? Cine e? E ciudat şi doarme într-o cameră de oxigen şi toate poveştile acelea nebuneşti, îngrozitoare, pe care le-au inventat şi care nu au nicio legătură cu mine.

SB: Copiii văd drept şi îți răspund la iubire. Am văzut asta la Gavin.

MJ: Ei nu vor decât să se distreze, să iubească şi să fie iubiți.

SB: Te-ai luptat ca să-ți menții această grijă pentru alții? A fost vreun moment când ți-ai spus „Nu-mi pasă de nimeni. Acum am chef de un masaj şi să stau în jacuzzi. Concertul s-a terminat, acum vreau să mă gândesc doar la mine”? Sau chiar şi atunci te gândeai la copii şi la ce ai mai putea face pentru ei?

MJ: Sincer, îi iubesc din inimă şi îmi pasă de ei mai mult decât de orice. De Gavin, mă ocup şi acum. Ieri a făcut chimioterapie, e slăbit şi nu se simte bine şi asta nu se poate să nu te sensibilizeze. Cred că semăn mult cu mama mea. Nu ştiu dacă ține de genetică sau de mediul în care am crescut. De când o ştiu, nu se poate uita la ştiri fără şervețele. Şi eu sunt la fel, plâng atunci când văd ştiri despre femeia care şi-a aruncat copiii în lac. Unul dintre ei s-a înecat, celălalt a spuravieţuit. Am fost la înmormântare, am plătit înmormântarea, şi nici măcar nu-i cunosc pe aceşti oameni. Îți vine să te întrebi: de ce nu există mai multe persoane ca Maica Tereza? Sau ca Lady Diana?

SB: Ele sunt faimoase pentru bunătatea lor, dar tu eşti faimos şi eşti şi bun, e o mare diferență. Chiar şi Diana... ea a fost o femeie bună. Eu nu am cunoscut-o. Tu da. Avea multe calități şi a făcut mult bine. Cu toate acestea, iubea strălucirea. Dar tu iubeşti copiii. De ce?

MJ: Nu încerc să fac pe filosoful, dar eu chiar cred că sarcina mea este să îi ajut. Cred că asta e menirea mea. Nu-mi pasă dacă unii râd, nici nu mă interesează ce spun. Copiii nu sunt ascultați de societate şi cred că a venit vremea lor. De acum înainte, e timpul lor. Copiii au nevoie ca lumea să fie conştientă şi sunt aspecte care trebuiesc dezbătute, iar eu încerc să fac asta pentru ei. Şi, dacă eu pot să fiu acea lumină care să-i pună în valoare, atunci asta vreau să fac. Nu ştiu dacă Dumnezeu alege oamenii sau joacă şah cu ei, punându-i în anumite poziții. Uneori aşa simt, că sunt plasat într-un spațiu anume. Mă gândesc la toți, de la Gandhi şi Martin Luther King, la mine şi la tine. Tu crezi că noi acționăm de capul nostru mereu, ori că, din clipa în care ne naştem, Dumnezeu spune „Aha!” şi zâmbeşte puțin? Crezi că toate se întâmplă de la sine? Sau suntem programați dinainte să facem anumite lucruri?

SB: Eu cred că ambele variante confluează. Marii oameni se nasc cu potențialul măreției. Dar ea trebuie, de obicei, să fie constrânsă să iasă la iveală, printr-o criză sau un eveniment extern. Există măreție în oameni dar evenimentele exterioare i-au ajutat să o dezvolte. Măreția este sinteza unui potențial intern al oamenilor, combinat cu abilitatea lor de a înfrunta o mare provocare. Şi când nu ai răspunsul la întrebarea „de ce ți-a dat Dumnezeu un aşa succes fenomenal”, începi să te veştejeşti sub povara faimei. Ai nevoie de ceva ca o oglindă, care să devieze toată atenția şi toată lumina pe care le primeşti tu, către o cauză mai înaltă; altminteri, intensitatea lor te va dogori. O fetiță pe care am cunoscut-o aseară are paisprezece ani şi e orfană. Mama i-a murit când avea şapte ani iar tatăl nu şi l-a

cunoscut niciodată. Îşi doreşte mult să te întâlnească. I-am spus că o voi aduce săptămâna asta, pentru câteva minute, ca să te vadă.

MJ: Oh, cine are grijă de ea?

SB: Trăieşte cu bunica ei şi are un bunic, care a adus-o aseară să se joace. Bunicul încearcă să o scoată la joacă, de câte ori poate.

MJ: S-au distrat copiii împreună?

SB: Da, desigur. Şcoala fetiței orfane e la câteva clădiri de hotelul tău. Poate o aduc şi îi dai voie să facă o fotografie cu tine.

Capitolul 45
Cunoscându-l pe Ryan White şi alți copii care se luptă cu cancerul

SB: A fost un băiat de care erai apropiat, şi care a făcut SIDA de la o transfuzie de sânge.

MJ: Ryan White. Cel mai greu îmi e... Voi încerca să povestesc, dar nu înțeleg de ce mor copiii. Pur şi simlu, nu înțeleg. Cred că ar trebui să fie o fereastră, acolo unde e posibilă moartea, dar nu în fereastra asta de timp. Când un copil moare, sau când un copil e bolnav, eu pur şi simplu nu înțeleg. Dar l-am ascultat pe Ryan White, un copil de doisprezece ani, stând la masa mea din Neverland şi spunându-i mamei lui cum să îl îngroape. A spus „Mamă, când o să mor, să nu mă îngropi în costum şi cravată. Vreau să mă îmbraci în jeanşi OshKosh şi în tricou." Am spus că trebuie să merg la baie, am alergat în baie şi am plâns până n-am mai putut. M-a durut să-l ascult pe acest băiat vorbindu-i mamei lui despre propria înmormântare. Părea că era pregătit pentru asta; iar când a murit, a fost înmormântat cu jeanşi OshKosh şi tricou şi un ceas pe care i-l dăruisem eu. Stăteam singur în încăperea în care era pe catafalc, şi mă simțeam atât de rău; aş fi vrut să-l îmbrățişez şi să-l sărut, şi să-i spun că îl iubesc – lucruri pe care dealtfel le făcusem şi cât trăise. Am avuit grijă de el, a locuit la mine în casă. Şi apoi îl priveam zăcând fără viață... I-am vorbit şi i-am spus: „Ryan, ți-am promis că voi face ceva pentru tine, la următorul album. Voi crea un cântec pentru tine. Îl voi cânta. Vreau ca lumea să ştie cine eşti tu." Şi am făcut „Gone Too Soon". Asta a fost pentru el.

SB: Crezi că a auzit când ai spus asta? Simți că ai o legătură cu sufletele unora dintre cei pe care i-ai iubit şi care s-au stins? Te simți apropiat de ei, încă?

MJ: Da, da.

SB: Deci, a trebuit să înduri moartea lui şi a altor oameni de care ai fost apropiat?

MJ: E foarte dureros. Un alt băiat a venit la mine, era alb ca neaua, efectiv, era alb ca o foaie de hârtie. Avea cancer şi mă iubea foarte mult, a intrat în dormitorul meu şi mi-a văzut jachetele, le-a probat şi

era în extaz. Mi se spusese că nu va supraviețui. Că în orice clipă se aşteptau ca el să moară. I-am spus: „Uite, o să vin în oraşul tău.” Cred că era din Kansas City. „O să încep turneul în Kansas City peste trei luni. Vreau să vii la spectacol. Îți voi da această jachetă.” A zis „Îmi dai mie jacheta asta?” I-am spus „Da. Dar vreau să o porți la concert.” Încercam să-l motivez să reziste. I-am spus „Când vei veni la concert, vreau să te văd cu această jachetă şi cu mănuşa asta.”, şi i-am dat una dintre mănuşile mele cu cristale, iar eu nu dau niciodată din mănuşile astea. Era în al nouălea cer. Când am venit în oraş, el murise şi l-au inmormântat cu jacheta şi mănuşa. Avea zece ani. Dumnezeu ştie şi eu ştiu că a încercat din toate puterile să reziste.

SB: Simți mânie față de Dumnezeu, pentru că se întâmplă astfel de lucruri?

MJ: Nu, dar nu le înțeleg. Aş vrea să fi ştiut mai multe despre lumea cealaltă. Ştiu că ni se promite viața veşnică şi Raiul. Dar de ce atâta suferință şi de ce atâta durere, înainte de a trece în lumina albă, sau ce-o fi aia? Ar trebui să fie cea mai frumoasa experiență. Povestea cu acest băiat e adevărată. Aş fi vrut să-i fi văzut fața, Shmuley. Aş fi vrut să-l vezi.

SB: Şi a fost o poveste cu promisiuni, corect? I-ai spus „Promit că dacă rămâi în viață...” Aşa-i?

MJ: Mda, încercam să-l fac să reziste. Mi-au spus că va muri iar eu am zis „Ştiu că pot să fac ceva în privința asta.” Înțelegi? Am încercat să-l fac să privească înainte, să reziste şi i-am spus „Poartă asta la spectacol” şi era atât de fericit... Când am ajuns în oraş, murise. Asta m-a ucis, m-a ucis...

SB: Descrie-mi puțin sentimentul. Cum te simți în preajma…? [*fetița cu cancer pe care o cunoşteam şi eu şi Michael*]

MJ: O iubesc.

SB: Ştii că ai puterea să schimbi ceva, şi ştii că doar fiind în preajma ta, o parte din boala lor se duce. Ştii că vechii rabini spuneau că de fiecare dată când vizitezi pe cineva bolnav, îi iei o şaizecime parte din boală. Dar tu, parcă le iei cu mâna jumătate din suferință, ştii? Sigur că ştii asta.

MJ: Mda... îmi place să văd oamenii... Nu pot să văd pe nimeni în suferință, mai ales copiii.

SB: Simți că ți-a fost dată o putere de vindecare? Sau e numai din cauza celebrității? Cu alte cuvinte, faptul că o mare vedetă le acordă atenție, le face bine. Ei ştiu cât eşti de faimos, şi se gândesc „Wow, cuiva care e atât de celebru, îi pasă de mine; înseamnă că sunt special.” Dar este şi ceva dincolo de celebritate? Este cumva o calitate pe care o aveai, înainte să fii celebru?

MJ: Cred că este ceva ce am fost menit să fac, pentru că am avut întotdeauna această dorință de a dărui şi de a ajuta şi de a face oamenii să se simtă mai bine.

SB: Ai avut dorința asta şi înainte, când erai copilul Michael Jackson?

MJ: Da.

Capitolul 46
A fi tatăl lui Prince şi al lui Paris

MJ: [*Către Prince*] Prince, ce îl face pe tati să râdă?

Prince: „Three Stooges” [”*Trei Nătăfleți*”]

MJ: Are dreptate. Îi iubesc. Cel gras... mor de râs. Iau filmul acesta cu mine oriunde merg. Mă face fericit. Îl privesc, de când mă ştiu.

SB: Ce anume te atrage atât de mult la ei? Faptul că, oricâte probleme au, în final nimeni nu pățește nimic şi totul e amuzant?

MJ: Da, Curly e criminal. Îl ştii pe Curly, e cel gras, nu-i aşa, Prince? [*Prince începe să țopăie, imitându-l pe Curly*.] Da, şi lui îi place. Sunt înnebunit după ei.

SB: Asta te face să râzi în hohote?

MJ: Da. Râd până cad pe jos.

Prince: Tati, vreau să văd „Peter Pan”.

MJ: Şi eu.

Prince: Vreau la pescuit.

MJ: O să te duc odată la pescuit, dar după ce vom prinde peştii, îi vom arunca înapoi în apă.

SB: Simți cumva, pornind de la tot ceea ce ai făcut tu pentru copii, că Dumnezeu a fost deosebit de bun cu tine, dăruindu-ți doi copii minunați şi atât de afectuoşi... că, pe lângă răutatea şi josnicia oamenilor, ți-a oferit şi aceste două daruri minunate?

MJ: E un gând frumos. Consider că ei sunt un dar. Cred că toți copiii sunt un dar.

SB: Iubeşti mai mult copiii, de când îi ai pe Prince şi Paris?

MJ: Îi iubesc la fel, şi chiar mai mult. Îmi vine greu să spun „copiii mei”, pentru că nu simt noțiunea de posesiune. Poate din cauza asta mă ironiza fosta mea soție Lisa, pentru că ei nu-i păsa decât de copiii ei proprii. Eu cred că va conta enorm pentru viitorul lor, dacă vom reuşi să facem ceea ce ne-am propus [*se referă la inițiativa cu prioritizarea copiilor*] Să aibă şansa de a li se spune: „Tu, tu eşti special pentru mine. Aceasta este ziua ta. Nu e Crăciunul. Nu e o zi în care îl sărbătorim pe Hristos. E vorba doar despre noi doi, tu şi cu mine. Îți ofer toată dragostea mea.” Asta ar conta enorm. Dacă aş fi avut o astfel de zi cu părinții mei, multe lucruri ar fi fost altfel. Îmi iubesc părinții. Mama e ca o sfântă. Ea ea... ea nu e de pe pământul acesta. E incredibil de minunată. Nu am despre ea decât cuvinte de laudă. Ar fi fost frumos, nu-i aşa?

SB: Deci, primul lucru pe care vrei să-l cunoască Prince şi Paris – înainte de alfabet, înainte să învețe să se îmbrace – este faptul că tăticul lor îi iubeşte.

MJ: Aşa e. Să-i fac să se țină de mâini, să mă uit în ochii lor şi să le spun „Te iubesc". Şi vor ține minte toată viața. Asta fac cu Prince şi Paris în fiecare zi.

SB: Este ceva ce nu le poate lua nimeni, niciodată. Este începutul oricărei cunoaşteri – să ştii că eşti iubit.

MJ: Iubit cu adevărat... să le atingi mâinile, pentru că ei înțeleg multe prin atingere, şi au nevoie să fie îmbrățișați; iar oamenii cunosc aceste lucruri, doar că nu sunt conştienți de puterea lor.

Capitolul 47
Pofta de joacă

SB: Povesteşte-mi ceva despre pofta de joacă. Spune-mi despre bătăile cu baloane de apă.

MJ: Bătăile cu baloane de apă?

SB: Da, la Neverland.

MJ: Cred că cea mai bună cale de a sparge gheața cu cineva pe care nu îl cunoşti, este jocul. Te apropii mai repede prin joc, decât în orice alt fel. Să dai mâna şi să ai o cinversație obişnuită nu e la fel de uşor ca atunci când te joci. Eu cred că e cea mai bună cale şi cred că printr-o bătaie cu baloanele de apă, printr-o joacă de-a prinselea sau plimbare cu bicicleta, prin râsete şi zâmbete, e mult mai uşor să faci cunoştință cu cineva. Iar oamenii îşi dau seama că eşti amuzant şi nepretențios şi prima legătură cu ei o ai prin intermediul distracției. Eu ced că asta e important, nu-i aşa?

SB: Da. Dar vreau să descrii. Ai la Neverland un teren pentru bătaie cu baloanele de apă; şi vă organizați în două echipe. Când am stat la tine nu am avut parte de o astfel de bătaie, pentru că a plouat, îți aminteşti?

MJ: Avem două echipe, echipa roşie şi echipa albastră, care se luptă. Avem baloane cu apă, avem tunuri cu bătaie lungă, praştii în care se pun baloanele cu apă; şi mai sunt butoanele de duş care trebuiesc lovite. Dacă echipa roşie reuşeşte să domine echipa albastră şi să lovească butonul ei de duş de trei ori... Iar duşul e o țâşnitoare care stropeşte peste tot şi te face leoarcă de apă. Cel care loveşte acest buton de trei ori, câştigă. Cei care pierd, trebuie să intre în piscină îmbrăcați. E foarte distractiv.

SB: Aşadar, când ai musafiri la Neverland adesea spargi gheața cu ei printr-o bătaie cu baloanele de apă. Copii şi adulți?

MJ: Şi adulţi, da.

SB: Şi cum reacţionează? Observi adesea oameni serioşi înmuindu-se dintr-odată?

MJ: O, le place. Înregistrăm totul şi, după ce ne schimbăm în haine uscate şi luăm cina, ne adunăm în sala de cinema şi privim filmul pe un ecran mare şi toată lumea râde şi ţipă şi îşi dau seama ce distractiv a fost. E un lucru minunat.

SB: Ai făcut vreodată asta cu producători muzicali mari?

MJ: Nu... Ba da, cu oameni de film, ca Stephen Spielberg şi Catherine Byrne...

SB: Dar copiii cu cancer?

MJ: Uneori.

SB: Mai povesteşte-mi. Să spunbem că eşti în mijlocul unei şedinţe importante cu reprezentanţi scorţoşi de la Sony. Ai reuşit vreodată să spargi gheaţa la astfel de negocieri serioase, cu o atitudine copilăroasă? Ei sunt foarte rigizi, pentru ei totul se exprimă în cifre.

MJ: Nu înţelegi. Un lucru pe care nu îl ştii despre mine este cât sunt de nebun. Ori de câte ori mă aflu într-o astfel de adunare şi îi văd pe toţi înţepaţi, mă bufneşte râsul, şi nu mă pot opri din chicotit; apoi trebuie să mă scuz iar avocatul meu se încruntă la mine şi spune „Îmi pare rău. Aşa face el câteodată." Apoi toată lumea începe să râdă şi atmosfera se relaxează. Sunt mult prea serioşi uneori iar mie îmi place ca oamenii să fie degajaţi. Aşa sunt eu, nu am ce să fac.

SB: Şi când faci asta, se sparge gheaţa? Oamenii sunt mai apropiaţi, negocierile sunt mai uşoare?

MJ: Da, aşa cred. Eu cred că, de fapt, toţi suntem la fel. Lucrurile pot fi cu adevărat amuzante şi noi putem să râdem cu toţii la aceleaşi lucruri. Serios, chiar suntem la fel.

SB: Râsul este cel mai rapid mod de a găsi ceva în comun?

MJ: Păi, butonul de râs e la toată lumea în acelaşi loc, nu? Chiar suntem la fel. Am avut multe ocazii să văd asta.

SB: Dar farsele pe care le faci? Îl mai ştii pe Michael Steinhardt de la zoo? A fost unul dintre cei mai buni finanţişti de pe Wall Street, dar era faimos pentru că le trântea câte o găleată de apă în cap, celor care erau prea serioşi, chiar şi la întâlnirile cele mai importante. Era un farsor legendar.

[*Comentariu SB: Steinhardt, un prieten drag mie, este un filantrop evreu de renume mondial şi cofondator al fundaţiei Birthright Israel. Este un mare iubitor de animale şi deţine o grădină zoologică privată*.]

MJ: Glumeşti? Asta îmi place cel mai mult pe lume, să fac farse. Ador să fac asta, dar mă tem că unii ar putea să se supere rău, deşi uneori nu-mi pasă. Am la mine grenade puturoase şi baloane cu apă. După fiecare videoclip, în ultima zi întregul platou miroase a ouă stricate şi e o nebunie totală, toată lumea ştie că eu am făcut asta şi e un semnal că lucrul s-a încheiat. Arunc bomba şi ies. Ador asta.

SB: Se întâmplă să vezi oameni foarte serioşi devenind copilăroşi sub ochii tăi, atunci când faci astfel de farse?

MJ: Da, şi discută despre asta şi despre cât de amuzant a fost. Chiar e amuzant.

SB: Mai ştii că vineri seara, la mine acasă, unul dintre oaspeți era o femeie de patruzeci de ani, care este un mogul imobiliar de mare succes. Are peste o sută de angajați. Dar cu ce preț? Nu e căsătorită, nu are copii. Spunea că nu are timp de întâlniri amoroase. Am întrebat-o: „Dar ce faci în serile de vineri?" „Păi – a spus ea – mi-e jenă să-ți spun, de obicei sunt la birou până pe la miezul nopții, inclusiv vinerea." Prin urmare, ea a renunțat la viața ei personală pentru succesul în afaceri. Ce i-ai spune unei astfel de persoane?

MJ: Aş încerca să-i arăt unele dintre lucrurile minunate pe care le-a pierdut, i-aş spune să nu se mai ia atât de mult în serios şi să nu mai fie aşa dependent de muncă, cu toate că şi eu sunt dependent de muncă. Dar uneori trebuie să te opreşti şi să te distrezi. Timpul nostru pe planetă e limitat şi cred că familia adevărată, amintirile şi lucrurile făcute împreună cu copiii sunt cele mai de preț. Am avut nişte perioade incredibil de frumoase. Când sunt trist, încep să reflectez la ele şi mi-e bine. Uneori, când mă pun în pat, noaptea şi sunt trist, fac asta. Îmi fixez in minte cel mai minunat gând, cea mai frumoasă experiență şi simt în tot corpul o reacție chimică, ce mă face să retrăiesc acea experiență şi e grozav. Mă supăr tare atunci când vreun idiot, unul irecuperabil, scrie lucruri penibile, neadevărate şi nereale. Mă supăr foarte tare, dar nu vreau să mă supăr, pentru că îmi fac rău mie însumi. Şi atunci îmi imaginez că zbor cu vântul suflându-mi în față. Fac asta, când merg în Africa. Mă ridic sus de tot şi sunt tare fericit că zbor. Cred că e unul dintre cele mai grozave lucruri pe care le-am descoperit. E libertate. E fericire deplină. E curată beatitudine, e culmea distracției.

SB: Se întâmplă să închizi ochii şi să te vezi în fața a sute de mii de fani care te adoră? Asta nu te ajută?

MJ: Iubesc măreția acestui lucru, faptul că poți să controlezi publicul şi toate astea, e un sentiment grozav. Dar nu e totuna cu sentimentul zborului. Când privesc de deasupra o panoramă sau un peisaj extraordinar de frumos, îmi vine să plâng, pur şi simplu. Spun „Mulțumesc". Vezi cel mai frumos cer, unde norii au nuanțe de portocaliu şi purpuriu. Doamne, e atât de frumos, încât încep să mă rog. Şi fac o fotografie mentală, pentru că vreau să țin minte imaginea respectivă.

SB: Cum te rogi, în astfel de momente?

MJ: „Doamne, e minunat. Îți mulțumesc pentru că ai făcut Paradisul şi Pământul atât de frumoase. Poate alți oameni nu recunosc şi nu apreciază, eu da. Îți mulțumesc, îți mulțumesc mult." Asta spun. Au fost dăți când spuneam cuiva: „Priveşte cerul acesta minunat." Şi răspundea: „Mda, e drăguț." Mă gândeam: „Ceva e în neregulă cu mine. De ce eu văd şi alții nu?" De ce eu apreciez iar alții nu? Am fost la un muzeu în Paris şi îți jur, bodyguarzii au trebuit să mă adune. M-am prăbuşit, plângând, iar doamna care ne era ghid a întrebat „Ce-a pățit?" Şi i s-a răspuns: „Este foarte mişcat de ceea ce a văzut."

Capitolul 48
Farse

SB: Mai povesteşte-mi despre farsele tale.

MJ: Odată, în toiul unei întruniri serioase, am luat o sticlă de scotch, am turnat-o într-un pahar şi am băut totul dintr-o înghiţitură. Am dat totul pe gât şi toată lumea înţepenise. Când şi-au dat seama că de fapt eu umplusem sticla aia cu apă, au murit de râs. Ador să fac chestii din astea. Le-am făcut-o, Shmuley. Ei crezuseră că băusem vodcă.

SB: Eram acasă la fratele meu, în Los Angeles. Eu şi cu Debbie eram prieteni la vremea aceea. Voiam să ne căsătorim şi ea venise la noi ca să primim binecuvântarea tatii şi toate cele, pentru că suntem foarte tradiţionalişti. Tata este din Estul Mijlociu, el a studiat-o pe Debbie, care avea doar nouăsprezece ani, iar eu aveam douăzeci şi unu. Ne-am căsătorit foarte tineri.

MJ: Mi-ar fi plăcut şi mie.

SB: Eu mereu am zis că e mai bine să te căsătoreşti cu peraoana potrivită la un moment nepotrivit, decât cu o persoană nepotrivită la un moment potrivit. În fine, ştii piperul cel mai iute, acela mic şi roşu. Fratele meu, care e un farsor, i-a spus lui Debbie, care e o făptură foarte dulce şi încrezătoare: „Ia din ăştia." Ea a întrebat: „Nu sunt din aceia iuţi?" El a zis: „Nu, sunt din cei dulci." Debbie a luat doi şi i-a băgat în gură. S-a făcut roşie la faţă, apoi violet, albastră, şi a strigat: „O, Doamne! Apă!" Fratele meu a zis „Uite nişte apă." Iar ea a băut tot. Era vodcă pură. Era prima oară când ea îl vedea pe tata. Debbie nu poate să bea. Abia dacă gustă vin. Iar atunci, aproape că era să moară.

MJ: E nostim.

SB: Debbie era foarte naivă şi inocentă. Mai povesteşte-mi de farsele pe care le făceai tu.

Frank: Shmuley, eram în sudul Franţei, Michael urma să primească un premiu. Stăteam într-un apartament de unde vedeam oceanul. Era o privelişte minunată. Dedesubt era un restaurant cu oameni eleganţi, la patru ace, care mâncau. Era ora 7:30-8:00 seara şi afară încă era lumină. Ne-am uitat unul la altul şi ne-a venit în minte aceeaşi idee. Am luat un sac de gunoi, l-am umplut cu apă. L-am aruncat… [*restul nu se aude, pentru că Michael şi Frank râd*] s-au trezit cu o revărsare de apă peste masă. Am murit de râs. A fost rău de tot, cina lor s-a încheiat mai devreme. În aceeaşi noapte, pe la 4 dimineaţa, se lumina de ziuă şi oameni veneau, cântând. Am luat o găleată cu apă şi am aşteptat să se apropie. Îmi plac chestiile astea. Habar n-aveau de unde venea.

MJ: A fost foarte distractiv.

SB: Aţi fost prinşi vreodată?

MJ: Nu. Unul dintre regizorii mei de spectacol mi-a făcut un laser uite-aşa de lung şi care bătea la câteva mile distanţă. La câteva cvartale depărtare, oamenii vedeau punctul roşu plimbându-se după ei. Facem asta peste tot. Chiar şi aici. Au chemat poliţia, au bătut în uşă. A fost acum patru ani. Spionam

în camera unuia sau altuia, era tare amuzant. Îl ascundeam, pentru că nu voiam să ni-l ia. Polițiștii au venit la uşă iar agentuli nostru a vorbit cu ei şi le-a promis că va avea grijă. Nu ştiu ce i-a spus. Trebuie să te mai şi distrezi, zău aşa. Ne place orice e cu apă.

Frank: Odată, eram într-un hotel...

MJ: Îm America de Sud, nu-i aşa?

Frank: Am umplut un coş de gunoi cu apă şi l-am pus deasupra uşii, în aşa fel încât cine o deschidea se trezea cu apa vărsată în cap.

MJ: Îmi place asta.

Frank: Ciocăneam la uşă şi fugeam. Oamenii deschideau uşa. Zdrang! Apă!

SB: Asta se întâmpla într-un hotel? În America de Sud?

MJ: America de Sud era altfel. Acolo oamenii ies în balcon chiar dedesubtul tău şi fac plajă în pielea goală, îşi atârnă hainele pe sârmă, le vezi chiloții uscându-se la soare. Şi bum! O găleată de apă se revarsă peste tot. Îmi place asta. Îmi place mult de tot. Mă face să mă simt bine.

Frank: Erau un tip şi o tipă, ea era topless. Ne-am aplecat, i-am văzut, şi dintr-odată, vum!

MJ: [*Râzând*] Cel mai mult îmi place momentul impactului. Când ei sar în sus... e mortal.

SB: Cu acel laser, nu ați fost prinşi decât o dată? Unde e laserul acum?

MJ: E într-un depozit, undeva în California. Aş vrea să-l pot găsi. L-aş lua cu mine prin toată lumea. Raza lui bate la mile bune distanță. Oriunde ai merge, pe lângă clădirile acestea [*arată cu degetul spre fereastră*] e un punct roşu care te urmăreşte.

~~ Din acest moment, nu a mai fost înregistrată nicio altă conversație ~~

Cuprins

Discursul lui Michael Jackson la Universitatea Oxford, 2001..... 4

PARTEA I. Faima din copilărie şi Joe Jackson
Capitolul 1: Ce ţi-e scris în frunte ţi-e pus: discutând despre a muri tânăr..... 7
Capitolul 2: Despre copilărie, singurătate, desene animate şi fraţi..... 10
Capitolul 3: Înfăţişarea lui Michael..... 17
Capitolul 4: Teama lui Michael de tatăl lui..... 19
Capitolul 5: Protector cu Janet..... 22
Capitolul 6: O fericire amară: „Nu-mi doream decât să fiu iubit”..... 24
Capitolul 7: Rose Fine – meditatorul lui Michael din copilărie..... 25

PARTEA a IIa. Anii Martorilor lui Iehova şi religia
Capitolul 8. Relaţia cu Biserica Martorilor lui Iehova..... 29
Capitolul 9: Se vedea Michael ca un ales al lui Dumnezeu? Avea el puteri speciale de vindecător?..... 30
Capitolul 10: Conectarea la divinitate..... 31
Capitolul 11: Relaţia lui Michael cu religia..... 32
Capitolul 12: Religia şi descoperirea lui Dumnezeu în ritualuri..... 34
Capitolul 13: Karma şi justiţe..... 37
Capitolul 14: Rasism, religie şi antisemitism..... 40
Capitolul 15: Urmând regula de aur – cu toată lumea..... 44

PARTEA a IIIa. Faima în perioada maturităţii
Capitolul 16: Gânduri despre ambiţie, succes şi sinceritate..... 47
Capitolul 17: Durerea cauzată de performanţă, presiunea de a rămâne în top..... 49
Capitolul 18: maestrul misterului..... 51
Capitolul 19: Sfaturi despre faimă..... 57
Capitolul 20: Sexualitate şi modestie..... 59
Capitolul 21: Temeri..... 59
Capitolul 22: Viaţa într-un glob de sticlă..... 62
Capitolul 23: Ambiţie şi răbdare, invidie şi iertare, mânie împotriva presei..... 64
Capitolul 24: Michael şi dragostea fanilor – un drum cu două sensuri..... 67

PARTEA a IVa. Interviul lui Katherine Jackson
Capitolul 25: Despre faima şi talentul copiilor ei..... 70
Capitolul 26: Religia în viaţa lui Katherine şi a copiilor săi..... 73
Capitolul 27: Când Michael a părăsit Martorii lui Iehova..... 78
Capitolul 28: Oferind un sentiment de siguranţă..... 79
Capitolul 29: A fi mama lui Michael..... 81

PARTEA a Va. Există femeia ideală?

Capitolul 30: Relații şi fete care vor să-i fie iubite..... 85
Capitolul 31: Iubiri fulgerătoare şi adolescentine..... 87
Capitolul 32: Gândind la femeia perfectă..... 89
Capitolul 33: Figuri materne..... 92

PARTEA a VIa. Relații romantice şi relații care rănesc

Capitolul 34: Femeile şi încrederea – Lisa Marie Presley şi soțiile fraților lui..... 94
Capitolul 35: Relații cu celebrități care nu au mers – Madonna şi altele..... 95
Capitolul 36: Singurătate, dorința de a avea copii, şi răzgândirea Lisei-Marie Presley..... 98

PARTEA a VIIa. Prietenia cu copii-vedete

Capitolul 37: Căutând prietenia adevărată..... 104
Capitolul 38: Michael şi Shirley Temple Black – spirite înrudite..... 105
Capitolul 39: Elizabeth Taylor – o legătură specială..... 109

PARTEA a VIIIa. Despre copii şi inocență

Capitolul 40: Pot copiii să ne învețe iubirea?..... 110
Capitolul 41: De ce Michael a rămas copilăros..... 111
Capitolul 42: Dumnezeu vindecă prin intermediul copiilor..... 112
Capitolul 43: Talentul muzical..... 115
Capitolul 44: Relațiile lui Michael cu Gavin Arvizo şi cu alți copii..... 117
Capitolul 45: Cunoscându-l pe Ryan White şi alți copii care se luptă cu cancerul..... 120
Capitolul 46: A fi tatăl lui Prince şi al lui Paris..... 122
Capitolul 47: Pofta de joacă..... 123
Capitolul 48: Farse..... 126